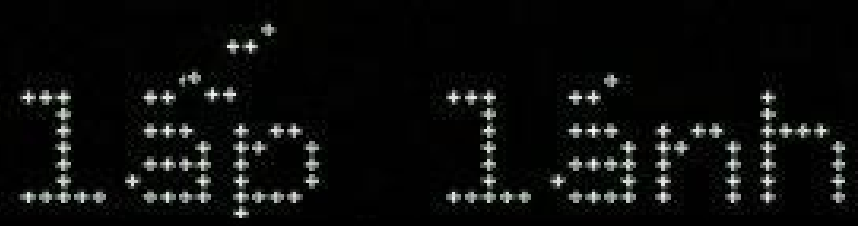

Hoàng Anh

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

ÁNH SAO LẤP LÁNH

Hoàng Anh
dtv-ebook.com

Chương 1

Ông Tuấn bảo tất cả người nhà phải chuẩn bị chu đáo cho bữa cơm chiều nay. Hôm nay, ông khó khăn lắm mới mời được Võ Khang đến nhà, mục đích của ông là muốn giới thiệu cô con gái của mình cho anh. Nếu thành công, công ty của ông sẽ thoát được khó khăn và ông tin con gái mình đủ khả năng để làm mềm trái tim của người đàn ông sắt đá này.

Buổi chiều, Võ Khang đến cùng trợ lý của mình, ông Tuấn thoáng thất vọng khi ông chỉ muốn Khang đến một mình để buổi tiệc có phần thân mật hơn. Nghĩ thế, nhưng ông vẫn tươi cười bắt tay anh:

- Cảm ơn cậu đã đến! Tôi đã bảo người nhà chuẩn bị cơm, coi như cảm ơn cậu đã giúp đỡ tôi thời gian qua.

Võ Khang khẽ cười không nói gì. Khi cả ba ngồi xuống phòng khách thì Hiếu Ngọc đã xuống đến bậc thang cuối, cô cười thật đẹp. Ông Tuấn nhìn con thầm hài lòng.

- Ngọc! Con lại chào anh Khang và anh Nguyễn đi.

Hiếu Ngọc thật duyên rũ trong bộ đồ mặc nhà, cô duyên dáng gật đầu chào rồi xin phép ra phía sau.

Ông Tuấn thầm quan sát nét mặt của Khang. Đôi mắt ông thoáng thất vọng, khi vẫn là khuôn mặt lạnh lùng cố hữu. Ông nói như vô tình:

- Nó đang học năm cuối khoa Quản trị. Rất ngoan và học giỏi nên tôi rất yên tâm.

Nguyễn mỉm cười:

- Tôi có biết Hiếu Ngọc, cô ấy rất nổi tiếng. Vừa là hoa khôi của trường lại là sinh viên xuất sắc.

Ông Tuấn cười thật tươi không giấu được vẻ hãnh diện về con gái mình, ông nói khiêm tốn:

- Tôi chỉ mong nó ra trường phụ tôi một tay. Nó còn khờ lắm, chưa biết gì về cách làm ăn bên ngoài cả.

Cả ba nói chuyện một lúc thì Hiếu Ngọc bước ra, cô lễ phép mời mọi người vào dùng cơm. Ngọc ngồi đối diện với Võ Khang, cử chỉ hiền ngoan đến mềm lòng. Hình như suốt bữa ăn, chỉ có Nguyên là gọi chuyện với Ngọc, cô thoáng thất vọng nhưng cũng lịch sự đáp lại Nguyên.

- Anh Khang chắc khó lắm nhỉ?

Võ Khang khẽ nhướn mày như hỏi nhưng không nói gì. Ngọc mỉm cười:

- Em chỉ nói theo cảm nhận của mình. Em nói có đúng không?

Nguyên khẽ cười nhún vai:

- Rất chính xác.

Võ Khang hớp một ngụm rượu rồi nhìn Ngọc, cái nhìn thẳng thắn lần đầu tiên kể từ lúc gặp cô đến giờ. Như một luồng điện chạy khắp người cô, Hiếu Ngọc chớp mắt bối rối. Cùng lúc đó bà vú từ nhà sau mang lên một mâm cơm nhỏ trên tay. Bà Tuấn chặn lại:

- Nhớ pha cho con bé ly sữa, hôm qua nó không ăn gì nhiều.

- Dạ.

Nói rồi bà vú đi thẳng lên phòng khách để lên lầu. Bà Tuấn quay lại, thấy cái nhìn của Nguyên, bà khẽ cười:

- Con bé là em của Ngọc, nó bị bệnh nên không thể xuống.

Chỉ một câu giải thích rồi chấm dứt, mọi người cũng không bận tâm. Lúc sau thì bà vú hốt hải chạy xuống:

- Con Hân nóng quá, hình như là sốt rất cao.

Bà Tuấn đứng bật dậy:

- Để tôi xem.

Tất cả đều ra phòng khách, ông Tuấn cũng không giấu được vẻ lo lắng khi gọi điện cho bác sĩ. Vỹ Khang và Nguyên đều trầm ngâm nhìn. Lúc sau bà Tuấn đi xuống:

- Không hiểu sao nó bị bệnh như thế. Nó đâu có đi ra ngoài.

Bác sĩ đến nhưng ông đề nghị phải đưa vào bệnh viện. Cả nhà lo lắng lên phòng của Hiếu Hân. Ông Tuấn ái ngại nhìn Vỹ Khang:

- Xin lỗi cậu...

Vỹ Khang khoát tay. Không thể làm khác, anh và Nguyên cùng lên xem sao. Đó là một căn phòng toàn một màu vàng ngò nghĩnh, từ drap giường đến chiếc đèn ngủ nhỏ. Bấy giờ Khang mới lên tiếng:

- Cô ấy không sao chứ?

Anh bước vào phòng và nhìn đăm đăm cô gái nằm bất động được ủ ấm bằng chiếc chăn thật dày trên giường. Nguyên cũng nhìn nhưng đôi mắt không giấu giếm được sự say mê. Không ngờ ông Tuấn lại có hai người con gái đẹp đến như thế, nhưng ở Hiếu Hân lại có sức quyến rũ lạ thường dù cô đang bệnh. Chưa bao giờ Nguyên gặp người đẹp nào hoàn hảo đến thế. Anh cứ đứng lặng nhìn quên mọi thứ xung quanh. Bỗng Khang lên tiếng:

- Sẵn có xe, để tôi giúp mọi người đưa cô ấy vào viện.

Ông Tuấn dù đang lo cũng không giấu được sự ngạc nhiên về cách quan tâm của Khang. Bà Tuấn thì ngân ngấn nước mắt lằng xằng soạn đồ cho con. Ông Tuấn định đỡ Hiếu Hân nhưng Khang đã bước đến:

- Để tôi giúp ông!

Nói rồi anh bỗng xốc Hiếu Hân trên tay trước đôi mắt ngạc nhiên của Nguyên. Khang đi nhanh ra xe bằng những bước chân hối hả, biểu lộ một sự lo lắng thực sự chứ không phải giúp xã giao.

Hiếu Hân được đưa vào phòng cấp cứu, khoảng gần một tiếng bác sĩ mới bước ra:

- Cô ấy bị suy nhược lại sốt rất cao, cũng may là đưa đến kịp.

Mọi người đều thở nhẹ dù chưa hết lo lắng. Hiếu Hân được đưa vào phòng riêng biệt mà ông Tuấn đã đặt sẵn, cô vẫn chưa tỉnh. Sau khi đã an tâm về con, ông Tuấn quay qua Vũ Khang:

- Cám ơn cậu!

- Không có gì. Cô ấy không sao là tốt rồi.

Đôi mắt Khang lại chiếu vào Hiếu Hân đang nằm thêm thiếp, ông Tuấn cũng nhận thấy sự khác lạ đó và khẽ thở dài. Một lúc sau thì Vũ Khang và Nguyên ra về. Suốt đoạn đường, Nguyên thăm quan sát bạn, khuôn mặt của Vũ Khang rất trầm ngâm, anh không nói một lời nào từ lúc lên xe.

- Hôm nay mà lạ quá, có thể giải thích không?

Khang châm cho mình liều thuốc:

- Không có gì.

Nguyên thấy mình nên dừng lại và đừng hỏi gì cả, dù là bạn nhưng Nguyên thăm nhận mình rất ngán Khang.

Hiểu Hân dựa vào cạnh giường. Mẹ vừa về nên cô cũng thấy thoải mái vì nếu có bà, bà sẽ ép ăn đủ thứ, mà Hiểu Hân lại rất ngán những thứ đó. Bà vú đã ra ngoài mua cháo, chỉ có một mình cô trong phòng. Bỗng có tiếng gõ, Hiểu Hân lắng tai nghe, chắc chắn không phải người nhà, cũng không thể là Uyên khi nhỏ đã vào lúc sáng. Hân nghĩ ngay đến Bình:

- Vào đi!

Tiếng chân bước hoàn toàn xa lạ, Hân không nhận ra âm thanh nào quen thuộc. Cô run giọng:

- Ai?

Tiếng bước chân dừng lại bên cạnh rồi một giọng nói trầm ấm vang lên.

- Tôi là bạn của ba cô. Lúc cô vào bệnh viện tôi cũng có mặt nên tôi đến đây xem cô thế nào.

Hiểu Hân chớp mắt:

- Xin lỗi, tôi không biết ông.

Người đàn ông khẽ cười:

- Tôi tên Võ Khang. Cô khỏe chưa?

- Tôi đỡ nhiều rồi. Cảm ơn ông.

- Cô thấy tôi già lắm sao?

Hiểu Hân chớp mắt, không hiểu ông ta vô ý hay cố tình khi nói như thế. Cô có thấy gì đâu? Không lẽ ông ta không biết cô không thể nhìn thấy ánh sáng hay sao? Hân bỗng nhớ ra cặp mắt kính mình đang đeo khi ra ngoài lúc này.

- Xin lỗi, vì tôi nghĩ ông là bạn của ba mình.

Vỹ Khang khẽ nhướn mắt, anh không thấy được gì khi cô che giấu cặp mắt của mình.

- Tôi có nghe mẹ kể lại, chắc ông là người đã đưa tôi vào bệnh viện, đúng không?

Vỹ Khang gật đầu không trả lời. Hiếu Hân cũng ngồi im vì không biết nói gì. Cô không quen khi tiếp xúc với người lạ như thế này. Cửa phòng được đẩy nhẹ, Hân nhẹ nhõm khi nhận ra tiếng chân bà vú:

- Vú về rồi à?

- Ừ.

Bà vú quay qua nhìn Khang, cái nhìn đầy vẻ ngạc nhiên:

- Cậu Khang đến lâu chưa?

- Mới đây thôi.

Vỹ Khang đưa cho bà vú bọc trái cây và một bó hoa rồi đưa mắt nhìn Hân:

- Chúc Hân mau bình phục!

- Cảm ơn.

Khang hơi nhúu mày vì vẻ thờ ơ của Hân. Bà vú hình như nhận ra, liền nói:

- Tôi nhận giùm Hân được rồi. Cảm ơn cậu.

Khang trao tất cả cho bà vú. Hân chỉ gật đầu không nói gì.

- Chào cô.

Hân khẽ gật đầu chào lại, cử chỉ như đề phòng. Đợi cánh cửa khép lại, Hân vội hỏi:

- Ai thế vú?

Bà vú đặt vào tay cô cà mèn cháo:

- Ba con rất quý cậu ấy. Ông định gả Hiếu Ngọc cho cậu ấy đấy.

Hiếu Hân gỡ chiếc kính ra:

- Vậy sao? Tại ông nói là bạn của ba con nên con thấy lạ, vì có bao giờ bạn của ba đến thăm con đâu.

Hiếu Hân không hỏi nữa, cô ngoan ngoãn múc từng thìa cháo trong cái nhìn thương yêu của bà vú.

Đây là lần thứ hai Vỹ Khang đến nhà theo lời mời của ông Tuấn. Đặt tách trà xuống bàn, Khang hỏi:

- Tôi có thể thăm Hiếu Hân không?

Ông Tuấn nhìn Khang lo ngại:

- Dĩ nhiên là được.

Hiếu Ngọc từ trên lầu đi xuống, cô ngạc nhiên khi thấy Khang đứng lên.

- Anh Khang về hả?

Vỹ Khang đưa mắt nhìn cô:

- Tôi lên thăm Hiếu Hân.

Hiếu Ngọc chớp mắt, cô nói bình thản:

- Để em đưa anh đi.

Khang không nói gì, bước theo cô lên lầu. Ông Tuấn trầm ngâm nhìn theo. Ông không hiểu Khang là người thế nào, nhưng cách quan tâm của

anh đối với Hiếu Hân thì chỉ có kẻ ngốc mới không nhận ra tình ý của Khang.

Hiếu Ngọc mở cửa phòng em. Hân đang nằm ôm con gấu bông trên giường. Nhận ra ngay tiếng bước chân của chị, cô khẽ cười.

- Có anh Khang đến thăm em nè. Ngồi dậy đi!

Hiếu Hân bối rối ngồi lên. Hiếu Ngọc quay qua Khang:

- Anh Khang ngồi chơi.

Khang nhìn đăm đăm gương mặt của Hiếu Hân. Bây giờ anh mới thấy đôi mắt thật đẹp của cô nhưng có nét gì đó không linh động bình thường.

- Hân nhớ tôi chứ?

Hiếu Hân gật đầu không nói. Hiếu Ngọc chột hỏi:

- Cái đồng hồ chị tặng cho em đâu rồi?

Hiếu Hân nhú mào, cô luôn để trên đầu giường mà. Hân đưa tay tìm ở chỗ cũ nhưng trống không. Cô quờ quạng tìm chỗ khác, không hay có đôi mắt đang sững sờ nhìn theo từng cử chỉ của mình:

- Em để ở đây mà, không biết ai lấy đi đâu mất rồi.

Hiếu Ngọc bước đến nắm tay em:

- Thôi đừng tìm nữa, để chị hỏi mọi người cho.

- Dạ.

Hiếu Hân lại ngồi im như lúc đầu. Khang như đã qua phút ngỡ ngàng, anh nhìn Hiếu Hân dụi dụi:

- Tôi thấy Hân hồng hào hơn trước nhiều.

Theo phản xạ, Hân đưa tay sờ lên mặt mình:

- Vậy sao?

Khang vẫn không rời mắt khỏi cô. Hiếu Ngọc cảm nhận được những gì Vỹ Khang đang thể hiện. Một nỗi cay đắng trào lên trong cô.

- Hân có muốn hỏi gì về tôi không?

Hân ngồi im, không hiểu Khang muốn nói gì, nhưng cô vẫn trả lời theo những gì mình biết:

- Xin lỗi vì lần trước tôi không biết anh là ai. Nhưng giờ thì tôi biết rồi.

- Biết gì?

Hân ngược lên, có cái gì đó đau thắt trong Khang khi anh nhìn vào đôi mắt tuyệt đẹp của cô. Nó vẫn rất trong sáng, không ai ngờ được rằng cô không thấy được gì.

- Anh là bạn của chị Ngọc.

Vỹ Khang nhú mào:

- Và của Hân nữa, nếu em muốn.

Hiếu Hân khẽ cười:

- Tôi không vô phép thế đâu.

Vỹ Khang nhìn cô không nói gì. Một lúc sau thì Khang ra về. Anh bước xuống phòng khách thì gặp ông bà Tuấn đang ngồi:

- Cậu về sao?

Vỹ Khang gật đầu:

- Tôi có một cuộc hẹn nên phải đi.

Hiếu Ngọc tiễn Khang ra cổng. Nhìn vẻ lạnh lùng cố hữu của anh, Ngọc khẽ quay đi.

- Tôi về nhé! - Vỹ Khang bước đi.

- Anh Khang!

Vỹ Khang đứng lại chờ đợi.

- Em muốn biết anh đến đây vì cái gì?

Vỹ Khang quay lại nhìn cô:

- Vì lời mời của ba em.

- Thật không?

Vỹ Khang nhướng mắt:

- Nhưng bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ là vị khách không mời mà đến.

Tim Hiếu Ngọc nhói đau, cô cố nói bình thản:

- Nghĩa là sao?

- Tôi sẽ nói chuyện với ba em về quyết định của mình. Em vào nhà đi!

Hiếu Ngọc chớp mắt, cô muốn nghe Khang nói rõ ràng hơn, nhưng nhìn vẻ dứt khoát của anh, cô không dám.

Tuần sau, ông Tuấn hoàn toàn kinh ngạc vì những điều Khang nói. Ông về nhà với tâm trạng vừa mừng lại vừa lo, một điều mà chưa bao giờ ông dám mơ.

Hiếu Ngọc nghe với một nỗi đau không gì gượng nổi, Khang đã đánh vào lòng tự trọng của cô quá nặng nề. Anh là người đầu tiên cô đem tất cả tình cảm để yêu và hy vọng, thế mà Khang đã gạt bỏ không cần bận tâm. Ông Tuấn ngồi trầm ngâm bên tách trà, ông không biết mình phải nói gì với Hiếu Hân, con bé sẽ có thái độ gì?

Vỹ Khang lại đến, bây giờ anh có thể tự do lên thăm Hiếu Hân mà không cần phải e dè. Khang gõ nhẹ cửa:

- Vào đi!

Sự im lặng của Hân làm Khang thấy thất vọng khi cô vẫn chưa quen được tiếng chân anh:

- Em không đoán được ai à?

- Xin lỗi, tôi không quen.

Vỹ Khang ngồi xuống, đối diện với cô:

- Nhận ra tiếng anh không?

Hiếu Hân chớp mắt, cô thấy ngại vì cách nói thân mật gần như âu yếm của Khang:

- Chị Ngọc không lên với anh sao?

Vỹ Khang nhìn cô rồi cố ý hỏi để cho cô hiểu:

- Tại sao Hiếu Ngọc phải lên với anh?

Hiếu Hân chớp mắt, cô ngồi thẳng người lên, cách nói chuyện của Khang luôn làm cô bất an, luôn đề phòng.

- Đừng căng thẳng như thế, anh hỏi rất nghiêm túc. Em cứ nói những gì mình nghĩ.

Hiếu Hân lắc đầu:

- Tôi không hiểu anh nói gì, khi tôi thấy mình không nói điều gì sai cả.

Vỹ Khang khẽ cười:

- Em không nói sai, nhưng anh muốn em hiểu rằng việc anh đến thăm em không liên quan gì đến Ngọc. Anh đến vì anh thích, thế thôi.

Hiểu Hân ngồi im. Vỹ Khang nhìn cô đăm đăm như quan sát, cái nhìn của anh sắc đến nỗi nó lây sang cả Hân, dù không thấy nhưng cô vẫn cảm nhận được. Hân vụng về nắm chặt bàn tay mình lại, cử chỉ đó không qua mắt Khang:

- Em không hiểu anh nói gì phải không?

- Không và cũng không muốn hiểu. Anh đừng nói nữa.

- Tại sao?

Hiểu Hân chớp mắt như sắp khóc, cô thấy giận cay đắng:

- Không tại sao cả. Nếu muốn lên thăm tôi, tốt nhất là anh hãy đi cùng chị Ngọc. Tôi mệt lắm, tôi muốn nghỉ. Xin lỗi anh...

Vỹ Khang vẫn ngồi yên, không ngờ cách thể hiện của anh lại làm cô giận đến thế. Vỹ Khang hiểu để làm Hân chấp nhận thì là cả một quá trình, nhưng quan trọng là anh sẽ không bỏ cuộc.

Vỹ Khang bước đến gần cô. Hân hơi lùi lại khi cảm nhận được sự gần gũi rất gần. Cô run giọng:

- Anh muốn gì?

Vỹ Khang thấy đau lòng khi nhìn vẻ sợ sệt của cô. Không ngờ có lúc anh khó diễn đạt tình cảm của mình như thế này.

- Hôm nay, anh muốn em hiểu đúng những gì anh nói. Anh đến đây là vì em, Hiểu Ngọc không liên quan gì cả. Đừng suy nghĩ lung tung mà

hãy đón nhận và suy nghĩ xem em có chấp nhận được anh không?

Hiểu Hân im lìm. Vỹ Khang khẽ quay đi:

- Em nghỉ đi. Anh về đây.

Nói rồi Vỹ Khang bước ra ngoài. Anh biết cách thể hiện tình cảm của mình sẽ làm Hiểu Hân hoang mang, đề phòng nhưng Khang chấp nhận, chứ anh không bao giờ muốn Hân hiểu lầm tình cảm của mình.

Ông Tuấn lên phòng Hân sau khi đã tiễn Khang về. Ông cứ ngồi trầm ngâm bên giường của con. Nhìn dáng vẻ im lìm thụ động của con, ông không khỏi đau lòng:

- Con thấy Vỹ Khang thế nào Hân?

- Sao ba lại hỏi thế?

Ông nắm tay con khẽ cười:

- Thằng Khang nó muốn cưới con. Con nghĩ sao?

Hân nắm chặt tay ba mình:

- Con không thể...

Ông Tuấn vuốt tóc cô:

- Ba hiểu con khó chấp nhận, nhưng Khang là người đáng tin cậy. Ba tin nó sẽ mang hạnh phúc đến cho con.

Hiểu Hân khóc lặng lẽ, cô quá yếu đuối:

- Con không muốn. Ba đừng đồng ý, sao ba không hiểu...

Ông Tuấn ngắt ngang:

- Ba hiểu tất cả, nhưng con đừng sống như thế nữa. Cơ hội chỉ đến một lần thôi, đó là hạnh phúc cả đời, con nên nắm lấy.

Hiểu Hân im lìm, cô khẽ lắc đầu nhưng không diễn tả được suy nghĩ của mình.

- Con xin lỗi.

Ông Tuấn khẽ thở dài:

- Ba nói thật, công ty sắp phá sản rồi mà Khang lại là người có thể cứu gia đình mình. Ba nói thế, con hiểu không Hân?

Ông Tuấn gục đầu trong tay, ông không nhìn Hiểu Hân vì thấy mình không xứng đáng. Gương mặt thất thần, tuyệt vọng của con như ngọn roi quất vào lương tâm ông đau nhói:

- Ba xin lỗi, nếu con không đồng ý, ba sẽ không ép. Con nghỉ đi.

Nói rồi ông bước ra khỏi phòng, bỏ lại Hiểu Hân một màu đen tối cả ở ngoài lẫn trong tâm hồn. Cô không còn nhận biết được thứ ánh sáng nào có thể dìu dắt mình nữa.

Vỹ Khang đưa cô vào phòng, anh để cô ngồi trên giường:

- Em mệt lắm hả?

Hiểu Hân im lìm, Khang khẽ nắm tay cô, Hân rút nhẹ:

- Tôi muốn gặp vú.

Khang vẫn dụi dàng:

- Em cần gì?

Hiểu Hân chớp mắt:

- Xin lỗi, tôi chỉ quen với sự chăm sóc của vú.

- Anh là chồng em, đó là bổn phận của anh.

Hiếu Hân rút tay lại:

- Đừng làm tôi sợ, anh Khang.

Vỹ Khang nhìn cô im lìm, ước gì cô đọc thấy tình yêu của anh dành cho cô:

- Em nghỉ đi.

Nói rồi anh bước ra ngoài, lát sau thì bà vú vào. Hiếu Hân nắm tay bà áp lên má:

- Vú đừng đi đâu nhé, ở lại với con.

Bà vú khẽ vuốt tóc cô:

- Con nên tập làm quen với sự hiện diện của Vỹ Khang, cậu ấy mới là người con cần đấy.

Hiếu Hân chớp mắt, cô hiểu chứ. Nếu được như những người bình thường khác, có lẽ cô sẽ không như thế này. Tâm trạng của cô làm sao mọi người hiểu được.

- Con không làm được. Con không quen.

- Vú hiểu.

Cuối cùng bà vú cũng tập cô làm quen với mọi thứ trong căn phòng mới.

- Con biết không Hân, căn phòng toàn là màu vàng con thích.

Hiếu Hân chớp mắt, bà vú đặt vào tay cô con gấu bông thật lớn:

- Khang mua cho con đó. Cậu ấy chu đáo thật.

Hiểu Hân ôm con gấu vào lòng, cô dựa lưng vào tường, chiếc giường khá rộng, rộng hơn chiếc giường của cô. Hân đỏ mặt khi nghĩ Khang sẽ ngủ cùng mình:

- Con nhớ những gì vú chỉ chứ Hân?

- Dạ.

Bà vú khẽ cười, vuốt má cô:

- Con nghỉ đi.

Cô chột năm tay bà:

- Vú...

- Đừng như thế! Vú không thể ở với con mãi được, biết đâu cuộc sống mới của con sẽ hạnh phúc hơn.

Nói rồi bà vú cương quyết đi ra. Hiểu Hân khẽ nhắm mắt, cô lắng tai nghe tiếng động bên ngoài mà run rẩy. Thật lâu, cửa phòng được mở, cô đã quen dần tiếng bước chân của Khang. Hoàn toàn yên lặng.

- Anh Khang phải không?

Không có tiếng trả lời, bỗng ai đó nắm lấy tay cô rất dịu dàng. Không hiểu sao Hân lại thấy vững tin vì biết chắc đó là Khang, cảm giác rất quen thuộc dù anh chỉ nắm tay cô có một lần duy nhất:

- Sao anh không lên tiếng? Sao lại đùa như thế?

- Anh muốn thử xem, em cảm nhận được anh ở góc độ nào.

Hiểu Hân rút tay lại nhưng Khang không buông ra:

- Anh mừng là em cũng nhận ra anh.

Hân chớp mắt, đôi mắt không linh động nhưng sao vẫn đẹp lạ lùng vì những giọt nước long lanh. Cô sắp khóc:

- Chỉ ngày đầu mà đã khó khăn thế này, em sợ sẽ là gánh nặng cho anh.

Vỹ Khang đưa tay cô lên môi:

- Em cứ nghĩ như thế nên luôn tạo áp lực cho bản thân mình và cả anh nữa. Sao em không nghĩ là cách nào để mình có thể hiểu nhau hơn?

Hiểu Hân khẽ cúi đầu nhưng Khang đã giữ lại:

- Sao em không hỏi vì sao anh cưới em?

Hiểu Hân lắc đầu.

- Em có muốn anh trả lời không?

Hiểu Hân khẽ run trong tay anh, dù rất nhẹ nhưng Khang vẫn nhận ra:

- Vì anh yêu em, yêu ngay lần đầu gặp mặt. Đến bây giờ, anh vẫn không thể diễn tả cảm xúc lúc đó, chỉ biết rằng anh mong được có em vô cùng. Em có hiểu anh nói không Hân?

Hiểu Hân khẽ chớp mắt:

- Đừng nói nữa anh Khang!

- Em không tin?

Hiểu Hân lại lắc đầu, cô hay có cử chỉ ấy khi không diễn tả được cảm xúc của mình. Vỹ Khang đưa tay lau nhẹ giọt nước mắt vừa rơi trên má cô, anh lướt nhẹ qua đôi mắt đẹp, rồi không kiềm được, Khang khẽ đặt một nụ hôn lên đó. Hiểu Hân khẽ nhắm mắt, tay cô buông rơi trên giường như cố đè nén một cảm xúc nào đó.

- Em có sợ không?

Hiếu Hân hơi co người lại:

- Đừng... anh Khang.

- Anh không làm gì em đâu, đừng sợ như thế.

Vỹ Khang buông cô ra:

- Em nghỉ đi.

- Còn anh?

- Anh ở phòng bên cạnh. Anh có gắn cho em cái chuông cạnh giường, nếu có gì em cứ gọi.

Nói rồi Khang nắm tay cô đặt vào đó:

- Em nhớ chứ?

Hiếu Hân gật đầu:

- Cám ơn anh.

Đợi cho Khang bước ra khỏi phòng, Hân mới nằm xuống giường, cô thiếp vào giấc ngủ rất nhanh vì mệt. Trong mơ, cô thấy hình bóng Khang nhạt nhòa mà cô không thể nào nhận ra được gương mặt của anh.

Một tháng trôi qua, Hiếu Hân đã thuộc lòng và quen dần với mọi thứ trong nhà. Cô có thể tự đi một mình

Bà vú bước vào phòng, đặt vào tay cô chiếc điện thoại:

- Mẹ con gọi đó.

Hiếu Hân mừng rỡ, cô áp lên tai:

- Alô.

- Con khỏe không?

- Dạ khỏe.

- Con đang làm gì thế?

- Đang nằm.

Bà Tuấn khẽ cười:

- Ở nhà một mình không buồn chứ con?

- Dạ không, mẹ yên tâm đi.

- Mẹ lo con không quen được nhà lạ. Đi đâu nên gọi vú nghe không?

- Dạ.

Bà Tuấn im lặng hơi lâu:

- Cuộc sống vợ chồng con tốt chứ?

- Mẹ nói sao?

- Khang đối với con tốt không?

- Dạ tốt.

Tiếng bà Tuấn khẽ thở dài, bà lo vì sự khờ khạo của Hiếu Hân và Vũ Khang có đủ kiên nhẫn để hiểu con bà không?

- Thôi con nghỉ đi! Mẹ cúp nha. Nếu buồn thì bảo Vũ Khang đưa về nhà chơi.

- Dạ.

Hiếu Hân đặt điện thoại lên bàn, cô ngồi dậy bước qua bộ bàn ghế trong phòng, đưa tay tìm nút máy hát, cô ngồi thẩn thờ trên ghế. Bỗng

cửa phòng bật mở, Hiếu Hân giật mình vì cô không nghe được tiếng bước chân của anh. Vỹ Khang nhìn cô như quan sát:

- Em sao vậy?

Hiếu Hân lắc đầu:

- Em đâu có gì. Anh về sớm thế?

Vỹ Khang ngồi xuống đối diện cô:

- Nhớ nhà phải không? Về nhé!

Hiếu Hân chớp mắt cảm động. Hình như Khang luôn hiểu những suy nghĩ trong lòng cô.

- Em sợ anh mệt.

Vỹ Khang khẽ cười:

- Thay đồ đi, anh sẽ đưa em về nhà chơi.

Hiếu Hân chớp mắt:

- Anh gọi vú dùm em.

Nhưng Khang không gọi, anh đến tủ soạn cho cô bộ đầm trắng và kiên quyết tự thay cho cô. Hiếu Hân nắm tay Khang lại:

- Em không quen.

- Không tập làm sao quen. Để anh giúp em, đây là bốn phận của anh.

Nói rồi Khang dứt khoát làm theo ý mình. Hiếu Hân đứng lơ ngơ giữa phòng, mặt cô nóng bừng. Khang nhìn mà thương nhói lòng. Không kiềm được, anh ôm cô thật chặt"

- Anh yêu em lắm, em biết không?

Hiếu Hân đứng yên, run nhẹ trong vòng tay anh. Khang cảm nhận được tất cả và yêu cô hơn vì sự yếu đuối mong manh này.

Khang đưa cô về nhà ba mẹ. Bà Tuấn nhìn con đăm đăm như cố ngăn sự xúc động.

- Chị Ngọc đâu mẹ?

- Đi sinh nhật bạn rồi.

Cuối cùng Khang đưa cô lên căn phòng của mình. Anh đứng yên nhìn Hân thành thạo sờ từng thứ trong phòng. Cô có vẻ xúc động khi sờ vào chúng:

- Mọi thứ vẫn không thay đổi.

Nói rồi cô ngồi xuống chiếc giường một cách thoải mái:

- Anh Khang!

- Gì em?

- Không có gì, em tưởng anh đi ra rồi.

Khang bước đến bên cô nhìn âu yếm:

- Sao em lại thích màu vàng?

- Em cũng không biết.

Khang khẽ cười, Hân thích nghe tiếng cười nhỏ của anh như thế:

- Trong tình yêu, màu vàng tượng trưng cho điều gì em biết không?

Hiếu Hân lắc đầu. Khang nắm tay cô cười nhẹ:

- Sự phản bội.

Hân nhướng mắt, lơ ngơ:

- Anh không thích màu vàng?

- Ừ.

Hiểu Hân rút tay lại. Khang thấy buồn vì cử chỉ của cô:

- Thế sao anh lại trang trí phòng bằng màu vàng?

- Vì em thích.

Hiểu Hân lắc đầu, nhưng Khang đã nói:

- Em yên tâm đi! Không biết từ lúc nào anh không còn ghét nữa và thấy thích nó. Em biết tại sao không? Vì anh yêu em.

- Nhưng...

Khang bật cười, anh vuốt nhẹ má cô:

- Nãy giờ anh đùa đấy. Thật ra anh phải cảm ơn em. Lúc trước anh không quan tâm căn phòng của mình lắm, nhưng từ khi có em và căn phòng toàn một màu vàng, anh thấy thật tuyệt.

Hiểu Hân khẽ cười. Khang nhìn cô đăm đăm đến Hân cũng cảm nhận được.

- Anh sao vậy?

Vỹ Khang đưa tay sờ lên mặt cô:

- Anh rất thích nhìn em cười.

Hân hơi đỏ mặt, cô bỗng ngòai cứng đờ khi nghe hơi thở của Khang mơn man trên mặt. Cô cứ chớp mắt nhưng Khang đã đặt môi mình lên đó, không còn cách nào khác, cô đành khép mắt lại. Cả người Hân như run rẩy khi Khang dừng lại ở môi cô. Hai tay Hân nắm chặt tấm drap giường, cô cảm nhận rất rõ Khang đang rất xúc động. Không biết từ lúc nào, Hân đã khóc.

- Hân!

Hiểu Hân vẫn khép mắt. Khang không còn do dự, anh hôn cô bằng tất cả tình yêu của mình, chưa bao giờ Khang nhẹ nhàng và say đắm đến vậy. Cảm giác này có lẽ Khang sẽ không bao giờ quên suốt cuộc đời mình, nó thiêng liêng như nụ hôn đầu đời Hân đã trao anh. Thật lâu Khang rời môi cô. Hiểu Hân cúi đầu ngời im lìm, cử chỉ bối rối, vụng về. Vỹ Khang nâng mặt cô lên, từ bây giờ anh sẽ giúp cô tự tin hơn vào bản thân mình.

- Em nói gì với anh đi.

Hân lại lắc đầu, cử chỉ quen thuộc của cô.

- Em có yêu anh không, Hân?

Hiểu Hân chớp mắt, giọng nghèn nghẹn:

- Em không biết.

Vỹ Khang không nói gì, vì anh hiểu rất rõ Hân cũng yêu mình, chỉ vì Hân chưa vượt qua được chính bản thân cô. Vỹ Khang lau nước mắt trên mặt cô âu yếm:

- Buồn vui gì em cũng khóc, làm sao anh phân biệt được đây?

Hiểu Hân đưa tay quệt mắt. Khang nắm tay cô đứng lên:

- Mình xuống dưới đi em.

- Dạ.

Khang dìu cô xuống phòng khách. Hiểu Ngọc đã về, cô đang ngồi cùng ông bà Tuấn. Vỹ Khang khẽ gật đầu chào, Hiểu Ngọc nhếch môi miễn cưỡng. Khang quay mặt chỗ khác, không quan tâm.

Cuối cùng cả hai ra về. Vỹ Khang không thích để Hân một mình với Ngọc. Dù là chị em, nhưng Khang thấy Ngọc luôn ngấm ngấm điều gì đó

với em mình.

ÁNH SAO LẤP LÁNH

Hoàng Anh
dtv-ebook.com

Chương 2

Nhưng chỉ một tuần sau, Khang phải đưa Hân về bên nhà, vì anh phải đi công tác ở Nhật và không yên tâm khi để Hiếu Hân một mình với bà vú.

Vỹ Khang cho xe chạy đến công ty khi đã đưa Hân về nhà. Vừa bước vào, anh đã gặp Nguyễn đi ra.

- Sao?

- Xong rồi, để tao xuống dưới một lát.

Khang gật đầu, anh ngồi vào bàn rồi bấm điện thoại:

- Cô chuẩn bị xong chưa?

- Dạ rồi, hai tiếng nữa có thể ra sân bay.

- Được rồi. Cô làm việc tiếp đi.

- Dạ.

Vỹ Khang cúp máy, anh liếc sơ các hồ sơ rồi ký vào. Lúc sao thì Nguyễn trở lại:

- Sao trễ thế? Lúc này Thúy tìm mày đấy.

Khang dựa lưng vào ghế chằm cho mình điếu thuốc không nói gì. Nguyễn nhún vai:

- Tao về phòng đây.

Khang đưa cho Nguyên xấp giấy tờ:

- Màý giải quyết giùm tao, còn cái này đưa cho phòng kế hoạch:

Nguyên gặt đầu, anh định mở cửa thì cửa phòng đã bật mở. Thúy mỉm cười:

- Tôi muốn gặp anh Khang.

Nguyên nhún vai đi ra. Thúy bước vào trước cái nhìn không biểu lộ gì của Khang:

- Em có chuyện muốn nói với anh.

Vỹ Khang lạnh lùng nhìn cô, Thúy không lạ gì cái nhìn đấy:

- Sao anh không đợi em về? Lúc đó nói chuyện, em nghĩ chúng ta chỉ giận nhau như mấy lần trước rồi làm hòa. Mới về vừa nghe tin, em thật sự choáng váng. Anh nữc đối xử với em như thế sao?

Khang búng tàn thuốc vào gạt tàn:

- Em muốn gì?

Thúy bật khóc:

- Em không chịu nổi khi nghĩ rằng mình đã mất anh, mà người anh chọn lại... Có năm mơ em cũng không tin đó là sự thật. Anh điên rồi.

Vỹ Khang đứng lên đối diện với cô:

- Em rất hiếu tính anh, đúng không? Anh đã nói rất rõ ràng lần đó. Lẽ ra em nên hiểu và đừng tìm anh.

Thúy khóc không thành tiếng, cô nhìn anh đau khổ:

- Anh tàn nhẫn lắm. Em có lỗi gì chứ? Em không đồng ý chia tay đâu.

Vỹ Khang nhìn cô lạnh lùng:

- Anh nói lần cuối, anh không thích bị quấy rầy, đừng bắt anh thẳng tay với em.

- Anh nói chuyện như vứt một mẩu đồ vậy. Anh có trái tim không? Chuyện tình cảm mà anh muốn bỏ là bỏ dễ dàng như vậy sao?

Khang nhíu mày như cố dằn:

- Từ đầu quen nhau, em đã biết mối quan hệ này không có kết quả, đúng không?

Thúy chớp mắt quay nhìn nơi khác:

- Nhưng em yêu anh.

- Quên anh đi, em sẽ thấy thanh thản hơn.

- Anh yêu cô ta đến vậy sao?

Vỹ Khang bước lại ghế thản nhiên ngồi xuống:

- Em về đi.

Thúy quẹt mắt, cô lạt giọng:

- Đến giờ, em vẫn không tin với địa vị của mình, anh lại đi yêu một người như thế. Làm sao cô ấy có thể phù hợp với anh trong môi trường này? Điều anh cần là một người vợ luôn sát cánh bên mình trong mọi công việc, cô ấy không thể nào cho anh cái đó được. Anh sẽ phải hối hận.

Khang nhìn cô, cái nhìn nghiêm khắc. Thúy thoáng nao núng, cô biết mình nên dừng lại:

- Em yêu anh và lúc nào cũng chờ đợi. Anh hãy nhớ điều ấy.

Thúy bước ra ngoài trong cảm giác đờ ờ hoàn toàn, cô hiểu mình đã thật sự mất Vũ Khang.

Hiểu Ngọc mở cửa phòng Hân. Hân đang ngồi lọt thỏm trên ghế và có vẻ chìm đắm trong một thế giới nào đó đến nỗi Ngọc vào cô cũng không hay. Khi Hiểu Ngọc ngồi xuống giường cô mới giật mình:

- Chị hả?

- Ủ. Đang nghĩ gì mà chị vào cũng không hay vậy?

Hân hơi đỏ mặt, Ngọc khẽ cười đưa cho em ly sữa mới pha xong:

- Chờng nào Khang về?

- Em cũng không biết.

- Sao em không hỏi Khang?

Hân chớp mắt ngồi im. Hiểu Ngọc ngồi xuống bên cạnh:

- Chị thương em lắm và rất lo. Những người bình thường nhiều lúc còn bị lừa dối, còn em của chị vừa khờ lại vừa không thấy gì.

- Em tin anh Khang.

- Chị cũng mong như vậy, nhưng lo thì vẫn lo, với người như Khang thì không biết bao cô vây quanh. Lúc nào đi công tác cũng có thư ký đi cùng. Chị thật không yên tâm cho em.

Hiểu Hân cúi mặt, những lời của Hiểu Ngọc làm cô nao núng, bất an. Đúng là cô khờ thật, nhưng dù có khôn ngoan thì cô cũng không biết mình phải làm gì khi mà cô không được nhìn thấy mọi người.

- Em đừng suy nghĩ lung tung, chị thấy Khang cũng rất yêu em. Chị thương nên lo vậy thôi chứ Khang là người rất tốt.

Hiểu Hân khẽ cười:

- Em cũng thương chị lắm.

Ngọc nhìn em, có cái gì đó nhoi nhói trong lòng khi thấy sự ngây thơ của Hân. Cô khẽ quay đi không dám nhìn lại sự ích kỷ nhỏ nhen của mình. Ngọc vội đứng lên:

- Em nghỉ đi, chị về phòng.

Vừa lúc đó mẹ cô bước vào, bà đặt điện thoại vào tay Hân:

- Khang đó.

Hiểu Hân cầm lấy mà tim đập mạnh:

- Alô.

- Em nhận ra giọng anh trong điện thoại không?

- Dạ.

Tiếng Khang khẽ cười:

- Em đang ở trong phòng à?

- Dạ.

- Một mình?

- Có chị Ngọc nữa.

Khang thoáng yên lặng;;

- Nghe giọng em vui nhỉ? Có nhớ anh không?

Hiểu Hân đỏ mặt im lặng. Khang kiên nhẫn chờ nghe câu trả lời của cô:

- Sao không trả lời?

- Em không biết.

Cô nghe thấy tiếng Khang khẽ thở dài, tự nhiên Hân nghe nhói nhói nơi tim:

- Anh rất nhớ em.

Rồi Khang yên lặng, lát sau anh nói:

- Anh bị bệnh.

Giọng Hân lo lắng:

- Anh có sao không? Đã uống thuốc chưa?

Khang khẽ cười:

- Lần đầu tiên nghe em lo lắng cho anh. Anh vui lắm.

Hân lại im lặng, giọng Khang nghiêm túc:

- Anh đùa đấy. Khuya rồi, em ngủ đi.

- Dạ.

- Vài ngày nữa anh về. Không chúc anh đi bình an sao?

Hân khẽ cười:

- Chúc anh thượng lộ bình an!

Vỹ Khang thầm buồn cười vì cách nói của Hân, đợi cho cô gác máy xong anh mới đặt máy xuống. Hân có biết anh nhớ cô thế nào không?

Nói vài ngày nhưng đến một tuần sau Khang mới về. Vỹ Khang đi thật nhẹ lên phòng của cô. Hân của anh đang ngồi lọt thỏm trên chiếc ghế bành ở cửa sổ. Khang đứng yên nhìn cô. Dù không trang điểm Hân vẫn đẹp lạ thường, đôi môi hồng chúm chím một cách đáng yêu. Khang

nhớ vô cùng sự vụng về bối rối khi anh hôn cô. Hình như không nghe tiếng, Hân lơ ngơ hỏi:

- Mẹ hả?

Không nghe tiếng trả lời, Hiếu Hân chớp mắt như xúc động:

- Anh Khang phải không?

- Sao em đoán là anh?

Hân khẽ cười, gương mặt vui sướng:

- Ở nhà không ai như thế cả. Anh mới về hả?

- Ừ.

Vỹ Khang bước về phía cô, anh vén sợi tóc trên trán Hân:

- Đang nghĩ gì thế?

Hiếu Hân lắc đầu không nói, Khang nắm tay cô đưa lên môi:

- Có nhớ căn phòng của chúng mình không?

Hiếu Hân chớp mắt, cô rụt rè gật đầu. Vỹ Khang thăm buồn cười, hỏi nhớ anh không thì không biết lại nhớ căn phòng ở nhà. Sao mà anh yêu cô đến thế chứ?

Cả hai ở lại đến tối mới ra về. Về đến nhà, Khang tự tay thay đồ cho cô, anh giữ cô trong vòng tay nhìn âu yếm:

- Em mệt không?

Hân lắc đầu, Khang bỗng xốc cô lên đi về phía giường, anh đặt cô nằm xuống và kéo chăn đắp nhẹ nhàng:

- Khuya rồi, em ngủ đi.

Hiểu Hân lại gật đầu, Khang cúi xuống hôn nhẹ lên mắt cô. Hân vội khép mắt lại:

- Anh ở lại đây được không?

Hân chớp mắt im lặng. Khang ôm cô vào lòng:

- Anh chỉ muốn ôm em thôi. Em ngủ đi.

Hân run nhẹ trong tay anh, cô khóc. Khang nhói lòng vì những giọt nước mắt của cô:

- Em sao vậy?

Hân nhè nhẹ lắc đầu:

- Sao anh lại yêu em hả Khang?

Vỹ Khang nâng mặt cô lên, đôi mắt thoáng ngạc nhiên:

- Vì em là em.

Hân lại khóc. Chưa bao giờ Khang thấy cô khóc nhiều đến thế.

- Nhưng em không xứng đáng, em...

Khang lấy tay chặn lời cô:

- Anh chờ đợi em hỏi anh như thế này lâu lắm rồi. Anh phải nói bao nhiêu lần nữa em mới tin đây? Anh rất yêu em, Hân ạ.

Hân khóc như chưa bao giờ được khóc. Khang ngỡ ngàng và đau theo từng tiếng nấc của cô. Không kiềm được, Vỹ Khang cúi xuống hôn đôi mắt mà anh yêu biết bao. Tiếng khóc nhỏ dần và tắt hẳn, Hân bấu chặt vai Khang, đón nhận môi anh:

- Em sợ không?

Hân lắc đầu nhưng cả người cô run rẩy. Khang hiểu anh phải rất gượng nhẹ, dịu dàng để giúp cô vượt qua bản thân mình và sẵn sàng đón nhận cuộc sống mới. Vỹ Khang cúi xuống, một sự yêu thương mãnh liệt tràn ngập trong anh. Ước gì một lần thôi Hân thấy được tình yêu mà anh dành cho cô sâu sắc đến mức nào. Vỹ Khang từng bước dẫn dắt Hân theo sự đam mê sâu lắng của tình cảm vợ chồng. Anh yêu cô hơn tất cả.

Vỹ Khang không ngủ được, anh cứ nằm im lìm vì sợ cô thức giấc. Vẻ mặt trong sáng như thiên thần của Hiếu Hân làm anh xúc động. Khang hôn nhẹ lên mắt cô, anh rất thích hôn lên đôi mắt ngơ ngác không linh động của vợ mình.

Sáng, Khang giật mình thức giấc thì Hân đã không còn bên cạnh. Vỹ Khang bật dậy nhìn quanh, cô cũng không có ở trong phòng. Từ phòng tắm bước ra, Khang định đi tìm cô thì thấy Hân đã vào phòng:

- Anh thức rồi hả?

Khang bước đến ôm cô vào lòng:

- Em đi đâu vậy?

Hân lắc đầu khẽ cười:

- Anh không chuẩn bị đi làm sao?

- Mỗi lần nghĩ em ở nhà một mình, anh lại không muốn đi.

Hân chớp mắt:

- Em không sao, còn có vú nữa mà.

Vỹ Khang hôn nhẹ mắt cô:

- Ừ, anh quên.

Khang hôn cô thật lâu rồi mới chịu buông ra. Hiếu Hân chớp mắt cảm động, sự bịn rịn của anh làm cô thấy hạnh phúc.

Khang đi khoảng một lát thì bà vú đặt vào tay cô chiếc điện thoại:

- Bạn con gọi đó.

Hiếu Hân tươi cười khi nhớ tới Uyên:

- Alô.

- Cô là Hiếu Hân phải không?

- Vâng.

Tiếng cười khẽ trong máy của cô gái:

- Tôi là bạn của anh Khang.

- Xin lỗi, anh ấy đi làm rồi, chị gọi lại công ty nhé.

- Tôi muốn gặp Vũ Khang vào lúc nào không được. Tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi.

Hiếu Hân ngồi im, có cái gì đó đau thắt trong cô.

- Cô tin anh Khang yêu mình thật sao?

Hân run giọng:

- Chị muốn nói gì?

Muốn thức tỉnh cô thôi. Vũ Khang không hợp với cô đâu. Tình mộng đi!

Hân lạc giọng, tay chân cô lạnh ngắt vì run.

- Cô có biết anh Khang quen ai bên ngoài không? Điều anh ấy cần là một người vợ luôn sát cánh bên mình trong mọi công việc. Vũ Khang chỉ thương hại cô thôi.

- Chị...

- Tôi chỉ nói bấy nhiêu, cô hiểu thế nào thì tùy. Tôi chuẩn bị đi gặp anh ấy đây. Cô cứ ở nhà chờ anh Khang về nhé. Chắc chắn trưa nay anh ấy sẽ không về dùng cơm đâu.

Nói rồi đầu bên kia gác máy. Hiểu Hân ngồi chết lặng như không còn sức sống, cô cứ mò mẫm tìm con gấu ôm vào lòng như để tự trấn an và nhắc nhở mình. Hân khóc lặng lẽ trong nỗi đau thẳm lặng sâu sắc. Cô tin Vũ Khang như tin chính bản thân mình, nhưng điều đó cũng không giúp Hân thoát khỏi cảm giác lao đao, khổ sở khi mà cô gái kia đã đánh vào điểm yếu duy nhất của cô mà Hiểu Hân hiểu rõ cô sẽ ngã mà không có cách gì gượng nổi.

Đúng như lời cô gái nói, Khang không về dùng cơm, anh gọi điện về nói là bận việc. Hiểu Hân như càng chìm sâu vào một góc đen tối của tâm hồn mình.

Tối, nằm trong lòng Khang, tự nhiên Hân cảm thấy bất an. Cô thoáng lạng người khi nghĩ rằng Khang đang thương hại mình và điều tệ hại hơn là Khang đã không nhận ra, cô sợ một ngày nào đó Khang sẽ nói anh rất hối hận, lúc đó không biết Hân sẽ ra sao?

- Em sao vậy?

Khang siết cô vào lòng.

- Em buồn ngủ.

Khang nâng mặt cô lên:

- Em đâu biết nói dối. Nghĩ gì vậy?

Hiểu Hân chớp mắt, cô nhẹ lắc đầu:

- Không có.

Khang nhìn cô đăm đăm:

- Có chuyện gì với em phải không?

- Sao lúc trưa anh không về?

Khang nhượng mắt:

- Em buồn vì chuyện đó à? Anh xin lỗi.

Hân khẽ lắc đầu không nói. Khang hôn lên mắt cô:

- Lúc nào anh cũng muốn ở bên cạnh em. Mỗi lần nghĩ em đang chờ ở nhà thì anh đau lòng lắm.

Hân hít mũi, cô nghe yêu Khang quay quắt, cô đưa tay sờ lên mặt anh:

- Anh yêu em nhiều thế sao?

- Ừ.

Hân khẽ cười:

- Có bao giờ anh nghĩ mình lầm lẫn không, nếu tình cảm này chỉ là thương hại?

Khang nhú mày, anh nhìn cô đăm đăm:

- Em hiểu mình nói gì không?

Hân chớp mắt muốn khóc, Khang lại mềm lòng:

- Nếu em nghĩ như thế là xúc phạm anh, anh sẽ không tha thứ cho lần thứ hai đâu, biết không? Em không tin anh sao?

Hân khóc, cô thấy vững lòng khi nghe Khang nói:

- Em xin lỗi.

- Em cứ suy nghĩ lung tung, làm anh lo đấy. Nghe anh đây, yêu là phải tin nhau. Hãy tin anh cũng như tin vào bản thân mình.

Hân đưa tay sờ từng đường nét trên gương mặt Khang, anh nhìn theo từng cử chỉ của cô, hỏi đùa:

- Đẹp không?

Hân mím môi lắc đầu. Khang phì cười:

- Chồng em xấu lắm nhỏ ạ? Sợ không?

Hân lại lắc đầu, cô chớp mắt:

- Lúc trước, em không dám mơ ước điều gì không có thật, nhưng bây giờ em ước mình có thể nhìn thấy anh dù chỉ một lần.

Vỹ Khang nghe cổ mình đặng nghét:

- Em hãy luôn hy vọng điều đó. Tin anh đi Hân.

Cô khẽ cười không nói gì. Lúc trước khi bị tai nạn, cô đã được giải phẫu mắt một lần nhưng không mang lại kết quả gì. Cô rất sợ mình đặt hy vọng vào một điều không thực tế.

Khang nắm tay cô đưa lên môi mình:

- Em biết không, anh rất thích cảm giác bàn tay em mơn man trên mặt mình.

Hân cười yếu ớt:

- Em muốn mình nhớ thật rõ từng nét trên gương mặt anh.

Khang nhìn cô yêu thương, anh áp tay cô lên mặt mình:

- Anh rất hay nhíu đôi mày lại, em nói đúng không?

Vỹ Khang nhíu mày. Bàn tay Hân đã vuốt nhẹ lên đó, cô khẽ cười:

- Đúng không?

Vỹ Khang ồm ờ:

- Anh không biết.

Hiểu Hân đỏ mặt, cô dấm nhẹ lên ngực anh:

- Em không đùa.

Không kiềm được Khang hôn cô một nụ hôn dài. Hân rụt rè choàng tay qua cổ anh rồi vụng về hôn trả, Khang thấy yêu quay quắt vì cử chỉ đó.

Vài ngày sau thì cô gái đó lại gọi đến. Lúc đầu Hân run rẩy nghe nhưng càng về sau cô không chịu nổi nên vội cúp máy. Hiểu Hân ghen giọng dặn vú:

- Nếu bạn con không phải là Uyên thì vú đừng cho gặp nhé.

Bà vú nhíu mày nhìn cô:

- Có chuyện gì vậy? Ai gọi con thế?

Hiểu Hân lắc đầu yếu ớt:

- Không có gì. con chỉ không thích thôi.

Bà vú nhìn cô như không tin:

- Họ nói gì với con phải không? Đừng giấu vú!

- Không có.

Bà vú khẽ thở dài, bà thương Hiểu Hân như con ruột. Cô rất ngoan và hiền, không hiểu sao số của Hân lại bất hạnh đến thế.

- Được rồi, lần sau vú sẽ hỏi cận kề rồi mới cho gặp con.

- Cám ơn vú.

Bà khẽ vuốt tóc cô, con bé đẹp quá, nếu không có tai nạn thì Hiếu Hân sẽ hạnh phúc biết bao.

Nỗi cô đơn dần vật trong Hân ngày càng lớn, cũng từ đó cô ý thức sâu sắc về sự vô dụng của mình, dù không muốn nhưng những lời cô gái đó vẫn xoáy vào đầu cô đau buốt. \

Sáng nay chủ nhật nên Khang ở nhà với cô. Đây là ngày mà cả hai thấy hạnh phúc nhất trong tuần. Khang vẫn còn nằm nường không chịu rời giường, anh cứ chống tay nhìn Hân. Cô chớp mắt liên tục hình như Hân cảm nhận được:

- Anh sao vậy?

Khang vẫn không rời mắt:

- Anh đâu có gì.

Hân đưa tay sờ gương mặt Khang:

- Sao anh không ngủ nữa, hay em làm anh thức giấc?

Khang nhìn chăm chú gương mặt cô đang chờ đợi để nghe anh nói, không kiềm được Khang hôn nhẹ lên đôi mắt của vợ mình:

- Sao mà anh yêu em đến thế chứ.

Hân lặng người xúc động. Cô cũng muốn nói với Khang như thế, nhưng không hiểu sao cô vẫn chưa đủ tự tin để nói ra điều đó:

- Hôm nay đừng về nhà nhé Hân, anh muốn đưa em đến một nơi.

Hân chớp mắt như hỏi. Khang khẽ cười, anh bất chợt ngồi dậy bỗng xốc cô lên. Hân hơi chơi với bầu chặt vai Khang:

- Sợ không?

Hân khẽ lắc đầu. Khang xoay cô một vòng rồi bật cười:

- Không sợ thật à? Anh làm lại nhé.

- Khang...

- Sao?

- Đừng đùa nữa, em thua.

Khang bật cười lớn:

- Nếu tự nguyện thua thì bắt buộc phải có điều kiện.

Nói rồi Khang đặt cô xuống giữa phòng, Hân lơ ngơ đứng yên nhưng tim cô chợt đập mạnh khi nghe hơi thở của Khang mơn man trên mặt mình. Anh cúi xuống thì thầm:

- Chưa bao giờ anh được em hôn, anh muốn...

Khang không nói hết câu mà nắm tay Hân áp lên mặt mình:

- Điều kiện không quá đáng chứ nhỏ? Em không thấy anh bị thiệt thòi sao?

Hân đỏ cả mặt. Khang thấy buồn cười vì cử chỉ bối rối của cô, nhưng anh không làm gì chỉ đứng yên chờ đợi. Tay Hân hơi ngập ngừng khi sờ gương mặt anh, Khang không hiểu cô đang xúc động hay là bối rối. Hân choàng tay qua cổ Khang rồi rụt rè đặt môi mình vào môi anh. Khang thấy nhói tim vì cử chỉ đó, nụ hôn của cô rất nhẹ nhàng nhưng Khang nghe rung động mãnh liệt. Đến lượt Khang không kiềm được, anh siết chặt lấy cô thì thầm:

- Em đáng yêu quá, Hân ạ.

Khang hôn cô thật lâu rồi mới chịu buông ra:

- Em chuẩn bị đi, anh muốn hôm nay chỉ hai đứa với nhau thôi.

Nói rồi Khang định quay đi, nhưng Hân đã giữ tay anh lại:

- Anh muốn đưa em ra ngoài sao?

Khang nhìn cô:

- Em không thích.

Hân chớp mắt bối rối:

- Ở nhà cũng chỉ có hai đứa thôi mà, em thích như thế hơn.

Khang nhìn cô chăm chú:

- Em sợ ra ngoài phải không? Nói thật với anh đi Hân. Từ lúc bị tai nạn đến giờ, em chưa ra khỏi nhà bao giờ, đúng không?

Hân hơi cúi đầu, thái độ rõ ràng không tự tin. Khang thấy đau lòng vì hình ảnh đó:

- Hôm nay anh muốn em đi cùng anh, anh không cho phép em sống như thế nữa. Anh sẽ giúp em tự tin hơn.

- Khang...

Hân tìm tay anh. Khang dịu dàng nắm bàn tay cô:

- Đừng làm anh thất vọng Hân. Anh không thể làm em tự tin hơn sao?

- Không phải, em chỉ sợ...

Nhưng Khang đã ngắt ngang lời cô bằng nụ hôn dài say đắm:

- Anh luôn ở bên em mà. Hãy tin anh.

Khang tự chọn đồ và thay cho cô. Hân cứ đứng yên gương mặt bối rối lẫn lo âu. Khang hiểu Hân không muốn làm anh buồn, dù biết cô

đang khổ sở nhưng Khang vẫn không mềm lòng.

Cuối cùng Khang đưa cô đến nhà bạn anh, thật ra lúc đầu Khang không có ý đó, nhưng muốn Hân phải tự tin hơn nên Khang quyết định làm thế, dù anh biết điều đó hơi ác với cô. Hân ngồi yên giữa đám bạn của Khang. Khang muốn đặt cô vào hoàn cảnh đó để buộc Hân phải tự làm chủ bản thân mình. Khang thật sự ngạc nhiên về trình độ ngoại ngữ của Hân. Cô nói lưu loát và hiểu hết những gì bạn anh diễn đạt. Mọi người đang bàn về bản hợp đồng với công ty nước ngoài, Hân ngồi im nghe và giúp Phúc dịch những gì anh không hiểu. Khang cứ ngồi yên nhìn như quên hết mọi thứ xung quanh và thấy quyết định đưa Hân ra ngoài là hoàn toàn đúng.

Chiều hai người mới ra về, nhưng Khang không đưa cô về nhà ngay mà chạy xe theo hướng bờ sông, anh khoác thêm áo của mình cho cô rồi nhìn âu yếm:

- Lạnh không?

Thái độ Hân hơi tự lự:

- Anh đưa em ra bờ sông phải không?

Khang ôm cô vào lòng:

- Anh xin lỗi, lúc này em sợ lắm phải không?

Hân giấu mặt trong ngực Khang khẽ lắc đầu.

- Anh thích nhìn em như lúc này lắm. Em vẫn còn nhớ ngoại ngữ sao Hân?

- Lúc còn học phổ thông, em học khá nhất là môn Anh Văn. Khi bị tai nạn, thấy em ở nhà buồn nên ba đã mua rất nhiều băng tiếng Anh cho em nghe.

- Vậy à! Lúc này em làm anh ngạc nhiên thật sự. Em tuyệt thật!

Hân không nói gì, chỉ đứng yên trong lòng anh. Khang thấy cô như chìm trong thế giới nào đó:

- Em đang nghĩ gì thế?

Hân lắc đầu:

- Em muốn về.

Khang chiều theo ý cô. Khi cả hai về đến nhà, Khang lặng yên quan sát Hân, cô có vẻ lặng lẽ hơn thường ngày. Khang biết hôm nay anh đã làm cô thấy nặng nề. Khang bước đến ôm Hân vào lòng:

- Anh xin lỗi.

Hân chớp mắt, cô khẽ cười lắc đầu:

- Anh đâu có lỗi gì. Đừng như thế Khang.

Khang hôn nhẹ mắt cô:

- Bạn bè cũng là một phần trong cuộc sống của anh, nên anh muốn em chia sẻ với anh điều đó. Em không thích sao?

- Không phải, em chỉ sợ mình làm mất mặt anh, sợ làm anh thất vọng.

Khang nhíu mày:

- Anh cấm em có ý nghĩ đó. Cấm tuyệt đối. Nếu em nghĩ thế là xúc phạm anh và cả bản thân mình nữa, em biết không?

Hân khóc:

- Em xin lỗi.

Khang lau nước mắt cho cô rồi nói day dứt:

- Anh rất yêu em, nếu em buồn, anh còn khổ hơn cả em nữa, Hân ạ.

Khang ôm cô vào lòng. Đối với anh, Hân như món pha lê mỏng manh mà anh luôn lo sợ mình vô ý hay vụng về làm vỡ.

- Khang!

- Gì em?

Hân lắc đầu không nói, Khang nheo mắt nhìn cô:

- Sao?

- Không có gì. Em chỉ muốn gọi tên anh thôi.

Khang khẽ cười rồi cắn nhẹ môi cô:

- Em có những cái luôn làm anh nhói tim nhóc ạ.

Hiểu Hân không trả lời, cô nhắm mắt thả người trong lòng Khang, cảm nhận niềm hạnh phúc mà Khang muốn truyền sang cô. Hân siết chặt lấy anh, cô như ôm trong tay tất cả cuộc đời mình.

Tuần sau Khang cùng Nguyễn đi dự buổi chiêu đãi của công ty nước ngoài. Khang vừa bước vào, ông giám đốc đã bắt tay Khang vồn vã:

- Rất hân hạnh được cậu đến dự.

Khang cười không nói gì, anh chỉ nói vài câu xã giao rồi bước đến quầy rượu. Vừa uống một ngụm, anh đã gặp Thúy đi vào cùng với ba cô. Thúy không rời mắt khỏi Khang từ khi bước vào. Cô nhìn anh không giấu giếm sự yêu thương, hình như tất cả đều biết quan hệ của hai người nên họ không lấy làm ngạc nhiên. Thúy bước về phía anh:

- Anh đi một mình?

Khang gật đầu không nói.

- Cho em một ly với.

Bồi bàn đưa cho Thúy một ly rượu giống Khang:

- Anh hạnh phúc chứ?

Vỹ Khang xoay chiếc ly trong tay gật đầu. Thúy khẽ cười:

- Không ngờ có lúc chúng mình lại trở thành như thế này. Em đau lắm khi đứng ở đây.

Vỹ Khang nhìn cô không biểu hiện gì:

- Tốt nhất em nên nói chuyện khác đi.

- Không, em sẽ chứng minh cho anh thấy sai lầm của mình.

Khang nhìn cô lạnh lùng:

- Em nên đến chỗ ba em thì tốt hơn. Anh không thích cuộc nói chuyện này.

Thúy nhìn Khang, cô muốn ghét sự lạnh lùng, tàn nhẫn của anh. Nhưng không được, thậm chí cô càng yêu mãnh liệt hơn.

- Anh sẽ hối hận.

Nói rồi cô bước về phía ba mình. Vỹ Khang không quan tâm, anh trầm ngâm uống từng ngụm rượu. Anh chỉ muốn ra về nhưng thế thì bất lịch sự khi thậm chí buổi tiệc còn chưa bắt đầu. Khang tranh thủ bàn một số việc với khách hàng. Đến màn khiêu vũ, anh bước ra hành lang tìm cho mình một chút yên tĩnh. Khang vừa châm điếu thuốc thì tiếng Thúy đã vang lên sau lưng anh:

- Anh có thấy mình khác người không?

Vỹ Khang nhướng mắt nhìn cô, hình như Thúy hơi say, dáng cô có vẻ ngả nghiêng nhưng đôi mắt thì rất sáng.

- Em không chịu nổi khi thấy anh cô đơn thế này. Mỗi đứa ở mỗi góc trong bữa tiệc, thật buồn cười.

Vỹ Khang nghiêm nghị đỡ Thúy khi cô sắp ngã, Thúy bất chợt nhào vào lòng Khang ôm chặt lấy anh khóc nghẹn ngào:

- Em nhớ anh lắm. Trở lại với em đi Khang! Em chấp nhận tất cả miễn được ở bên anh.

Vỹ Khang bực mình thật sự, anh cương quyết kéo cô đứng thẳng lên:

- Em say quá rồi. Về đi!

Thúy nhìn Khang đau khổ:

- Đừng đối xử với em như thế. Anh ác lắm.

Vỹ Khang quay nhìn nơi khác, anh nắm tay cô định đưa vào cho ông Quang chở về, nhưng Thúy đã ôm chặt lấy anh và hôn mãnh liệt. Vỹ Khang đẩy cô ra, dù không muốn anh vẫn tát cho cô một cái đau điếng:

- Em tỉnh lại đi. Anh sẽ không tha thứ cho em nếu có lần sau đâu.

Thúy như chết lặng cô khóc không thành tiếng. Khang bất nhẫn quay nhìn nơi khác:

- Anh xin lỗi. Em nên về với ba mình đi.

Nói rồi anh quay vào thì bất ngờ gặp Hiếu Ngọc, cử chỉ của cô chứng tỏ cô đã thấy tất cả. Vỹ Khang đứng lại:

- Chị đến lâu chưa?

Ngọc nhếch môi:

- Đủ để gọi là lâu.

Vỹ Khang nhìn cô không biểu hiện gì:

- Chị về chưa? Để tôi đưa chị về.

- Tôi đi với bạn.

- Vậy tôi về trước nhé.

Nói rồi Khang bước đi. Hiếu Ngọc giận dữ nhìn theo. Cô tưởng khi thấy cô, Khang sẽ hoảng sợ hoặc ít ra cũng nao núng và giải thích với cô những thái độ của Khang thật chẳng ra gì. Nhớ đến Hiếu Hân, Ngọc nghe giận phùng lên.

Hôm sau Hiếu Ngọc đến tìm Hân, cô cố ý cho Khang thấy cô không phải là đứa ngốc mà im lặng về thái độ của anh. Cô gặp Vũ Khang ngay phòng khách, anh đang nói chuyện gì đó trong điện thoại. Gặp cô, anh gật đầu chào thân nhiên. Gác máy, Khang nhìn cô không biểu lộ gì.

- Tôi đến thăm Hân.

Vũ Khang trầm ngâm nói:

- Cô ấy trên phòng, chị lên đi, chắc Hân mừng lắm.

Hiếu Ngọc mím môi cố nén:

- Dĩ nhiên, vì tôi là chị nó, tôi luôn muốn điều tốt đẹp cho em mình.

Vũ Khang trừng mắt:

- Tôi hiểu chị đến đây để làm gì. Tôi có cần giải thích không?

Hiếu Ngọc nhếch môi khẽ cười:

- Cuối cùng anh cũng nói ra, tôi cứ tưởng anh không biết sợ là gì.

Vũ Khang nhìn Ngọc lạnh lùng:

- Nếu chị đã chứng kiến tất cả thì tôi thấy mình không cần giải thích. Nếu chị thương em mình thì hãy nói đúng những gì mình thấy.

Ngọc đỏ mặt giận dữ:

- Anh nói vậy là sao?

- Nếu hôm đó chị hỏi tôi với giọng lo lắng cho em mình, thậm chí trách tôi... Tôi sẽ rất khâm phục.

- Anh...

Vỹ Khang đứng lên đối diện với Ngọc:

- Tôi không cho phép ai làm tổn thương Hiếu Hân. Tôi nói để chị yên tâm, người tôi yêu duy nhất chỉ có cô ấy.

Hiếu Ngọc bật cười:

- Anh có thể làm cho em tôi tin nhưng mọi người thì không. Dù bất cứ hoàn cảnh nào thì điều xảy ra hoàn toàn không trong sáng. Chỉ có con ngốc mới tin anh.

Vỹ Khang nhìn Hiếu Ngọc, anh không ngờ Hân lại có người chị thâm hiểm như thế. Nếu không vì Hân, này giờ anh đã quăng cô ra cửa rồi.

- Chị lên gặp Hân hay về là tùy.

Hiếu Ngọc nhìn anh căm giận:

- Mọi quan hệ của anh và Thúy tất cả mọi người đều biết, chỉ tội nghiệp em tôi bị cậu lừa dối đến bây giờ.

Vỹ Khang nhìn Ngọc lạnh băng, như cố nén:

- Nếu không vì Hiếu Hân, tôi sẽ không đứng yên thế này, chị nên hiểu mà dừng lại.

Hiếu Ngọc không lạ gì tính Khang, cô thoáng bối rối:

- Tôi sẽ không cho cậu lừa dối con Hân nữa.

Nói rồi cô định bước lên lầu nhưng Hiếu Hân đã đứng ở cầu thang từ lúc nào, khuôn mặt trắng bệch như không còn sức sống. Khang điếng người khi thấy cô như thế, anh bước nhanh đến đỡ Hân:

- Hân!

Hiếu Hân rụt người lại:

- Đừng...

Hân khóc lặng lẽ, cô lắc đầu:

- Anh đừng nói gì cả, em không nghe đâu!

Hiếu Ngọc bước đến đỡ Hân lên:

- Chị xin lỗi.

Hân gục vào người chị khóc ngất. Vũ Khang quay đi vì hình ảnh đó, nó đánh gục anh hơn cả lời nói của cô.

- Em nghe hết rồi phải không?

Hân quệt mắt, cô đưa tay vịn vào lan can, dáng vẻ đau khổ thềm lặng. Vũ Khang nhìn Ngọc như áp đảo, khiến cô thoáng nao núng và cảm nhận được Khang sẽ làm bất cứ điều gì để trừng phạt cô nếu Hân có mệnh hệ nào. Hiếu Ngọc nắm tay em:

- Em đừng suy nghĩ lung tung. Chuyện...

Hân lắc đầu, cô ngắt lời Ngọc:

- Em hiểu, chị đừng lo cho em.

Hiếu Ngọc không biết tâm trạng mình ra sao. Nửa thấy hả hê khi làm cho Khang khốn đốn, nửa lại thấy bất mãn khi nhìn sự đau khổ của Hân. Dù sao cô cũng rất thương em mình, nhưng sự ganh tị, đố kỵ lại lớn hơn.

Bây giờ niềm kiêu hãnh đã được ve vướn, Ngọc mới thấy nao lòng vì những gì đã gây ra cho Hân.

- Tôi cần nói chuyện với Hân, chị về đi.

Hiểu Ngọc mím môi, tình cảm của chị em cô như thế này cũng do Khang. Cô nhìn anh đặc thẳng:

- Tôi tin anh sẽ có sự giải thích hợp lý với em tôi. Tôi về đây.

Ngọc quay qua em:

- Em phải cứng rắn lên. Chị về nghe.

Nhưng Hiểu Hân đã nắm tay Ngọc lại, cô lạc giọng:

- Em muốn về nhà.

Đôi mắt Khang tối sầm khi nhìn Hân, anh nói dịu dàng:

- Anh muốn nói chuyện với em. Khuya rồi, nếu muốn về thì ngày mai anh sẽ đưa em về nhà chơi.

Hân như chìm trong nỗi đau đớn không lối thoát, nhìn cô mong manh một cách yếu đuối, như chỉ cần một va chạm nhỏ cô sẽ ngã gục ngay. Vỹ Khang bước về phía cô:

- Em còn nhớ anh đã nói gì không? Hãy luôn tin anh và tin vào chính bản thân mình. Có lẽ sai lầm của anh là không kể cho em nghe về quá khứ của mình.

Hiểu Ngọc đứng yên nhìn Khang. Lần đầu tiên cô chứng kiến cách thể hiện tình cảm của anh, nó làm cô đau không gì gượng nổi. Điều đó chứng tỏ cô yêu Vỹ Khang hơn những gì cô nghĩ. Hiểu Ngọc khẽ quay đi, cô ra về một cách âm thầm, phía sau lưng cô từng tiếng nấc của Hân như nhát dao đâm vào tim cô đau nhói. Hiểu Hân đáng thương, bất hạnh

ư? Mọi người có hiểu cô sẵn sàng đánh đổi vị trí của mình với Hân không?

Khang đau nhói khi nhìn dáng co ro lặng lẽ của Hân, cô đã ngừng khóc và ngồi thu mình trong một góc như sợ hãi, đề phòng. Những gì cần nói Khang đã nói hết rồi, anh không hiểu sao Hân có vẻ mất niềm tin như thế? Còn những ngày tháng anh động viên, nâng đỡ cô bằng tình yêu chân thật của mình, chẳng lẽ không tác dụng gì đến Hân sao?

Vừa giận vừa thương, Khang khẽ nắm tay cô. Hân thoáng rùng mình, ngơ ngác:

- Em đang nghĩ gì vậy? Có hiểu những gì anh nói không Hân?

Hân chớp mắt, giọng khàn đi vì khóc nhiều:

- Em xin lỗi...

Vỹ Khang nhìn cô, tâm hồn Hân quá nhạy cảm, yếu đuối, nên cô cứ nghiêng về sự mặc cảm, thua thiệt của mình để đau khổ, dằn vặt. Nếu Hân cứ như thế thì thà rằng Khang không nói gì lại hay hơn.

- Khuya rồi, em ngủ đi.

Hân vẫn ngồi ôm con gấu im lìm. Vỹ Khang không còn kiên nhẫn nữa, anh bước đến bỗng xốc cô lên và đặt xuống giường, nhưng rồi không kiềm chế được, anh ôm chặt lấy cô:

- Em không tin anh sao? Đừng làm anh thất vọng. Anh yêu em lắm, biết không?

Hân không đẩy anh ra nữa mà cứ khóc lặng lẽ. Chưa bao giờ Khang thấy hối hận thế này, dù anh không có lỗi gì với cô:

- Em định trừng phạt anh bằng cách này sao? Đừng khóc nữa Hân, anh không chịu nổi.

- Em xin lỗi.

Cô cứ lặp lại ba tiếng này một cách tức tưởi. Khang giận thật sự:

- Tại sao phải xin lỗi? Em nghĩ gì vậy?

Hân rời khỏi vòng tay anh, cô lắc đầu cố nói trấn tĩnh:

- Em không biết. Em chỉ biết đã đến lúc em phải đối diện với thực tế và nhìn lại mình.

Khang nhìn cô đăm đăm:

- Em có yêu anh không Hân?

Hân im lìm, cô không đủ tự tin để nói lên điều đó. Khang thấy bất lực khi không thể tác động đến cô. Lần đầu tiên Khang thấy lung lay về tình yêu của mình. Một thoáng thất vọng khi anh nghĩ Hân không coi tình yêu và hạnh phúc gia đình là tất cả, và tình yêu của anh không đủ khả năng để giúp cô thoát khỏi sự mặc cảm, tự ti trong lòng. Khang hơi quay nhìn nơi khác:

- Đừng làm anh thất vọng! Anh đã làm tất cả để chúng ta có thể hoà hợp và hiểu nhau hơn. Hãy đánh giá đúng sự cố gắng của anh, Hân.

Hân khẽ nhắm mắt. Khang có hiểu càng yêu anh, cô lại càng muốn xa anh hơn. Bây giờ là lúc cô phải quyết định chín chắn để không phải sai lầm hối hận về sau, và hôm nay cô càng ý thức rõ hơn về điều đó. Hân hiểu nếu vì yêu mà ở bên Khang thì cô sẽ không thanh thản mà luôn sống trong dằn vặt đau khổ, rồi sẽ kéo theo cả Khang vào sự đổ vỡ không lối thoát.

Cô đã quá ngây thơ chỉ nghĩ một điều là chỉ cần có tình yêu là hạnh phúc, mà không nghĩ rằng những tác động hoàn cảnh xung quanh mới là điều quyết định sự tồn tại của nó. Và hoàn cảnh và thế giới của cô không phù hợp với Khang. Cô lạc giọng:

- Em xin lỗi, em muốn được yên tĩnh một mình.

Vỹ Khang nhìn cô, sự đau đớn của anh cô không nhìn thấy, còn sự đau khổ của cô thì anh phải đối diện và Khang mềm lòng:

- Hứa với anh, không được suy nghĩ lung tung. Anh để em có thời gian là muốn em hiểu đúng những gì anh nói. Anh cần niềm tin của em và anh hơn tất cả. Em hiểu không?

Hân chớp mắt, sự yếu đuối làm cô muốn nhào vào lòng Khang mà thể hiện tình cảm, mà nói với anh rằng cô yêu anh hơn tất cả, nhưng Hân vẫn ngồi yên. Khang nói đúng, yêu là phải tin nhau. Nhưng Hân còn chưa tin vào bản thân mình thì làm sao cô dám đặt niềm tin tuyệt đối vào một ai. Niềm tin đối với cô bây giờ sao mong manh và chông chênh quá. Hân không đủ sức vượt qua như Khang đã nói.

Khang hôn nhẹ lên mắt cô rồi mới ra khỏi phòng.

Hân lặng lẽ nghe từng bước chân Khang rời xa mình. Trong bóng tối dày đặc trước mắt, Hân cố tìm cho mình chút ánh sáng le lói của tâm hồn. Chưa bao giờ cô chán ghét và sợ hãi cuộc sống đen tối của mình như lúc này, nó chìm cô xuống tận cùng của sự đau khổ và mặc sức cho cô một mình vùng vẫy không lối thoát.

ÁNH SAO LẤP LÁNH

Hoàng Anh
dtv-ebook.com

Chương 3

Sáng, Hân thức giấc thì nghe đầu nhức buốt. Cố gắng nằm im trên giường một lúc thì bà vú vào khẽ lay cô:

- Hân! Con không sao chứ?

Hân mở mắt, cô khẽ lắc đầu:

- Con không sao.

Bà vú đưa tay sờ trán cô rồi thở nhẹ:

- Cậu Khang bảo vú nấu cháo và xúp cho con. Vú cứ tưởng con bệnh.

Hân ngồi dậy đi vào phòng tắm, lát sau cô trở ra trông có vẻ tỉnh táo hơn. Bà vú mang vào tô cháo thơm phức:

- Tờ mờ sáng, Khang đã bảo vú đi chợ nấu cho con, trông nó mệt mỏi sao ấy.

- Anh ấy đi làm rồi hở vú?

- Ừ.

Bỗng chuông điện thoại reo, bà vú bước đến bắt máy. Hân nghe tiếng vú loáng thoáng trả lời cô không có ở nhà. Hiểu Hân ngồi im, cô quá nhạy cảm để hiểu cú điện thoại đó là của ai. Một lát thì vú vào:

- Tìm con nhưng không phải Uyên, hỏi tên gì thì không nói nên vú bảo con không có nhà.

Hiểu Hân nuốt từng muỗng cháo mà nghe đắng nghét. Chỉ một chuyện cón con như thế, cô cũng không bảo vệ được mình mà phải nhờ đến bà vú. Hân chớp mắt, cô lặng lẽ thu mình trong một góc.

Trưa thì Khang về, anh ngồi xuống khẽ nắm tay cô, Hân để yên. Không hiểu sao cô không có cảm giác gì ngoài cảm giác chán nản không muốn bị quấy rầy. Giọng Khang âu yếm:

- Sáng giờ em làm gì? Có ăn cháo không?

Hân rút tay lại như đề phòng, Khang khẽ nhíu mày:

- Anh về sớm thế?

- Anh sợ em buồn. Đừng như thế nữa Hân! Từ sáng giờ anh không làm được gì cả, chỉ nghĩ đến em thôi.

Hiểu Hân chớp mắt, cô không hiểu sao mình không còn thấy rung động mà lại sợ Khang thể hiện tình cảm, sợ lại yếu lòng:

- Em không sao.

Khang ôm cô vào lòng, nói dịu dàng:

- Anh yêu em lắm, biết không? Nói gì đi Hân, suốt đêm qua anh biết là em không ngủ, em nghĩ gì vậy?

Hân khẽ nhắm mắt, cố thoát khỏi vòng tay Khang:

- Em xin lỗi. Anh đừng... - Cô nghẹn lời.

Khang nhìn đăm đăm vào một góc, đôi mắt tối sầm đau đớn, anh mím môi như cố dằn:

- Em muốn gì?

Hân lắc đầu, cô muốn khóc và lúc nào Khang cũng mềm lòng:

- Em không biết, nhưng anh đừng làm thế. Em...

Cô im lặng, không thể diễn đạt những gì trong lòng mình nhưng Khang thì hiểu rất rõ, một sự thất vọng vô bờ bến trong anh. Khang khẽ quay đi, cổ ngấn cảm giác bị xúc phạm:

- Em đừng đi quá xa, sẽ hối hận đó. Anh sẽ không tha thứ khi tình cảm của mình bị xem thường đâu.

Hân gục đầu trong tay, Khang nhìn mà đau lòng. Hân như không còn là cô nữa, cô như chìm sâu trong đau khổ, khủng hoảng nào đó, Hân như mất thăng bằng trong cuộc sống.

Càng ngày Hân càng sống khép kín. Sự chịu đựng của Khang đã đến giới hạn. Hôm nay Khang đưa cô về nhà chơi, cả hai vào phòng cô. Khang đứng yên quan sát, Hân có vẻ mừng rỡ như thoát khỏi sự ám ảnh khi ngồi trong căn phòng ngày xưa của mình. Khang nhìn từng cử chỉ của cô mà nhoi nhói khi nghĩ rằng Hân không còn tha thiết căn nhà của hai người nữa. Vỹ Khang cương quyết mọi cách không cho Hiếu Ngọc tiếp xúc riêng với Hân, Khang sẽ không để yên chuyện này và Ngọc sẽ phải trả giá cho những gì cô gây ra.

Tối thì cả hai ra về, Hân có vẻ bịn rịn không muốn đi, nhưng Khang phớt lờ, anh không chịu nổi khi Hân có ý nghĩ thoát ra khỏi anh. Thật là điên!

Đưa cô về phòng, Khang tự tay mình thay đồ cho Hân, rồi không kiềm được anh bế xốc cô lên đi về phía giường, không cho Hân kịp có thái độ phản đối, Khang cúi xuống hôn cô mãnh liệt. Chưa bao giờ anh thể hiện tình cảm như thế này với cô, cảm giác yêu thương quay quắt như trở về với Khang, anh thì thầm:

- Anh nhớ em lắm.

Nói rồi Khang lại cúi xuống, cả người Hân run rẩy, cô khóc lặng lẽ. Khang như rơi từ thiên đàng xuống địa ngục khi thấy gương mặt Hân

đắm đầy nước mắt. Vỹ Khang buông cô ra, lần đầu tiên trong đời Khang thấy mình thật sự gục ngã. Bên cạnh anh, Hân gục đầu trong tay, đôi mắt vô hồn, sợ sệt lẫn đề phòng, cô khóc không thành tiếng:

- Em xin lỗi...

Vỹ Khang quay đi khi thấy hình ảnh của Hân, anh đứng lên cương quyết rời khỏi phòng, sự bất lực làm Khang muốn nổi điên, cảm giác chán nản xâm chiếm, anh lấy áo khoác và rời khỏi nhà.

Vỹ Khang tấp vào nhà hàng quen thuộc và ngồi một góc trong quầy rượu. Anh châm cho mình điếu thuốc và cứ ngồi trầm ngâm như thế.

Thật lâu thì Thúy đi vào, cô đi thẳng đến chỗ Khang ngồi như đã biết trước anh ở đây. Cô ngồi cạnh anh bên quầy:

- Cho tôi một ly giống như thế.

Vỹ Khang nhíu mày, anh rất không thích bị quấy rầy, nhưng Thúy chỉ ngồi im và lặng lẽ uống, cử chỉ chờ đợi kiên nhẫn. Vỹ Khang lại châm điếu thuốc khác nhưng Thúy đã giữ lại:

- Cô ta có thể làm anh buồn khổ đến thế này sao?

Khang nhìn cô và thản nhiên bật lửa:

- Anh không thích bị quấy rầy. Em về đi.

- Em không quấy rầy mà là quan tâm. Em sẽ im lặng, anh cứ làm những gì mình muốn.

Cuối cùng thật khuya Khang mới ra về. Thúy vẫn theo sau và khi Khang mở cửa xe, cô đã chặn lại:

- Để em lái cho. Anh say rồi em không yên tâm.

Vỹ Khang nhìn không biểu hiện gì, thái độ và sự kiên nhẫn của Thúy làm Khang mềm lòng. Cảm giác trống trải, cô đơn được ve vuốt, không

phải căng thẳng hay suy nghĩ gì cả. Thúy đã rất khôn ngoan khi tạo cho Khang cảm giác bình yên. Thúy không đưa anh về mà lái thẳng đến khách sạn của ba cô. Vỹ Khang nhíu mày nhìn:

- Nếu anh không thích, em sẽ đưa anh về.

Thúy nhìn anh đôi mắt yêu thương lẫn đau khổ. Đúng là anh hơi say, Khang cảm nhận như thế:

- Vào đi, em sẽ bảo nhân viên pha chanh cho anh, khi nào anh tỉnh rượu thì em sẽ không giữ nữa.

Vỹ Khang không từ chối, anh theo cô vào phòng. Khang mệt mỏi ngã người xuống giường. Thúy nói gì đó với nhân viên rồi quay vào, cô ngồi xuống bên cạnh:

- Anh không sao chứ?

Vỹ Khang nheo mắt:

- Không.

Thúy chớp mắt nhìn anh rồi khàn giọng:

- Nhìn anh thế này em đau lòng lắm. Tại sao chúng ta lại ra nông nỗi này hả Khang?

Khang nhíu mày:

- Anh không có gì, em đừng hiểu lầm là anh dùng em để lấp sự cô đơn của mình. Không bao giờ, anh chỉ cần yên tĩnh thế thôi.

- Em hiểu, nhưng nếu anh có làm thế em cũng chấp nhận, vì em yêu anh vô điều kiện Khang ạ.

Vỹ Khang nhìn cô, Thúy đã bắt đầu khóc. Nhìn hình ảnh đó Khang lại nhớ đến Hân và thấy sự đối lập giữa cả hai khi thể hiện tình cảm. Bất chợt Khang kéo Thúy về phía mình:

- Sao em ngốc thế? Anh không yêu em, em biết điều đó mà.

Thúy nuốt nỗi đau đớn vào lòng, cô hiểu mình không thể dừng lại vì tình yêu quá lớn đối với Khang. Thúy sẵn sàng đánh đổi tất cả để đánh ván cuối cùng này, hoặc là cô có Khang hoặc là cô mất anh mãi mãi. Thúy nhìn Khang qua hàng mi khép hờ chờ đợi:

- Em chấp nhận tất cả. Anh không biết em yêu anh đến thế nào đâu.

Nói rồi cô chủ động áp môi mình vào môi Khang hôn đắm đuối. Khang nhìn khuôn mặt cô nghiêng nghiêng trên vai mình, một nỗi ham muốn trần tục mà Khang hiểu rất rõ mình muốn gì ở cô.

Bất chợt Khang dẫn mạnh cô xuống giường, cảm giác độc chiếm muốn thoả mãn. Thúy ghì siết lấy anh, sung sướng đón nhận...

Vỹ Khang ngồi yên nhìn Thúy đang say ngủ, vẻ mặt toát lên niềm hạnh phúc thật sự. Có điều gì đó bất nhẫn trong Khang, anh đúng là tàn nhẫn, ích kỷ khi cùng cô để thoả mãn, lấp sự trống vắng trong lòng mình. Đêm qua anh ý thức rất rõ việc làm của mình chứ không hề say.

Từ phòng tắm bước ra, Thúy đã gặp Khang ngồi trầm ngâm. Cô nhìn anh khẽ cười:

- Sao anh không ngủ nữa? Chưa sáng hẳn mà.

Vỹ Khang khoát tay:

- Em thay đồ đi. Anh đưa về.

Thúy đứng yên nhìn khuôn mặt sắc lạnh của Khang:

- Anh hối hận phải không?

Vỹ Khang châm cho mình điều thuốc:

- Anh xin lỗi. Đúng là hôm qua anh không hề say, nhưng điều đó cũng không thay đổi được gì, em hiểu không?

Thúy khẽ cười cay đắng:

- Em hiểu. Quên chuyện này đi, có phải anh muốn nói thế không?
- Vì điều đó tốt cho cả anh và em.

Thúy bước đến choàng tay qua cổ Khang, nhìn hơi lâu vào đôi mắt của anh:

- Trả lời em, nếu không có Hiếu Hân, anh có chọn em không?

Khang nhìn cô im lìm, Thúy chớp mắt khẽ cười:

- Anh không trả lời, có nghĩa là không phải không?

Vỹ Khang nắm vai cô đối diện với mình, nói chân thật:

- Anh không quên những gì em đã làm cho anh đâu. Nếu có chuyện gì cần anh thì hãy đến tìm bất cứ lúc nào.

- Em chỉ cần anh.
- Đừng như thế, em sẽ hối hận đó.

Thúy bất chợt ôm siết lấy anh, cô khóc:

- Em không thể quên dù rất muốn quên anh. Anh có hiểu tâm trạng đó không?

Dù không muốn, Khang cũng thấy mềm lòng. Nhưng nhớ đến hình ảnh của Hân đêm qua, anh lại nghe nhói đau. Có thể cô sẽ không ngủ và thức suốt đêm để chờ anh, nghĩ đến đó Khang lại nôn nóng muốn về xem cô ra sao? Thúy nói đúng, anh đang hối hận, hối hận vì đã có lỗi với Hiếu Hân, anh đã biến sự nghi ngờ của cô thành hiện thực và Khang sẽ không thể biện minh cho hành động của mình. Anh cương quyết đẩy Thúy ra:

- Anh xin lỗi, em quên tất cả đi vì anh không thể cho em những gì em muốn. Anh phải về.

Nói rồi anh rời khỏi cô, Thúy nhìn đau đớn:

- Anh sắt đá lắm.

Vỹ Khang nhìn cô không biểu lộ gì, anh nói dịu dàng:

- Anh xin lỗi.

Khang cương quyết ra về. Thúy ngồi phịch xuống giường bất lực, cảm giác đau khổ làm cô chỉ muốn hét lên nhưng Thúy vẫn ngồi im lìm. Suy nghĩ một lát, cô lấy điện thoại và bấm số máy nhà Khang. Chuông vừa reo thì có người bắt máy, đúng như Thúy nghĩ Hân sẽ ngồi chờ bên điện thoại:

- Alô.

- Tôi đây. Nhận ra giọng tôi chứ?

- Chị muốn gì?

Thúy khẽ cười:

- Anh Khang sắp về đấy. Thật tội nghiệp, cô chờ anh ấy suốt đêm à?

Đầu dây bên kia im lặng hoàn toàn. Thúy nói cay độc:

- Anh Khang hơi mệt, đừng tỏ ra yếu đuối, khóc lóc nữa. Anh ấy đã chán cô lắm rồi, hiểu không?

Hân vội vã gác máy. Thúy khẽ cười, cô không thấy giận vì biết Hân sẽ ngã quy vì cú sốc này.

Vừa về đến nhà, Khang vội đi nhanh lên phòng. Mở cửa bước vào thì thấy Hân đang ngồi gục trên giường, hình như cô không nghe tiếng chân anh. Đến lúc Khang khép cửa lại, cô mới ngơ ngác ngước lên nhưng

không nói gì. Khang biết cô đã đoán là anh. Vỹ Khang nhìn gương mặt mệt mỏi của cô. Chưa bao giờ anh thấy mình tội lỗi đến thế, hình ảnh Hân làm anh nhói đau. Vỹ Khang bước đến ôm cô vào lòng, giọng nói hối hận sâu xa:

- Anh xin lỗi.

Hiểu Hân khẽ rùng mình, cô lùi ra xa như sợ sệt:

- Em muốn về nhà. Anh đưa em về nhà đi.

Khang nhìn cô, đôi mắt thoáng tối lại:

- Không được. Anh chỉ đưa em về chơi, thế thôi. Em định trừng phạt anh đến bao giờ? Đủ rồi Hân.

Hân lắc đầu, cô khóc không thành tiếng. Khang không hiểu sao cô lại nhiều nước mắt đến vậy:

- Em xin anh, đừng bắt em chịu đựng nữa. Em muốn về nhà, em không muốn ở đây nữa.

Vỹ Khang quay nhìn nơi khác, sự hối hận không còn, thay vào đó là cơn giận phùng lên vì nghĩ Hân đã quá xem thường tình cảm của mình:

- Đủ rồi, em làm tôi thấy quá nặng nề. Em xem thường tôi quá lắm. Tôi nhắc lần cuối cùng, em không được rời khỏi đây, nhà này là của em, nghe rõ chưa?

Vỹ Khang mệt mỏi đóng rèm cửa lại. anh đến công ty trong tâm trạng chán chường, bây giờ những giọt nước mắt của Hân là nỗi ám ảnh lớn nhất đối với anh.

Chiều, Khang ghé chợ mua vài thứ trái cây mà Hân thích. Anh mơ ước vô cùng được nhìn thấy gương mặt trong sáng và nụ cười của Hân ngày trước. Về đến nhà, Khang nhìn thẳng lên phòng. Trong phòng tối

mờ mờ, Hân đang ngồi thu mình một góc trong giường. Khang thờ dài khi nhìn hình ảnh đó, anh bước đến bật đèn thì bà vú vào:

- Nó không chịu ăn gì cả. Đã xảy ra chuyện gì vậy Khang?

Khang khoát tay:

- Vú để mặc con, con sẽ tự giải quyết.

Bà vú lưỡng lự một lát rồi mới quay ra. Khang thấy quặn thắt khi nhìn Hân:

- Sao không ăn cơm? Em định dùng cách này để làm áp lực với anh sao?

Hân vẫn ngồi im lìm. Bỗng chuông điện thoại reo. Hân thoáng rùng mình, đôi mắt vô hồn như có gì đó sợ sệt. Cử chỉ đó không lọt qua mắt Khang, anh nhíu mày nhìn rồi bước qua bắt máy:

- Alô.

- Khang hả? Chiều nay tụi con về ăn cơm nhé.

- Hôm khác được không mẹ? Hôm nay con bận rồi.

- Vậy à! Có con Hân ở đó không, cho mẹ gặp một chút.

Khang nhìn cô. Hân đang lắng nghe cuộc nói chuyện:

- Hân đang ngủ. Mẹ cần gặp cô ấy gấp không?

- Thôi khỏi, mẹ chỉ muốn nói chuyện thôi. Con bé hư thật, giờ này mà ngủ. Thôi mẹ cúp nhé, nếu rảnh thì hai đứa về nhà chơi.

- Dạ.

Đợi bà Tuấn gác máy, Khang mới đặt máy xuống rồi nói nhẹ nhàng:

- Mẹ gọi chúng ta về chơi. Anh thấy em thế này nên nói không thể về.

Hân không nói gì. Khang nhìn đăm đăm:

- Anh không thể làm khác. Tâm trạng em thế này, anh không muốn mẹ biết.

Hân vẫn một mực im lặng. Khang nắm vai cô đối diện với mình:

- Thật ra em muốn anh phải làm gì? Em nói đi.

- Em muốn về nhà.

Vỹ Khang mím môi như cố dằn:

- Giải thích lý do đi. Nếu em nói hợp lý thì anh sẽ không giữ nữa. Nói đi!

Hiểu Hân im lặng. Khang thở mạnh:

- Thật ra em có ý thức hết việc làm của mình không? Anh thật sự không hiểu mình có lỗi gì. Những gì cần nói anh đã nói hết rồi, em thật sự không hiểu hay là không muốn hiểu hả Hân?

- Em không hiểu anh giữ em lại để làm gì? Có phải vì thương hại không? Đừng bắt em chịu đựng nữa, em chết mất.

- Bao giờ em mới bỏ ý nghĩ đó? Thật điên. Anh không cao thượng thế đâu nếu không vì yêu.

Vỹ Khang nhẹ nhõm khi nhìn cô, vì cuối cùng Hân cũng chịu nói, anh bắt cô nói ra suy nghĩ của mình:

- Anh làm gì để em có suy nghĩ đó. Nói đi.

Hiểu Hân lại khóc, cô lắc đầu nhưng không diễn tả được cảm xúc của mình:

- Em không quên được và không thể vượt qua những gì đã xảy ra. Hãy buông tha em và hãy trở về với tình cảm thật của anh.

- Em nói gì vậy?

Hân lắc đầu:

- Anh không cần biết nhưng em nói thật, em không tin vào những gì mình đang có. Em thật sự mệt mỏi rồi.

Vỹ Khang thấy bị xúc phạm nặng nề, đến mức này anh không còn kiên nhẫn nữa. Hân đã đi quá xa sức chịu đựng của anh:

- Em im đi. Tôi sẽ không tha thứ cho những lời nói này đâu. Em chuẩn bị đi, tôi sẽ đưa em về.

Nói rồi Khang bước ra khỏi phòng. Lần đầu tiên anh hối hận về cuộc hôn nhân của mình.

Vài ngày sau, vừa bước vào công ty, Nguyễn đã đưa cho anh một xấp giấy tờ:

- Tin mừng cho mày.

Vỹ Khang cầm lấy đọc lướt qua, điều mà Khang đã cố gắng âm thầm làm cho Hân. Anh muốn tạo cho cô sự bất ngờ vì ước muốn của mình đã đạt được. Anh đã từng nghĩ đó sẽ là niềm hạnh phúc không gì đánh đổi được của anh và cô. Vỹ Khang ngồi trầm ngâm bên bàn làm việc. Anh muốn chạy đến bên Hân để nói cô nghe niềm vui sướng của mình, nhưng Khang vẫn ngồi yên. Anh đã làm đúng theo yêu cầu của Hân, không biết khi sống xa anh, cô có thấy thanh thản hơn như những gì mình nói không?

- Mày làm thủ tục giúp tao nhé. Càng nhanh càng tốt.

Nguyễn gật đầu:

- Tao hình dung niềm hạnh phúc của gia đình mày mà ganh tỵ đấy.

Khang không nói gì, anh đưa cho Nguyễn các giấy tờ cần thiết để làm thủ tục.

Một tuần sau, Khang mới đến thăm Hân. Cô đang ngồi im lìm bên cửa sổ, hình như đã nhận ra tiếng chân anh cô khẽ quay lại.

- Em khoẻ không?

Hân gật đầu không nói, gương mặt đã tươi tỉnh, hồng hào hơn. Một thoáng thất vọng trong Khang khi nhìn thấy cô có vẻ hài lòng với cuộc sống xa anh. Khang nhìn thật sâu vào đôi mắt của Hân, anh nghe xúc động lặng người khi hình dung đôi mắt cô sẽ sáng long lanh và anh sẽ được nhìn thấy hình ảnh mình trong đó.

- Em đang nghĩ gì vậy?

Hân khẽ lắc đầu:

- Anh gặp ba mẹ em chưa?

Khang nhíu mày:

- Rồi.

- Sao anh không giải thích tất cả?

- Giải thích gì?

- Chuyện của hai đứa.

Khang nhìn cô dăm dăm:

- Em muốn thế nào?

Hân chớp mắt:

- Em không muốn mình là gánh nặng của anh. Chúng ta chia tay, em sẽ thấy thanh thản hơn và anh sẽ không bị ràng buộc nữa.

Vỹ Khang đọc thấy sự đìu tĩnh trên gương mặt cô, hình như Hân đã chuẩn bị cho điều này từ lâu rồi:

- Nói thật đi. Em có ý nghĩ này từ bao giờ?

- Lâu rồi, mỗi ngày một chút và bây giờ là thích hợp nhất.

Vỹ Khang cố dần:

- Em có nghĩ anh bị xúc phạm không?

- Em xin lỗi nhưng không thể khác được. Lúc trước em đã quá nhu nhược, yếu đuối để hai đứa phải ra nông nỗi này. Em không muốn mình sai lầm nữa.

Vỹ Khang muốn tát cho cô một cái vì câu nói đó, cô nói mà không biết cảm giác của anh ra sao. Thật quá đáng.

- Đủ rồi, em im đi!

Hân hơi nhắm mắt, Khang mệt mỏi quay nhìn nơi khác. Hân đã làm anh chán thật sự, không ngờ cô xem thường tình cảm của anh đến vậy. Vỹ Khang lặng lẽ ra về cùng với nỗi thất vọng vô bờ bến. Anh lái xe về nhà với tâm trạng mất mát.

Vỹ Khang đang ngồi trong phòng làm việc thì cửa phòng bật mở, Thúy từ ngoài bước thẳng vào:

- Em muốn nói chuyện với anh.

Khang nhìn cô không hài lòng:

- Lần sau nếu muốn gặp anh, em không nên tùy tiện như vậy.

- Em xin lỗi.

Khang nhìn cô ngán ngấm chờ đợi.

- Em có thai rồi.

Vỹ Khang sửng sờ, anh ngồi yên với cảm giác choáng váng:

- Anh nói gì đi Khang! Em phải làm sao đây?

Vỹ Khang nghe nhói đau, anh nhìn Thúy đằm tĩnh:

- Em muốn gì?

- Anh nói chuyện vô trách nhiệm vậy sao? Không ngờ anh tàn nhẫn như vậy.

Vỹ Khang khẽ quay đi:

- Anh cần yên tĩnh, em về đi, anh sẽ gặp em sau.

Thúy chớp mắt:

- Anh cũng biết địa vị của em rồi, nếu anh...

Khang khoát tay, anh ngắt ngang lời cô:

- Em về đi, anh không chối bỏ trách nhiệm. Bây giờ anh chỉ muốn yên tĩnh.

- Em xin lỗi.

Đợi Thúy ra về, Vỹ Khang đốt cho mình liều thuốc. Anh đã cố gắng làm tất cả nhưng không thể thoát khỏi định mệnh và định mệnh của anh là mất Hiếu Hân mãi mãi. Chưa bao giờ anh ý thức rõ điều đó như lúc này cùng với cảm giác hoàn toàn đổ vỡ mất mát. Vỹ Khang giam mình trong nhà suốt một tuần và sống trong tâm trạng đen tối. Anh không thể bỏ mặt Thúy, đó là sai lầm mà anh phải trả giá.

Tuần sau Khang đến công ty làm việc bình thường, vừa ngồi vào bàn thì Nguyễn đi vào:

- Thủ tục xong rồi, mà có thể thông báo tin mừng này cho Hân.

Khang nhìn tờ giấy trên tay mình rồi cố gạt bỏ tình cảm yếu đuối xâm chiếm để tiếp tục công việc. Trưa Khang gọi điện cho Thúy. Chuông vừa reo cô đã bắt máy, Khang hiểu suốt tuần qua, cô đã chờ đợi mình:

- Alô.

- Anh đây. Em đang làm gì vậy?

Giọng Thúy yếu đuối:

- Em chờ anh. Em đâu biết làm gì nữa.

Khang nói trầm tĩnh:

- Anh xin lỗi. Em đừng quá lo lắng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Anh sẽ sắp xếp để đến gặp ba em. Em yên tâm đi.

Thúy khóc, cô hỏi như không tin:

- Thật không?

- Anh không muốn con mình không có cha. Em hiểu chứ?

Vỹ Khang gác máy, anh không muốn nghe tiếng khóc của cô. Không hiểu từ bao giờ anh đã thấy chán những giọt nước mắt, nó ám ảnh đến nỗi hình như Khang đã chẳng còn thấy mềm lòng.

Tối Khang đến nhà Hiếu Hân, anh gặp ông bà Tuấn ngay ở phòng khách. Vỹ Khang ngồi đối diện, gương mặt hốc hác nhưng hoàn toàn trầm tĩnh:

- Con xin lỗi. Ba mẹ hiểu con muốn nói gì phải không?

Ông Tuấn nhìn anh trầm ngâm:

- Ba không muốn xen vào chuyện của con cái, nhưng điều đó không có nghĩa là con muốn làm gì thì làm. Ba cần nghe lý do.

Vỹ Khang nhìn ông:

- Con đã sai khi nghĩ mình có thể mang hạnh phúc đến cho Hân. Con có lỗi, con không xứng đáng với cô ấy.

Bà Tuấn có vẻ mất bình tĩnh:

- Mẹ cần nghe ý kiến của hai đứa. Vú đưa con Hân xuống giùm tôi.

Khang khoát tay:

- Con sẽ nói chuyện với Hân sau, mẹ hãy để con tự giải quyết. Con xin lỗi, Thúy đã có thai và con không thể trốn tránh trách nhiệm của mình.

Ông bà Tuấn bàng hoàng nhìn anh, bà Tuấn run giọng vì giận:

- Cậu dám nói như thế với chúng tôi à?

Khang khàn giọng:

- Con xin lỗi.

Bà Tuấn quay nhìn nơi khác. Nghĩ đến Hân, bà đau đớn không thốt nên lời. Khang không phải là người bà có thể khống chế, quát tháo là được. Bên cạnh là con rể, Khang còn là người ơn rất lớn đối với gia đình bà. Hiểu Hân đã nói ý định này mấy ngày trước, nhưng không thuyết phục được bà, còn bây giờ, bà hiểu bà không thể giữ hạnh phúc cho con của mình được nữa.

Ông Tuấn có vẻ trầm tĩnh hơn:

- Tôi hiểu tính cậu, tôi tin cậu biết mình đang làm gì. Nếu đã quyết định như thế, thì tôi cũng mong đây là lần cuối cùng cậu đến tìm con Hân. Tôi không muốn nó bị tổn thương, cậu hiểu chứ?

Vỹ Khang cúi đầu yên lặng, anh lấy xấp hồ sơ đưa cho ông Tuấn:

- Con đã chuẩn bị tất cả cho Hiếu Hân, ba hãy động viên cô ấy làm phẫu thuật lần nữa. Con đã đưa bệnh án của Hân cho họ xem, họ nói lần này cô ấy có hy vọng sáng mắt.

Ông bà Tuấn ngỡ ngàng. Khang đưa ông bà từ chuyện này đến chuyện khác một cách kinh ngạc. Bà Tuấn run giọng:

- Tại sao cậu lại làm thế?

- Mẹ đừng hiểu lầm là con muốn bù đắp cho Hân. Con đã chuẩn bị cho cô ấy từ lâu rồi, con thật sự thương yêu Hân và luôn mơ ước cô ấy có cuộc sống như mọi người.

Ông bà Tuấn hình như thoáng xúc động, Khang đưa ông bà vào tình huống không biết phải đối xử với anh ra sao. Nhưng Khang hình như không quan tâm.

Một lát sau, Khang chậm rãi lên phòng Hân, anh tự động mở cửa bước vào. Hân đang chìm trong bài hát mà cô đang nghe, khuôn mặt tròn sáng như thiên thần của cô làm Khang cứ đứng yên nhìn. Hiếu Hân đưa tay tắt máy, cô im lặng chờ đợi. Không biết từ bao giờ Hân đã có thái độ này khi tiếp anh, cô như sẵn sàng nghe và không có gì để nói với Khang.

- Anh vừa nói chuyện với ba mẹ xong.

Hiếu Hân chớp mắt, một lúc lâu cô mới hỏi:

- Ba mẹ em có nói gì không?

- Em yên tâm, anh đã giải thích tất cả rồi.

Cả hai im lặng, hai tay Hân hơi run khi nắm chặt con gấu vào lòng. Khang nhoi nhói vì cử chỉ đó, anh khẽ quay đi nhìn căn phòng của cô, rồi tưởng tượng mai đây Hân sẽ nhìn thấy chúng, cô không phải mò mẫm để tìm từng thứ cho mình nữa. Vỹ Khang cay đắng nghĩ thầm, cô sẽ không bao giờ thấy căn phòng màu vàng của hai người và hình ảnh anh sẽ nhạt nhoà trong trí nhớ không trọn vẹn của cô.

- Có lẽ đây là lần cuối cùng anh đến đây. Sau này em hãy quên tất cả đi và đón nhận cuộc sống mới, như thế em sẽ thấy thanh thản hơn.

Hân khẽ cười, dù rất cố gắng giọng cô vẫn hơi run:

- Em sẽ làm như vậy. Anh yên tâm đi.

Vỹ Khang nhìn cô đăm đăm, có lẽ thời gian sống với anh Hân đã quá nặng nề. Cô yếu đuối một cách mong manh. Vỹ Khang khẽ lắc đầu, anh lấy lại sự điềm tĩnh quen thuộc:

- Em nghỉ đi. Anh về nghe.

Nói rồi Khang cương quyết bước ra khỏi phòng, anh không thích sự yếu đuối xâm chiếm. Anh thật sự mong Hân sẽ có cuộc sống tốt đẹp về sau.

Tháng sau thì Hân theo ông Tuấn qua Mỹ để điều trị mắt. Khang không biết Hân có còn nhớ mơ ước mà cô đã từng nói với anh không?

Bà Tuấn và mọi người cứ loay hoay mãi và dán mắt vào những hành khách đi ra, tay bà hơi run khi hình dung ra gương mặt của con mình. Cuối cùng thì ông Tuấn và Hân cũng xuất hiện. Bà Tuấn xúc động lặng người nhìn theo từng bước đi đầy tự tin của con mình. Tự nhiên bà bật khóc. Hiểu Hân nhận ra mẹ ngay, cô đeo cặp kính đen, Hân như nổi bật trong những hành khách đi ra, ai cũng phải ngoái nhìn khi thấy cô. Bà Tuấn vui mừng khi con bà đã thật sự từ già tháng ngày đen tối. Bà ôm chầm lấy Hân:

- Không được khóc. Mắt con chưa khoẻ đâu.

Hân xúc động nhìn lướt qua từng gương mặt thân yêu, đã hơn năm năm rồi cô không được nhìn thấy họ. Hiểu Hân cũng xúc động, cô ôm choàng lấy em:

- Chúc mừng em!

Uyên thì cứ chí choé, chỉ có Bình là tự giờ vẫn đứng yên, nụ cười hiền vẫn nở trên môi. Hân quay qua anh:

- Anh khoẻ không?

Bình gật đầu rồi trao cho cô bó hoa, Hân khẽ cười:

- Cảm ơn anh.

Mọi người lần lượt ra xe về nhà. Hân mong đến nhà thật nhanh, không hiểu sao Hân cứ nôn nao muốn lên phòng mình. Cô đi từng bước chậm rãi về phòng. Đứng ở giữa căn phòng của mình, Hân xúc động lặng người khi nhìn qua từng thứ. Cô nhớ lại hình ảnh mình trước đây, lúc đó cô vẫn còn mò mẫm trong bóng tối. Hân đưa tay ôm con gấu vào lòng, bỗng cô nhắm mắt tìm lại cảm giác quen thuộc:

- Khùng hả Hân, con đang làm gì vậy?

Hiểu Hân mở choàng mắt nhìn mẹ:

- Con muốn thử xem giác quan của mình như thế nào?

Bà Tuấn tát yêu cô:

- Nói nhảm! Mẹ cấm tuyệt đối nghe không? Bỏ những cử chỉ lúc trước đi, con phải quên càng sớm càng tốt.

Hân khẽ cười, cô nhìn mẹ mình đăm đăm, bà có vẻ già hơn trước rất nhiều. Hân chột ôm chầm lấy mẹ:

- Con nhớ mẹ lắm.

Bà Tuấn ứa nước mắt:

- Mẹ chỉ mong được nhìn thấy con thế này là mẹ mãn nguyện rồi.

- Con xin lỗi.

Bà Tuấn khẽ cười:

- Thôi, nằm nghỉ một lát đi cô, tối còn phải dự tiệc với mọi người nữa.

Cả nhà tổ chức tiệc để chúc mừng Hân, đến khuya thì mẹ bảo cô về phòng nghỉ sớm, không được thức khuya quá vì sợ ảnh hưởng đến đôi mắt. Khép cửa lại, Hân như trở về với bản thân mình. Hân ngồi im lìm trên giường trong cảm giác nhoi nhoi khó tả. Từ lúc về đến giờ, cô không nghe mọi người nhắc đến Khang. Anh như giấc mơ thoáng qua đời cô, không trọn vẹn. Hân nghe tim mình quặn thắt. Khang có nhớ đến ước muốn cô đã từng nói với anh không? Hân khao khát được thấy ngôi nhà và căn phòng màu vàng của hai người, số điện thoại nhà vẫn còn rõ trong trí của cô. Không kiếm được, Hân bấm số máy nhà Khang:

- Alô.

Hân lặng người khi nhận ra tiếng cô gái đó. Cô run rẩy cúp máy, tim cô đập loạn cuồn trong cảm giác đau đớn không gì gượng nổi. Lúc này cô mới ý thức mình đã mất Khang vĩnh viễn. Dù không muốn, Hân cũng không kiềm chế được, cô khóc nghẹn ngào trong nỗi đau quá lớn.

Hiểu Hân quyết định thi vào đại học, đây là mong ước lớn nhất của cô ngày xưa và bây giờ Hân quyết tâm thực hiện bằng được. Cô theo khoá luyện thi cấp tốc vì chỉ còn hơn hai tháng là thi.

Hôm nay vừa bước chỗ học, cô đã gặp Bình đứng đón, anh khẽ cười bước về phía cô:

- Em học tốt không?

Hân gật đầu, cô đưa mắt tìm chú Khánh tài xế của ba, ông bà Tuấn vẫn chưa cho cô điều khiển xe một mình. Bình nhìn cô cười:

- Yên tâm đi, anh đã xin phép hai bác rước em rồi.

Hiểu Hân nhường mắt, cô bước lên xe của Bình:

- Hôm nay anh không đi làm sao?

- Anh có chuyện quan trọng hơn.

Hiểu Hân đưa mắt nhìn hai bên đường.

- Đi ăn nhé, anh đói lắm.

Bình đưa cô vào một nhà hàng gần đó. Khi hai người bước vào thì vài cặp mắt quay lại nhìn. Bình khẽ cười đùa:

- Anh thấy mình bị lu mờ khi đi bên em.

Hiểu Hân mỉm cười không nói gì, cô cứ vô tư trong từng cử chỉ. Bình thấy nhói tim vì vẻ đẹp trong sáng của Hân:

- Trong lớp luyện thi, em cứ loay hoay mãi, thật sự em chẳng nhớ gì về kiến thức cũ cả.

- Có cần anh giúp không?

Hiểu Hân nheo mắt:

- Anh yên tâm đi. Tối nào em cũng bị chị Ngọc kèm.

Bình nhún vai:

- Anh quên em có một người chị xuất sắc.

- Em phục chị Ngọc lắm. Cái gì chị cũng biết. Ngày xưa em học dở hơn chị Ngọc nhiều.

Bình bật cười:

- Có đủ tự tin để thi không?

- Dĩ nhiên, em sẽ học thật tốt.

Bình nói động viên:

- Anh tin em sẽ thành công.

Hiểu Hân chỉ cười không nói, cô ăn chậm rãi phần ăn của mình, đôi mắt thoáng xa vắng. Hân luôn có những khoảng lặng tách biệt với mọi người và Bình hiểu anh sẽ không bao giờ bước vào nơi đó được.

Bình đưa Hân về thì trời đã tối, thái độ lạnh lẽ của cô làm Bình thấy mình thừa thãi:

- Em nghĩ gì vậy?

Hân khẽ cười lắc đầu:

- Không có gì. Em vào nghe.

Bình nhìn cô im lìm:

- Chúc em ngủ ngon!

Hân gật đầu, cô bước xuống xe và không quên chào Bình rồi mới quay vào nhà. Hân mệt mỏi ngã người xuống giường, lăn qua ôm con gấu vào lòng, Hân như chìm sâu vào một góc riêng của tâm hồn mình. Bỗng có tiếng mở cửa, Hiểu Ngọc bước vào nhìn em:

- Sao có vẻ uể oải vậy? Học tốt không?

Hân khẽ lắc đầu:

- Lát nữa chị dạy em nhé. Em không nhớ gì cả.

Hiếu Ngọc khẽ cười:

- Ráng lên, lúc trước em học khá lắm mà.

Hiếu Hân ngồi dựa lưng vào cạnh giường. Ngọc nhìn em, không hiểu sao lúc trước cô mù quáng đến vậy, cô vẫn còn ray rứt vì những chuyện đã qua. Cuối cùng rồi Khang cũng chọn người khác. Ngọc càng thấm thía hơn vì những gì đã gây ra cho Hân. Cô cay đắng nghĩ, Vỹ Khang đã để lại giữa hai chị em cô một vết thương không gì xoá được.

- Sao đêm nào em cũng thức khuya thế? Học bài hay tại không ngủ được? Mẹ biết là bị la đấy.

Hân chớp mắt nhìn chị:

- Lúc nào em cũng làm cho mọi người lo lắng. Em xin lỗi.

- Chị không nói chuyện đó. Em vẫn không quên Vỹ Khang, đúng không?

Hân khẽ cúi đầu mân mê những ngón tay của mình, rồi như không kiềm được cô khóc lặng lẽ:

- Em không quên được. Thật điên khi nhiều lúc em muốn chạy đến ngôi nhà ấy, em muốn gặp mặt anh Khang dù chỉ một lần. Em ghét sự yếu đuối của mình.

Ngọc ngắt ngang lời em:

- Và em cứ che giấu mọi người rồi âm thầm đau khổ một mình, phải không?

Hân lắc đầu, cử chỉ quen thuộc của cô. Ngọc khẽ quay đi, cô đau theo nỗi đau của em mình:

- Đừng tìm gặp, nếu không em sẽ càng đau khổ hơn. Không gặp sẽ tốt cho em hơn đó.

Hiểu Hân ngồi yên, chị Ngọc làm sao hiểu được tâm trạng của cô. Cô ý thức rất rõ Khang không còn là của mình nữa nhưng nỗi khao khát muốn gặp Khang một lần cứ quay quắt trong cô. Ngày nào Hân cũng mơ nhưng không bao giờ cô thấy rõ hình ảnh của anh. Gương mặt Khang cứ nhạt nhoà không rõ, những lúc đó cô tỉnh dậy và cứ khóc một mình trong đêm.

- Em có trách chị không Hân?

Đôi mắt long lanh nước của Hân ngơ ngác nhìn chị:

- Sao lại trách? Không bao giờ em có ý nghĩ đó.

Hiểu Ngọc nhìn em:

- Nếu lần đó chị không đến tìm em thì em và Khang đã không ra nông nỗi này.

Hân lắc đầu:

- Không như chị nghĩ đâu, nếu chị không nói em sẽ trách chị hơn đấy.

Hiểu Ngọc nhìn em xúc động:

- Nhưng...

Hân ngắt ngang:

- Chị đừng như thế. Tuy lúc trước em không thấy gì, nhưng em hiểu tất cả chị ạ.

Hiểu Ngọc nhìn Hân như không hiểu, nhưng Hân có vẻ gì đó xa vắng nên cô không hỏi nữa và lặng lẽ rời khỏi phòng.

Hiếu Hân thi đậu vào trường ngoại ngữ, thời gian duy nhất của cô là vùi đầu vào việc học.

ÁNH SAO LẤP LÁNH

Hoàng Anh
dtv-ebook.com

Chương 4

Hôm nay Hân có hẹn đi dự tiệc với Bình. Hân ngồi trước gương chải tóc một cách thờ ơ và trang điểm qua loa. Lát sau thì Bình đến, anh nhìn Hiếu Hân không giấu giếm đôi mắt ngưỡng mộ. Bình đưa Hân lên tầng trên của một khách sạn, mọi ánh mắt đều tập trung vào cô. Bình khẽ nhìn Hân, cô có vẻ thờ ơ như không quan tâm đến xung quanh. Bình cẩn thận chọn một bàn khuất cho Hân ngồi:

- Em thấy không hợp hả?

Hiếu Hân mỉm cười:

- Em chỉ thấy lạ. Đây là lần đầu tiên em đi dự tiệc như thế này.

Bình gật đầu như hiểu, anh đi về phía quầy tự chọn cho Hân một ly nước. Hân ngồi bên bàn lơ đãng nhìn xung quanh. Mọi người có vẻ chững chạc, tự tin vì toàn là những người thành công trong xã hội. Hân xuất hiện có lẽ gây sự ngạc nhiên cho họ vì mọi người cứ đưa mắt nhìn về phía bàn cô. Bình khẽ cười:

- Em không ngại chứ?

Hân nhướng mắt, rồi như hiểu ra Bình hỏi gì, cô khẽ lắc đầu không nói. Bỗng từ ngoài cửa hai người đàn ông đi vào. Hân hơi chú ý khi thấy chủ nhân buổi tiệc có vẻ quan tâm đặc biệt đến họ. Họ vừa đến, ông đã cho buổi tiệc bắt đầu. Bình thoáng quay qua nhìn cô, đôi mắt có nét gì đó. Tự nhiên Hân cảm giác một điều gì đó có liên quan đến mình. Cô thờ ơ đưa mắt nhìn ông Phan phát biểu. Cuối cùng ông mời công ty hợp tác với mình lên phát biểu ý kiến. Hân bàng hoàng khi nghe tên công ty và

một trong hai người đàn ông lúc này bước lên. Hân run rẩy nhìn đắm đắm lên sân khấu, nhưng người đi lên là Nguyễn. Tim Hân đập loạn cuồng, cô như nghẹt thở khi nghĩ rằng Khang đang ở rất gần mình. Không tự chủ, cô cứ đưa mắt tìm xung quanh, cô tin chỉ cần nhìn thôi, cảm giác sẽ giúp cô nhận ra anh ngay.

Cuối cùng phần phát biểu cũng kết thúc, mọi người trở về bàn, cả người Hân như căng ra, cô run rẩy hướng mắt theo từng bước đi của Nguyễn. Tim Hân như ngừng đập khi thấy người đàn ông bên cạnh Nguyễn. Chưa bao giờ Hân rơi vào tâm trạng bất loạn quay quắt như thế. Bình này giờ vẫn âm thầm quan sát từng cử chỉ của cô:

- Em không sao chứ?

Hai tay Hân nắm chặt cạnh bàn như cố kiềm chế, cô lặc giọng:

- Hãy nói thật với em, người đứng bên cạnh Nguyễn có phải Võ Khang không?

Bình lặng lẽ gật đầu. Đôi mắt Hân long lanh vì xúc động. Bình hiểu cô đang cố đè nén để đừng bật khóc, hình như Võ Khang chưa nhận ra sự có mặt của Hân.

- Em có cần yên tĩnh không? Để anh đưa em ra ngoài.

Hiểu Hân lặng lẽ nghe nỗi đau khổ tràn ngập, cô nhìn đắm đắm gương mặt Võ Khang như muốn ghi khắc thật kỹ hình ảnh anh. Khang bất chợt quay qua, đôi mắt rất sáng của anh lướt qua và dừng lại nơi Hân sững sờ. Hân như bị thiêu huỷ khi đối diện với đôi mắt Khang. Không chịu nổi cảm giác đó, Hân khẽ quay đi, tay chân cô lạnh ngắt, Hân cảm thấy khó thở nếu còn ngồi đây. Cô cố trấn tĩnh để đứng lên:

- Em muốn ra ngoài.

Bình im lặng làm theo yêu cầu của cô, anh đưa cô ra hành lang phía sau để tránh tiếng ồn. Đến lúc này Hân không còn kiềm chế được nữa, cô

khóc lặng lẽ và nghe nỗi đau như giày xéo. Bình nói nhói vì hình ảnh đó, anh châm cho mình liều thuốc và kiên nhẫn chờ đợi:

- Anh vào bàn công việc đi, đừng lo cho em.

Bình nhìn cô ái ngại:

- Em không sao chứ?

Hân khẽ lắc đầu.

- Anh xin lỗi. Nếu biết trước thế này, anh đã không đưa em đến.

- Em không sao thật mà.

- Đợi anh một lát nhé, anh ra nhanh thôi.

Hân gật đầu không nói. Bình đi rồi còn cô đứng cô đơn giữa hành lang vắng, ước gì cô thoát ra khỏi sự đau khổ này, cô không đủ sức để chịu đựng. Hình như lúc nào cô cũng phải mất mát một thứ quan trọng trong cuộc đời mình. Lúc trước còn trong bóng tối cô có Võ Khang cho riêng mình, bây giờ sáng mắt cô phải chấp nhận xa Khang mãi mãi. Nỗi đau nào cũng tới tả và đìu cô xuống tận cùng của sự đau khổ.

Hai tay Hân bất chợt run rẩy cô bấu chặt vào lan can, từng bước chân phía sau lưng, dù có lẫn vào hàng trăm người, cô cũng nhận ra sự quen thuộc của nó. Hiểu Hân hơi nhắm mắt khi tiếng chân dừng lại bên cạnh.

Giọng trầm ấm quen thuộc của anh làm cô lặng người:

- Em khoẻ không?

Hân ghét sự yếu đuối của mình, cô đã rất cố gắng nhưng giọng nói vẫn yếu ớt run rẩy, Hân không đủ can đảm để quay lại:

- Vâng.

Vỹ Khang nhìn cô dăm dăm, cô trách sao giác quan mình vẫn còn quá nhạy cảm và Hân cảm nhận rất rõ ánh mắt của Khang phía sau mình:

- Quay lại nhìn anh, Hân!

Hiểu Hân run rẩy khi Khang nắm vai cô quay lại đối diện với anh. Vỹ Khang hình như cũng không kiềm chế được, anh xúc động lặng nhìn hình bóng mình trong đôi mắt long lanh nước của cô. Anh lướt nhẹ bàn tay lên đó, tay Khang dẫm nước mắt của Hân.

- Chúc mừng em!

Rồi như không kiềm được, Khang bất chợt kéo cô vào lòng:

- Anh luôn mơ ước được nhìn thấy em như thế này. Cuộc sống của em tốt chứ Hân?

Hiểu Hân gật đầu trong vòng tay Khang. Bây giờ đây cô không muốn nhớ gì đến hiện tại nữa, cô muốn gạt bỏ tất cả để được nói với Khang nhiều điều mà ngày xưa cô không đủ can đảm để nói. Cô vẫn chưa nói với anh ba chữ mà Khang luôn khao khát được nghe. Nhưng Khang đã đẩy cô ra, giọng nói trầm tĩnh:

- Anh xin lỗi...

Câu nói của Khang làm cô bừng tỉnh, nỗi đau đớn quặn thắt trong cô. Khang không còn là của cô nữa, cuộc sống của anh bây giờ đã gắn liền với người phụ nữ khác. Hân nhìn dăm dăm từng đường nét trên gương mặt Khang. Cô khẽ cười như trấn áp mình:

- Em có được ngày hôm nay là do anh mang lại. Bây giờ em đã được nhìn thấy anh, em không còn gì để ray rứt nữa.

Vỹ Khang khoát tay:

- Đó là bốn phận của anh.

Hân khẽ quay đi, cô không đủ can đảm hỏi về cuộc sống của Khang.

- Em đi với Bình phải không?

- Vâng.

- Lúc nãy sao em nhận ra anh?

- Em hỏi anh Bình.

Vỹ Khang đưa tay nhìn đồng hồ, thái độ muốn chấm dứt câu chuyện:

- Anh phải bàn chút việc. Anh đi nhé!

Hiểu Hân nhìn Khang không chớp. Gương mặt anh có nét gì đó sắt đá, trầm tĩnh. Bây giờ Hân mới thấy sự mạnh mẽ được bộc lộ, tự nhiên cô nhớ lại sự chăm sóc chu đáo và dịu dàng của Khang ngày trước và Khang bây giờ, đến nỗi Hân cảm thấy hoang mang.

Vỹ Khang quay vào với những bước đi đầy tự tin, thái độ như không còn vướng bận, nó làm cho Hân ý thức thật sự về sự chấm hết giữa hai người. Hân gục đầu trong tay, cô như vừa rơi vào một giấc mơ thật buồn. Khang có hiểu anh đã mang luôn cả tâm hồn của cô theo hay không?

Bình đưa Hân ra bãi đậu xe và lại gặp Khang ở đó. Khang nhìn không biểu lộ gì. Bình bước đến bắt tay anh:

- Lúc nãy đông quá nên không kịp chào.

Khang mỉm cười với một chút lạnh lùng cố hữu. Hiểu Hân hoàn toàn thấy khác lạ khi phát hiện con người thật của Khang. Anh không như những gì cô đã tưởng tượng. Vỹ Khang lên xe trước, Nguyên cứ đứng nhìn Hân không chớp.

- Hân nhận ra tôi không?

Hiểu Hân quay lại khẽ cười:

- Anh là anh Nguyễn, đúng không?

Nguyễn mỉm cười gần gũi:

- Chúc mừng em, dù lời chúc này hơi muộn nhưng rất thật lòng.

Hiếu Hân khẽ cười. Nguyễn lơ ngơ nhìn, anh thầm trách cho sự háo sắc của mình, nhưng quả thật khó mà rời mắt khỏi Hiếu Hân. Nguyễn đưa tay chào cô một cách lịch sự rồi mới lên xe.

- Tay Bình có vẻ mê Hân chết sống. Mà có thấy vậy không?

Vỹ Khang vẫn nhìn thẳng phía trước:

- Tao không quan tâm.

Nguyễn không hỏi nữa, anh lảng qua chuyện khác.

- Thúy chưa về à?

Vỹ Khang gật đầu không nói. Nguyễn hiểu tính anh nên biết im lặng là hơn. Vỹ Khang về nhà thì đã hơn mười giờ. Anh đi thẳng lên phòng. Vừa mở cửa thì một vòng tay mát lạnh đã quấn quanh cổ anh:

- Anh đi đâu vậy?

Vỹ Khang cởi áo khoác nhìn cô lạnh lùng:

- Em về khi nào?

- Anh vừa đi một lúc, nếu em biết chỗ thì đã đến đó rồi.

Vừa nói Thúy vừa lảng xãng soạn đồ cho anh.

- Anh tắm đi sẽ thấy khoẻ hơn.

Khang không nói gì bước vào phòng tắm. Lát sau trở ra thì Thúy đã nằm trên giường. Vỹ Khang mệt mỏi ngã người xuống ghế.

- Anh không ngủ sao?

- Em ngủ trước đi.

Thúy mím môi, kể từ lúc sẩy thai, Khang luôn có thái độ lạnh lùng với cô. Anh như một bức tường kiên cố mà cô không thể nào công phá nổi. Thúy biết Khang rất giận vì chuyện đó, nhưng anh cũng phải hiểu cô cũng là mẹ của nó và nỗi đau của cô cũng không thua gì anh. Đúng là cô không muốn có con sớm, lúc trước cô để mình có thai là muốn níu kéo Khang cho riêng mình, nhưng cô không đến nỗi tàn ác mà giết đứa bé. Đó là do rủi ro trong một lần trình diễn, cô đã làm mọi cách để chuộc lỗi với Khang, nhưng anh có vẻ như không gì lay chuyển được. Thúy muốn điên lên vì sự sắt đá của Khang:

- Anh định trừng phạt em đến khi nào?

Khang nhướng mắt nhìn cô:

- Anh rất mệt. Anh muốn được yên.

Thúy ngồi dậy, cô nhìn anh đau khổ:

- Chuyện sẩy thai là ngoài ý muốn của em. Em cũng đau khổ, cũng dẫn vật đầu kém gì anh. Sao anh không vị tha một lần chứ?

Vỹ Khang nhíu mày, anh nhìn Thúy không biểu lộ gì.

- Lúc nào em cũng cảm giác như mình là một tử tội cứ hoang mang chờ ngày phán xét. Anh ác lắm nếu để em sống trong tâm trạng như thế.

- Cô im đi! Tôi không bao giờ tha thứ cho sự vô lương tâm của cô: Cô coi sự nghiệp hơn mạng sống của con mình. Cái lời tôi đã là điều tôi không tha thứ, đứa bé đã không còn thì tôi không có gì để níu kéo nữa. Nhưng vì danh dự của hai, tôi không muốn đổ vỡ thêm một lần nữa. Nếu cô hiểu được như vậy thì nên chấp nhận những gì giữa hai chúng ta.

Thúy bật khóc:

- Anh tàn nhẫn lắm. Nếu anh muốn, sau này em có thể sinh con cho anh mà.

- Tôi không cần.

Mặt Thúy tái đi, cô đau đớn gục đầu:

- Vì đứa bé, anh mới cưới em có phải không? Anh không yêu em một chút nào sao?

- Cô hiểu điều đó rất rõ, đúng không?

Vỹ Khang đứng lên, anh bước ra ngoài nhưng Thúy đã chạy lại:

- Em xin anh, Khang. Đừng đối xử với em như thế. Em không chịu nổi nữa.

Vỹ Khang lạnh lùng gạt cô ra rồi đi ra cửa. Thúy ngồi bệt xuống gạch, nỗi đau khổ làm cô muốn hét lên đập phá tất cả. Từ lúc về đây, nhìn đâu cô cũng tưởng tượng ra hình bóng của Hân lẫn quần, thậm chí cô ta vẫn còn nguyên vẹn trong trái tim của Vỹ Khang. Không kiềm được, Thúy với tay lấy hộp phấn trên bàn ném vào kiếng vỡ tan. Chỉ một lúc, căn phòng như một bãi chiến trường. Chị Sáu hoảng sợ lên:

- Cô đang làm gì vậy?

Thúy ngồi phịch xuống giường như đã thấm mệt khi không còn gì để phá:

- Mặc tôi. Chị đi ra đi.

Vỹ Khang cũng vừa bước vào, anh lướt mắt nhìn căn phòng:

- Chị để đó đi. Không cần dọn.

Đợi chị Sáu đi xong, Khang ráng kiềm chế không cho cô một bạt tai. Anh gằn giọng:

- Cô tự mà thu dọn tất cả. Nếu còn lần sau, đừng trách tôi.

Thúy ngẩng lên nhìn Khang giận dữ:

- Anh giết em đi, nếu không làm được thì anh sẽ hối hận đó.

Vỹ Khang nhíu mày nhìn cô:

- Đừng bắt tôi phải thẳng tay với cô. Hãy nhìn hành động của mình đi.

Nói rồi Khang bước ra khỏi phòng. Thúy nằm Chuỗi xuống giường, cô khóc không thành tiếng.

Sáng hôm sau, lúc Thúy thức thì Khang đã đi làm. Cô nhìn căn phòng mà giận phùng lên. Cô biết Vỹ Khang đã không cho chị Sáu vào dọn dẹp. Anh muốn cô mất mặt với cả người làm sao? Thúy hét lên gọi chị Sáu:

- Chị dọn dẹp lại cho tôi. Tại sao từ sáng giờ, chị không làm?

Chị Sáu bối rối:

- Tôi sợ làm cô thức giấc.

Thúy đưa mắt nhìn chị ta như cảnh cáo:

- Chị đừng ỷ lại vào Vỹ Khang. Tôi cũng có thể đuổi việc chị đó.

Chị Sáu bất mãn thầm nhưng cũng cúi xuống dọn dẹp. Một lúc sau thì Thúy ra khỏi nhà. Cô muốn làm một điều gì đó cho Vỹ Khang phải hối hận vì cách cư xử của mình với cô. Anh sẽ phải trả giá cho những gì anh đã gây ra.

Hiếu Hân cùng Uyên bước vào trường. Uyên kéo tay cô:

- Lớp mày nam ít nhỉ!

Hân gật đầu, cô quay qua bạn:

- Mà theo tao đi học chi vậy? Có ý đồ gì không?

Uyên thoáng đỏ mặt, cô dấm nhẹ lên vai Hân:

- Tao rảnh nên đi với mày cho vui. Ý đồ gì đâu.

Hiểu Hân nheo mắt nhìn bạn. Uyên nhìn lên bảng như chăm chú lắng nghe thầy giảng:

- Thầy mày còn trẻ quá Hân.

- Ừ.

Hiểu Hân buồn cười vì vẻ lóc chóc của Uyên. Nó cứ xoay tới xoay lui trên bàn, hình như đã bắt đầu chán:

- Máy giờ mới ra chơi, tao đói quá?

- Mày ngồi yên được không, mai mốt tao không dắt mày đi nữa đâu.

Bỗng từ bàn dưới, một bánh được chuyền lên cùng với dòng chữ: "Ăn cho đỡ buồn. Mình tên Kiệt, có thể làm quen với Hân không?" Uyên đọc lướt qua rồi nhìn đám con trai hồ hởi lơ nhố phía dưới, không biết thủ phạm ngồi ở đâu? Cô trề môi:

- Mày biết hẳn không? Hẳn biết mày tên Hân nữa đấy.

- Nghe điểm danh thì biết thôi.

- Ừ nhỉ! Tao quên. Mày biết hẳn không?

Hiểu Hân lắc đầu, cô cũng không quan tâm. Uyên cứ nhai lép nhép bên cạnh. Hân cố gắng chép kịp theo lời đọc của thầy. Cuối cùng cô đành thua vì thầy đọc nhanh như... tên lửa. Hân mím môi ngừng viết, nhưng thấy cái nhìn của thầy, Hân bối rối cầm viết lên vẽ nguệch ngoạc trên

giấy như đang viết bài. Cuối cùng thầy cũng đi xuống, Hân toát mồ hôi cô quay qua néo Uyên một cái để nó ngừng ăn.

- Tôi đọc nhanh quá hả? Em bỏ một trang đi, ra chơi chép tiếp.

Hân dạ nhỏ, cô thầm kêu trời khi Uyên cứ đưa mắt nhìn trắng trợn thầy. Cô cảm thấy thầy cũng nhận ra và biết Uyên không phải học lớp này. Đợi thầy quay lên, Uyên khêu cô:

- Kỳ nha! Tao thấy từ nãy giờ cứ nhìn mày hoài.

- Nói tầm bậy đi! Coi chừng mọi người nghe đó.

- Thật chứ bộ. Hôm nay học chung tao mới biết, ông Bình mà hay chắc hoảng quá.

Hân nhìn Uyên. Chuyện gì nó nói cũng được, hình như im lặng là một cực hình đối với nó vậy.

Đến giờ ra chơi, Hiếu Hân thu dọn tập vở. Uyên cười cười nhìn cô:

- Không học nữa hả?

- Mất hứng rồi, để tao đưa mày về.

- Vô duyên! Vậy thì đi chơi đi. Lâu rồi tao với mày đâu có đi rong đâu.

Hân phì cười, cả hai bước ra khỏi lớp, mọi người đều nhìn hai người. Ra đến cổng thì một tên con trai đã chặn lại:

- Em cúp học nhé, tôi nói thầy đó.

Uyên nheo mắt:

- Cứ làm nếu thích.

- Cho tôi đi với, tôi sẽ không méc.

Hân khẽ cười:

- Bạn tên gì?

- Kiệt. - Hân buông gọn.

Hân nhướng mắt:

- Bao nhiêu tuổi?

Kiệt nhìn Hân thú vị:

- Hai mươi.

- Tôi hai bốn. Bỏ tiếng "em" đi nhé.

Kiệt hình như bất ngờ, hân nhìn Hân dăm dăm:

- Tôi thích thì cứ gọi. Hân cứ về đi, tôi sẽ chép bài đầy đủ và viết thật đẹp, ngày mai tình nguyện cho Hân mượn tập.

- Cảm ơn.

Nói rồi cả hai bước ra ngoài, bỏ lại đôi mắt lơ ngơ nhìn theo. Vừa bước ra cổng, Hân đã gặp thầy đứng ở phòng giám thị. Hân lo thềm trong bụng, thầy mà để ý thì thi lại như chơi. Cả hai đèo nhau chạy lòng vòng. Ngang qua ngôi biệt thự thật đẹp, Uyên chạy chậm lại rồi quay lại hỏi Hân:

- Mà nhận ra nhà này không?

Hiểu Hân đưa mắt nhìn, tự nhiên cô nghe nhoi nhoi tim, giọng yếu ớt:

- Có phải của Khang không?

Uyên gật đầu:

- Ủ! Lúc trước tao muốn đến thăm mà, nhưng thấy ngại nên thôi.

Hân đưa mắt nhìn đăm đăm ngôi nhà đã một thời mình gắn bó sâu sắc. Cô nhớ vô cùng căn phòng màu vàng của hai người. Bất chợt Hân khẽ quay đi, cô không dám nhìn nữa. Thấy Hân cứ im lì, Uyên quay lại:

- Mà không sao chứ?
- Không.
- Nói thật đi, mà biết mặt anh Khang chưa?

Hân chớp mắt:

- Tao gặp rồi.
- Sao gặp?
- Tao đi dự tiệc với anh Bình và gặp Khang ở đó.

Uyên im lặng một lúc, cô như thông cảm cho tâm trạng của Hân.

- Cứng rắn lên Hân! Tao thấy anh Bình yêu mà lắm, sao mà không cho mà và cả ảnh một cơ hội? Bình yêu mà trước lúc Khang xuất hiện nữa. Mà không mềm lòng sao?

Hiểu Hân lắc đầu:

- Bây giờ tao chỉ lo học, tao không muốn nghĩ đến chuyện gì khác nữa.
- Học cho dữ rồi điên luôn. Mà cứ yếu đuối là mà khổ hoài đó.

Cả hai tấp vào một quán kem bên đường. Uyên không lo Hân không tìm cho mình một người vừa ý, chỉ cần Hân mở lòng thì Uyên hiểu sẽ có nhiều người sẵn sàng mang hạnh phúc đến cho nó. Cô chỉ sợ Hân cứ yếu đuối với tình yêu vô vọng đối với Vũ Khang và đồng thời cũng hiểu con tim có lý lẽ riêng của nó, biết đâu trong suốt cuộc đời Hân chỉ yêu mỗi mình Khang, điều đó thật tội cho Hân.

Bồng Bình từ ngoài bước vào, anh đi thẳng đến bàn của hai cô. Uyên tròn mắt nhìn.

- Sao anh biết tụi em ở đây?

- Chạy ngang thấy xe là biết ngay. Cúp học phải không?

Uyên chối phăng:

- Đâu có. Thầy cho nghỉ sớm.

Bình nheo mắt:

- Thật không?

Uyên gật mạnh đầu:

- Thật.

Bình khẽ cười, anh quay qua Hân đùa:

- Uyên nói đúng không Hân?

Hân gật đầu. Bình bật cười nheo mắt:

- Không ngờ Hân cũng biết nói dối.

Hiếu Hân thoáng đỏ mặt. Bình nhìn màu hồng trên má cô mà nao nao:

- Anh bảo đảm hai em mà đi học chung sẽ không thể ngồi suốt buổi, nhất là Uyên.

Uyên mím môi, cô hơi què:

- Đủ rồi nha! Anh làm như em dụ dỗ nhỏ Hân không bằng. Anh hỏi nó xem, em có rủ nó cúp không, tự nó đòi về chứ bộ.

Bình bật cười:

- Chịu nhận rồi sao? Lúc này gặt mạnh lắm mà.

Uyên liếc Bình một cái sắc lém:

- Phạt anh trả châu nay, tội nói oan cho em.

Bình nhún vai như chào thua.

Hân hỏi:

- Anh không đi làm sao?

- Anh có chuyện quan trọng hơn.

Hiểu Hân để ý mỗi lần cô nói như thế, Bình lại trả lời câu này. Cô khẽ cười:

- Làm chủ có khác, anh Bình sướng thật.

Bình nheo mắt:

- Không như em nghĩ đâu, chỉ vì anh có việc quan trọng hơn.

Uyên cắn cớ:

- Việc gì? Sao anh không đi làm đi?

- Thì đang cố gắng, không biết có như mình muốn không.

- Anh không tự tin sao?

- Có chứ, nhưng cũng phải biết lúc nào thì thích hợp.

- Đôi lúc có cơ hội không đến hai lần, em mong anh sẽ không để vuột mất nó.

Uyên nói và liếc về phía Hân một cái, Hân thấy buồn cười vì cử chỉ đó. Cô không đến nỗi không hiểu hai người nói gì.

- Màý nghĩ gì vậy?

Hân cười dịu dàng:

- Không có gì.

- Tự giờ màý không nghe gì sao?

- Nghe chứ.

- Thế màý thấy sao?

Hân nhìn bạn. Suy nghĩ của Uyên quá đơn giản, đôi lúc cô muốn mình được vô tư như nó. Cô lắc đầu:

- Tao không hiểu gì cả.

Uyên có vẻ giận khi thấy sự thờ ơ của Hân. Bình thì vẫn điềm tĩnh, hình như anh không lấy làm ngạc nhiên:

Cuối cùng cả hai ra về, Bình đành phải trở về công ty. Hân đưa Uyên về nhà. Bước xuống xe, Uyên nói:

- Tao thấy tội cho anh Bình. Màý ác vừa vừa thôi.

- Màý không hiểu đâu.

- Tao nói thật, nếu còn một chút nào hy vọng ở Vỹ Khang, tao sẽ ủng hộ màý hết mình. Nhưng tất cả đã chấm hết rồi, màý hiểu rất rõ là không thể quay lại, sao cứ yếu đuối thế.

- Không như màý nghĩ đâu. Đừng lôi Khang vào chuyện này. Màý phải hiểu anh Bình đến với tao trước Vỹ Khang, nếu yêu được tao đã yêu rồi, màý hiểu không?

Uyên im lặng. Hân nói hoàn toàn hợp lý. Nhưng cô vẫn thấy bất nhẫn khi thấy Hân như thế.

- Tao xin lỗi, thật sự tao thấy lo cho mày.

- Điên! Tao không sao đâu. Mày vào nhà đi.

Đợi Uyên vào nhà, Hân cho xe chạy chậm chậm trên đường. Hôm nay buổi trưa mà lại không có nắng, Hân thấy thích thích khi chạy xe thế này. Bỗng trời đổ mưa, Hân tấp vội vào một nhà hàng gần đó. Cô hơi bối rối khi mọi người đều nhìn mình. Hân ngơ ngác khi một chiếc áo được khoác trên vai mình. Cô quay lại sững người khi nhận ra Khang:

- Đừng đứng như thế, đi theo anh!

Khang đưa cô vào chiếc bàn phía trong, anh tự động gọi cho cô ly sữa nóng.

- Uống đi cho ấm!

Hiểu Hân chớp mắt, cô không ngờ mình lại gặp Khang trong trường hợp này. Hôm nay cô có dịp nhìn kỹ anh hơn. Khang nhìn chiếc cặp trên tay cô, khẽ hỏi:

- Em học tốt không?

Hân gật đầu. Khang châm cho mình điếu thuốc, khuôn mặt kín bưng không biểu lộ gì. Hân hoàn toàn xa lạ với con người trước mặt.

- Bộ anh lạ lắm sao?

Hân bối rối:

- Không.

Vỹ Khang nhìn cô:

- Em thất vọng phải không?

- Em không hiểu anh muốn nói gì?

Khang khẽ cười, tự nhiên Hân thấy gần gũi với nụ cười của anh:

- Anh không như những gì em tưởng tượng phải không? Khi đã sáng mắt, em sẽ thấy có những chuyện không đơn giản như mình nghĩ và cảm nhận đâu.

Hiểu Hân hơi cúi đầu nhìn xuống tay mình. Có lẽ Khang nói đúng, có những chuyện mà người ta mong muốn mình đừng bao giờ thấy sẽ nhẹ nhàng hơn. Đúng là cô không nhận ra điều gì quen thuộc ở Khang trong ký ức mình. Hân nhoi nhoi đau.

- Có lẽ anh nói đúng.

Khang nhìn cô im lìm, ánh mắt mà Hân hiểu nó không dành riêng cho mình, cô hơi quay đi không dám đối diện. Hiểu Hân nhìn qua cửa kính. Mưa lớn và dai khùng khiếp, cô muốn được về nhà, cô không chịu nổi khi ngồi với Khang thế này. Bỗng điện thoại của Hân reo, cô mở máy. Giọng bà Tuấn lo âu:

- Con đang ở đâu vậy?

- Con bị mắc mưa, đang ở nhà hàng gần nhà nhỏ Uyên.

- Ở đó đi, mẹ nhờ thằng Bình đến đón.

Hân chớp mắt cô định nói, nhưng bà Tuấn đã gác máy.

- Mẹ em gọi à?

Hân gật đầu:

- Mẹ bảo ngồi đợi.

Vỹ Khang dựa tàn thuốc vào gạt tàn và định đốt thêm điếu khác, nhưng thấy cái nhìn của Hân, anh khẽ nhún vai đùa:

- Anh không biết làm gì giữa trời mưa bão thế này. Nó sẽ giúp mình ấm hơn đấy.

Hân phát hiện Khang hút thuốc rất nhiều, cô nhớ lúc trước, cô không bao giờ nghe mùi thuốc vương trên người anh.

- Em không quen mùi khói thuốc.

Vỹ Khang nhìn cô, Hân không tin anh sẽ chiều theo cô, nhưng Khang đã cất vào túi gói thuốc của mình. Khang khẽ cười:

- Em khác trước rất nhiều.

Hiểu Hân mím môi im lặng.

- Anh thấy được sự thanh thản trong cuộc sống của em và yên tâm hơn.

- Cảm ơn anh đã lo lắng. Em cũng thấy mình đã chín chắn hơn trước rất nhiều.

- Anh không mong nhìn thấy một Hiểu Hân như vậy. Đừng tự thay đổi mình, điều đó không hợp với em đâu.

Hiểu Hân quay qua nhìn Khang. Cô không thay đổi mình mà chỉ thay đổi suy nghĩ theo hoàn cảnh. Cũng như bây giờ, cô cảm thấy mình rất yếu đuối, nhưng không thể như lúc trước mà nép vào lòng Khang để tìm sự che chở. Nếu cô không tự cứu mình thì ai sẽ giúp cô đây?

Hiểu Hân chớp mắt, cô không muốn Khang thấy được mình đang rất muốn khóc.

Xe của Bình dừng lại trước cơn mưa xối xả. Anh bước xuống với cây dù trên tay, chợt đôi mắt thoáng ngạc nhiên khi thấy Vỹ Khang. Hân mím cười yếu ớt.

- Anh từ nhà em đến hả?

Bình gật đầu chào Khang, rồi quay qua Hân:

- Em ngồi chơi một lát hay về?

Hiếu Hân đứng dậy:

- Mưa này chắc lâu tạnh lắm, em muốn về.

Bình gật đầu, anh quay qua người bồi bàn để gọi chiếc xe của Hân lại. Hiếu Hân chậm rãi đi bên cạnh Bình ra xe. Phía sau cô, khuôn mặt Khang im lìm, nó làm cho tâm hồn cô càng nặng nề hơn.

Tuần sau, trong buổi giao lưu biểu diễn của trường, Hiếu Hân mới biết mặt người phụ nữ bên cạnh Khang. Thúy rất nổi tiếng trong làng người mẫu. Cô đẹp một cách sắc sảo và lạnh lùng. Hiếu Hân đưa mắt nhìn sự tự tin của Thúy trên sân khấu, tự nhiên cô cảm thấy nhoi nhói khi đọc được sự kiêu hãnh trong đôi mắt cô ta và cô hiểu được sự đối lập giữa cô và Thúy. Hân hơi lao đao khi bắt gặp Vũ Khang đang đứng ở góc phòng, anh có vẻ tách biệt với mọi người, gương mặt lạnh lùng cố hữu nhìn lên sân khấu. Tự nhiên Hân quay nhìn nơi khác.

Cuối chương trình, vừa bước ra cổng cô đã thấy Khang đứng dựa vào xe, dáng vẻ chờ đợi. Vũ Khang gật đầu chào cô với một chút thờ ơ. Hiếu Hân ra về, cô như lạc vào một giấc mơ thật buồn, ở nơi đó chỉ có cô lẻ loi một mình với những ký ức hỗn độn.

Những ngày sau đó, cô rất thường gặp Khang, khi thì trong quán cà phê, khi thì đang chạy trên đường. Nhưng lúc đó, về nhà cô lại thức trắng suốt đêm. Hiếu Hân cứ lẩn quẩn bởi hình bóng Khang. Ấn tượng anh để lại cho cô không giống những cuộc tình mà nhiều người đã trải qua, nó sâu sắc và không thể nào quên được những gì Khang đã làm cho cô ngày xưa.

Vừa về đến nhà, Hân đã cảm nhận được một bầu không khí nặng nề. Hiếu Ngọc đang ngồi với ba, dáng vẻ ủ rũ thâm lặng, ông Tuấn thì có vẻ trầm ngâm. Giọng ông Tuấn buồn bã:

- Con đến công ty mình làm đi, giúp ba những chuyện nhỏ thôi cũng được.

Hiếu Ngọc đứng lên:

- Con muốn suy nghĩ lại.

Nói rồi cô bước về phòng mình. Hân ngạc nhiên nhìn chị:

- Chị Ngọc không xin được việc làm hả ba? Chỉ tốt nghiệp loại giỏi mà.

Ông Tuấn khoát tay:

- Thăng Khang không nhận nó. Ba không thể nhờ vả nữa, vì mình nợ nó quá nhiều. Con Ngọc làm chỗ Thăng Khang là tốt nhất, nhưng đành thôi.

Nói rồi ông khẽ thở dài:

- Chị con nó rất háo thắng, ba không buộc nó về giúp ba, nó muốn thử sức ở những công ty lớn cũng là điều tốt. Nhưng thật sự ba không yên tâm, nó chưa có kinh nghiệm lại tự cao, nếu gặp thất bại nó sẽ không chịu nổi đâu.

Hiếu Hân chớp mắt ngồi yên, cô hiểu sự từ chối của Khang đã đánh vào lòng kiêu hãnh của chị mình. Một lúc sau cô lên phòng chị. Ngọc đang đứng bên cửa sổ:

- Chị không sao chứ?

- Em biết rồi à?

Hiếu Hân gật đầu. Việc Khang từ chối cô thấy hơi bất nhẫn, cô không tin chị mình không có năng lực:

- Chị nộp công ty khác thử xem. Em không tin chị không tìm được việc làm đúng với khả năng của mình.

- Chị không thích. Em để chị yên tĩnh đi Hân.

Hiểu Hân bối rối, cô Hiểu Ngọc đang bị sốc nhưng sự mất bình tĩnh của chị làm cô ngạc nhiên. Từ đó giờ, Ngọc rất bản lĩnh, không lẽ chị Ngọc thích làm việc ở công ty Khang đến thế? Hân biết những ai có năng lực đều muốn vào công ty lớn, có điều kiện tốt cho họ phát huy và chỗ của Khang là một trong những công ty đó.

- Em ra ngoài đi!

Hiểu Hân ngỡ ngác, cô buồn bã trở về phòng mình. Nếu Vũ Khang biết sự từ chối của anh ảnh hưởng đến gia đình cô như thế thì anh sẽ nghĩ gì? Khi trở về cuộc sống mới, cô thấy mình bất lực với mọi việc xung quanh. Hân khẽ nhắm mắt khi nghĩ đến Khang. Đến giờ cô mới thấy mình không hiểu gì về anh.

Từ hôm đó, cô thấy chị Ngọc như khác lạ. Cô hiểu Khang đã làm Ngọc tự ái và tổn thương. Tuần sau, cô thật sự ngạc nhiên khi chị Ngọc dẫn về một người đàn ông, anh ra trông khá điển trai, nhưng Hân không thích vì đôi mắt của hắn có nét gì đều giả, cô không hiểu sao chị Ngọc quen với hắn. Mấy ngày sau thì chị Ngọc đi làm. Bấy giờ cô mới biết anh ta là con trai độc nhất của ông tổng giám đốc công ty Thăng Lợi.

Hôm nay anh ta lại đến với lý do rước chị Ngọc đi dự tiệc. Hân bước lên phòng chị. Ngọc đang ngồi trước gương trang điểm. Hân ngồi xuống giường, khẽ hỏi:

- Anh Tùng đang đợi chị ở phòng khách đó. Chị đi dự tiệc hả?

Ngọc gật đầu không nói, cô tô son lên môi rồi quay qua Hân:

- Mấy ngày nay học tốt không? Lo học đi, đừng suy nghĩ lung tung. Em còn khờ lắm.

Hiểu Hân chớp mắt nhìn chị, cô không hiểu sao Ngọc lại nói thế.

- Chị quen với anh Tùng phải không?

- Sao?

- Em thấy anh ta sao ấy.

- Chị hiểu mình đang làm gì. Em đừng tò mò quá.

- Em chỉ lo cho chị.

Hiểu Ngọc quay lại nhìn em:

- Em hãy đứng qua một bên và để mặc chị. Chị sẽ chứng minh cho mọi người thấy năng lực của mình.

Hiểu Hân chớp mắt, cô cảm nhận Ngọc muốn ám chỉ Khang. Ngọc vỗ lên má Hân:

- Em trở về nhà là chị yên tâm rồi. Chị sẽ không cho ai xem thường mình nữa. Chị đi nghe.

Hiểu Ngọc tự tin đi ra ngoài, Tùng kiên nhẫn ngồi đợi dưới phòng khách, sự say mê không giấu giếm khi nhìn Ngọc. Hiểu Ngọc tặng anh ta ngay nụ cười thật đẹp như xin lỗi vì để Tùng chờ lâu. Hôm nay công ty Tùng tổ chức tiệc, nên sự hiện diện của Ngọc là điều tất nhiên vì cô đang làm thư ký cho ba của Tùng.

Đứng trong góc, Ngọc đã thấy Vũ Khang đi vào. Dáng vẻ tự tin và lạnh lùng quen thuộc của anh làm cô hơi quay đi. Đến lúc ông Lợi giới thiệu, Vũ Khang nhìn cô không biểu lộ gì và chào một cách thờ ơ. Cuối cùng Khang đi về quầy rượu, thản nhiên ngồi nhìn mọi người xung quanh. Một lúc sau Ngọc bước đến ngồi đối diện, cô khẽ cười kiêu hãnh:

- Lâu rồi không gặp, anh khoẻ không?

Khang hớp một ngụm rượu:

- Bình thường.

- Anh không ngờ gặp tôi ở đây phải không? Tôi thì lại rất vui khi biết mình là đối tác của nhau.

Vỹ Khang nhìn cô sắc lạnh:

- Tôi không lấy làm ngạc nhiên khi thấy cô bên cạnh cha con Phương Tùng. Chúc mừng cô!

Ngọc khẽ cười:

- Cảm ơn và mong chúng ta hợp tác vui vẻ.

Khang không nói gì, cử chỉ rõ ràng là không thích bị quấy rầy. Anh ngả người ra sau nói lạnh lùng:

- Cô đi được rồi, tôi không thích bị quấy rầy khi cần yên tĩnh.

Hiếu Ngọc giận âm ỉ vì thái độ bất lịch sự của Khang:

- Anh dám nói chuyện với người sẽ hợp tác với mình như thế sao?

- Nếu là người thông minh, không gì cản trở được khi tôi đã muốn. Tốt nhất thì cô đi đi.

Ngọc tái mặt vì giận. Chưa bao giờ cô bị ai xem thường như thế:

- Anh sẽ phải hối hận vì cách cư xử của mình.

Vỹ Khang nhìn cô im lìm. Ngọc quay đi mà tim vẫn còn thắt lại vì đau. Hôm đó cô say bí tỉ. Hiếu Hân kinh ngạc khi ra đón chị. Tùng nhìn cô bối rối:

- Tôi cản nhưng cô ấy cứ uống. Nhấn với Ngọc, ngày mai cứ nghỉ ở nhà cho khoẻ.

- Cảm ơn anh.

Anh ta nhìn Hân một cái rồi mới chịu quay đi. Hân và bà vú vất vả lắm mới đưa Ngọc về phòng được. May cho chị Ngọc là ba mẹ vẫn chưa về. Hân lấy khăn nóng và pha chanh cho chị. Hiếu Ngọc nằm im lìm trên giường. Hân khẽ lay chị:

- Chị uống chút chanh đi cho tỉnh.

Nhưng Ngọc vẫn không nhúc nhích. Hân đưa tay nâng đầu chị lên, cô ngỡ ngàng khi Ngọc khóc tự bao giờ. Lần đầu tiên cô thấy chị Ngọc yếu đuối như thế. Hân ngồi yên hoang mang:

- Em ra ngoài đi!

Giọng nói của Hiếu Ngọc có lẽ là tỉnh táo nhất.

- Chị không sao chứ?

Ngọc bất chợt bật khóc, cô hét lên:

- Chị bảo đi ra có nghe không? Em làm chị mệt mỏi lắm.

Hiếu Hân bàng hoàng, cô không hiểu những gì Ngọc nói. Mỗi lần có chuyện, Ngọc đều tỏ thái độ như thế với cô. Hiếu Hân thức suốt đêm đó. Cô thấy đau khổ khi cảm nhận một khoảng cách vô hình nào đó giữa hai chị em.

Sáng. Hân nhìn mọi người hối hả đi làm mà thấy nao lòng. Cô lặng lẽ lên phòng để chuẩn bị buổi chiều đi thi, nhưng Hân không tập trung được, cô cứ quanh quẩn khi ý thức về bản thân vô dụng của mình. Hân gục đầu xuống bàn buồn thối thối. Buổi chiều, cô chuẩn bị đi thi thì thấy Ngọc đi xuống:

- Để chị đưa đến trường.

Hiếu Hân lắc đầu:

- Hôm nay em thi có lẽ ra sớm. Em lấy xe đi được rồi.

- Nhớ chạy cẩn thận đó!

- Dạ.

Khi Hân dắt xe ra thì thấy chị Ngọc đứng chờ ở cổng:

- Lúc tối chị say nói lung tung, đừng suy nghĩ nghe không.

Hân nhìn chị:

- Chị có chuyện gì phải không?

Ngọc quay lại nhìn em một lúc rồi nói:

- Em có biết sai lầm của chị em mình là gì không?

Hân nhìn chị lao đao.

- Là quen biết với Vũ Khang. Chị nói thế để em hiểu mà quên anh ta đi.

Hiểu Hân nhoi nhói đau, đây là sự thật mà cô phải đối diện giữa Ngọc và Khang, điều mà cô luôn mơ hồ rất lâu về hai người. Cô không biết đó là chuyện gì, nhưng chắc chắn không thể tránh khỏi sự tổn thương mà cả ba đều gánh chịu. Hân cắn môi muốn khóc. Cô chạy xe đến trường trong cảm giác đau khổ sâu sắc. Thi xong, cô ghé nhà nhỏ Uyên, không muốn về nhà để ở một mình thư thả trong căn phòng rộng lớn.

Uyên nhìn cô ngồi bó gối trên giường:

- Sao buồn vậy? Lúc nào gặp mày cũng thấy toàn màu tím, chán thật!

Hiểu Hân úp mặt trên chân:

- Tao thấy mình vô dụng quá Uyên.

- Gì nữa?

Hân nói buồn bã:

- Mỗi lần xin tiền ba mẹ để mua gì đó hay đóng tiền học, tao thấy buồn lắm. Nếu tao không bị tai nạn, có lẽ giờ này tao cũng đi làm.

Uyên nhìn bạn thông cảm:

- Mày khờ quá! Cố gắng học vài năm nữa mới có bằng vững chắc chứ. Gia đình mày dư sức lo cho mày mà.

- Không phải vấn đề đó. Mày không hiểu đâu.

Hiểu Hân cứ nhìn đâu đâu, Uyên suy nghĩ một lát rồi nói:

- Hay mày muốn đi dạy thêm không?

Hân ngẩng mặt lên:

- Ủ hén! Sao tao không nghĩ ra. Mày giúp tao được không?

Uyên gật đầu:

- Mày giỏi Anh văn, mày đi dạy kèm môn đó đi. Nhà nhỏ bạn tao đang tìm đó. Để tao hỏi giùm cho.

Mắt Hân sáng lên:

- Cảm ơn mày, Uyên ạ.

Uyên ngập ngừng:

- Nhưng ba mẹ mày không cho đâu. Tao sợ họ sẽ không chấp nhận.

Hân cắn môi, có lẽ Uyên nói đúng.

- Tao sẽ sắp xếp được. Tuần dạy ba buổi được mà, phải không?

Uyên gật đầu. Cô nhìn sự vui vẻ của bạn mà thấy thương Hân thật nhiều. Đến giờ Hân vẫn chưa thoát khỏi sự mặc cảm về bản thân mình. Cô thấy tội nghiệp Hân.

Hân bắt đầu âm thầm sắp xếp kế hoạch cho mình. Cô dạy 2, 4, 6 mỗi tuần vào buổi tối. Cô nói với nhà là đi học nhóm và bà Tuấn không một chút nghi ngờ.

Tháng đầu nhận được tiền, Hân khóc lặng lẽ một mình. Không hiểu sao cô thấy mình hạnh phúc và trưởng thành hơn.

ÁNH SAO LẤP LÁNH

Hoàng Anh
dtv-ebook.com

Chương 5

Tối nay cô lại đến nhà bé Phúc. May mắn cho cô là Phúc rất ngoan, gia đình bạn Uyên cũng tử tế. Không biết Uyên có nói gì không, nhưng cô thấy họ rất ưu ái mình, nhất là Sơn ba bé Phúc. Nhiều lúc cô thấy ngại ngại. Hôm nay cô cho con bé nghỉ sớm vì ngày mai có bài kiểm tra Anh văn. Vừa soạn tập sách, Phúc vừa nói:

- Hôm qua ba hỏi cô Hân dạy giỏi không?

Hân giật mình, cô tò mò nhìn:

- Phúc trả lời sao?

Con bé nhoẻn miệng cười:

- Cô Hân vừa đẹp lại vừa dạy giỏi.

Hiểu Hân khẽ cười:

- Cô dạy, Phúc hiểu chứ?

Con bé gật mạnh đầu:

- Ba nói cô Hân rất hiền, con phải học ngoan không được lười.

Hân phì cười. Cô không ngờ hai cha con lại nói về mình nhiều như thế. Một lúc Hân ra về. Vừa bước ra phòng khách, Hân bối rối lẫn kinh ngạc khi thấy Võ Khang. Đôi mắt Khang thoáng nét sững sờ khi nhận ra cô. Hân cố nói bình thản để chào Sơn:

- Hôm nay tôi cho bé Phúc nghỉ sớm để học bài kiểm tra. Tôi về nhé!

Sơn nhìn cô dịu dàng:

- Còn sớm, Hân ngồi chơi một lát.

- Dạ thôi. Tôi phải về.

Nói rồi cô gật đầu chào cả hai rồi đi nhanh ra cổng. Đến giờ cô vẫn chưa bình tĩnh. Hiểu Hân cho xe chạy chậm chậm trên đường và cứ suy nghĩ quanh quẩn. Bỗng Hân chao tay lái khi bị một chiếc xe du lịch ép vào lề buộc cô phải thẳng lại.

Khang bước xuống, ánh mắt của Khang làm Hân bất an:

- Đưa xe cho anh!

Hân không hiểu Khang định làm gì, cô giữ lại:

- Tôi phải về.

- Đi với anh một lát.

Nói rồi Khang cương quyết dắt xe cô vào một quán gần đó để gửi. Anh mở cửa xe:

- Lên xe đi!

Hiểu Hân hơi bất mãn vì cách nói uy quyền của Khang. Cô cắn môi:

- Tôi không đi đâu. Tôi phải về.

Vỹ Khang nhìn cô, hình như anh đang cố kiềm chế điều gì đó. Anh nắm tay cô lôi vào xe rồi đóng rầm cửa lại. Sự thô bạo của Khang làm Hân bất mãn. Cô cắn môi:

- Tôi không đồng ý cách cư xử của anh. Sao anh không hỏi tôi có chấp nhận đi với anh hay không?

Vỹ Khang không trả lời, anh chạy thẳng ra bờ sông. Cả hai vẫn ngồi yên trên xe, Hân quay nhìn ra cửa, cử chỉ không muốn tiếp chuyện. Thái độ ngang ngược của Khang làm cô giận ghê gớm, cô không tưởng tượng được Khang sẽ cư xử với mình như thế.

- Tại sao lại đi dạy kèm? Em thiếu tiền à?

Hân mím môi không trả lời. Khang giận dữ nắm vai cô quay lại:

- Sao không trả lời? Nếu em không nói lý do thì không được về.

Hiểu Hân không thể kiềm chế nữa:

- Anh ngang ngược vừa thôi. Tôi đi dạy thì có liên quan gì đến anh? Anh không có quyền.

Vỹ Khang nhíu mày nhìn cô:

- Anh không quen thái độ này của em. Em thay đổi từ lúc nào vậy?

- Mặc tôi!

Vỹ Khang kéo mặt cô đối diện với mình:

- Trả lời đi, sao lại đi dạy mà không lo học hành cho tốt. Em định làm mọi người lo lắng hoài sao?

Hiểu Hân mím môi:

- Chính vì không muốn mọi người lo lắng nên tôi mới đi dạy. Tôi không muốn mình cứ vô dụng sống bám vào người thân nữa. Trả lời như vậy, anh hài lòng chưa?

Vỹ Khang nhìn cô đăm đăm:

- Em giấu ba mẹ phải không?

Hiếu Hân quay nhìn nơi khác không trả lời. Khang châm cho mình điều thuốc:

- Bắt đầu từ ngày mai, em nghỉ dạy đi, nếu không đừng trách anh.

Hân tức muốn khóc, cô lạc giọng:

- Anh không có quyền.

- Em hiểu tính anh rồi, anh không nói suông đâu. Lo học đi, đừng chạy theo suy nghĩ nông nổi nữa. Em có nghĩ nếu ba mẹ biết, họ sẽ như thế nào không?

Hiếu Hân rất cố gắng, nhưng nước mắt vẫn trào ra:

- Hãy để tôi yên! Anh làm cho tôi có cảm giác ghét luôn cả bản thân mình. Đừng bắt tôi sống như một con búp bê nữa.

Vỹ Khang nhìn vẻ giận dữ của Hân, anh không ngờ cô có những suy nghĩ như vậy, điều đó làm Khang đau lòng. Anh không muốn cuộc sống của Hân nặng nề áp lực như thế. Hân gục đầu trong tay:

- Tôi xin anh hãy để mặc tôi, đừng nói gì với gia đình tôi gì cả. Tôi sẽ mang ơn anh rất nhiều.

- Anh không thể. Đừng cãi lời anh, em sẽ hối hận đó.

Hiếu Hân ngược lên nhìn Khang, đôi mắt long lanh nước:

- Tôi rất hạnh phúc khi có việc làm, đó không phải là vấn đề vật chất mà là tinh thần. Anh có hiểu không?

Vỹ Khang nhìn cô dăm dăm. Hân không đơn giản như bề ngoài cô thể hiện. Rồi không kiềm được, anh kéo Hân ngã ập vào lòng mình.

- Em có chuyện gì phải không? Anh không chịu nổi khi thấy em thế này, Hân ạ.

Hiếu Hân lao đao, cô không tin vào cách thể hiện tình cảm của Khang và ngạc nhiên về cử chỉ yếu đuối hiểm hoi này. Hân cương quyết đẩy Khang ra:

- Anh đừng làm thế, đừng bắt tôi nghỉ dạy.

Khang nhìn cô im lìm, anh hơi quay nhìn nơi khác:

- Em thích đi làm đến vậy sao?

Hiếu Hân gật đầu.

- Vậy thì đến công ty anh, anh sẽ sắp xếp cho em một công việc phù hợp và nên nghỉ dạy kèm đi.

Hân tròn mắt, tự nhiên cô nhớ đến Hiếu Ngọc.

- Công ty anh đang thiếu người à?

Vỹ Khang khoát tay không trả lời. Hân mím môi nhìn anh:

- Cảm ơn anh, nhưng tôi không thích làm ở công ty.

Vỹ Khang búng tàn thuốc ra xa, khuôn mặt kín bưng:

- Tùy em. Nhưng hãy lo học đi, nếu không đừng trách tôi.

Hân giận thật sự:

- Anh không có quyền.

- Cứ cãi lời tôi thì em sẽ thấy tôi nói là làm.

Hân giận run người vì sự quá đáng của Khang. Cô mở cửa xe bước xuống và đi nhanh ra đường, nhưng Khang đã chặn cô lại và nhìn lạnh lẽo:

- Không ngờ em cũng bướng như thế này. Lên xe đi tôi đưa về!

- Không cần. Tôi sẽ tự về.

Khang giận dữ kéo cô về phía xe và đóng cửa lại. Anh đưa Hân trở về chỗ cũ rồi dừng lại, khuôn mặt có vẻ dịu hơn:

- Thật ra em muốn gì?

Hân mở cửa xe không trả lời. Bước xuống, cô quay lại nhìn anh:

- Tôi thích đi dạy còn anh thì cứ làm những gì mình muốn đi. Tôi sẽ không trốn tránh anh đâu.

Vỹ Khang nhìn cô, Hân hiểu đó là cái nhìn phê phán, nhưng cô không quan tâm, từ bây giờ cô sẽ làm những gì mình thích. Cô chưa kịp quay vào thì Khang đã cho xe chạy vút đi. Hân nghe cổ mình nghẹn đắng. Tuy nói cứng nhưng Hân hiểu Khang sẽ làm cho cô nghỉ dạy rất dễ dàng. Hân ra về trong tâm trạng thần thờ.

Suốt một tuần trôi qua cô luôn thắc thỏm và thấy an tâm là Khang đã không làm căng với cô, vì nếu muốn làm, Khang sẽ không để yên đến bây giờ. Hiểu Hân thật sự nhẹ nhõm.

Thúy ngồi trong lòng Sang nhìn màn mưa dày đặc bên ngoài lo lắng:

- Không biết chừng nào mới tạnh?

- Em muốn về à?

Thúy thoáng rùng mình vì lạnh. Sang ôm choàng lấy cô siết chặt:

- Chưa bao giờ em ở lại với anh. Đêm nay đừng về Thúy!

Thúy đứng lên lắc đầu:

- Không được, em không quen qua đêm thế này.

Sang nhìn cô đăm đăm:

- Em sợ Vỹ Khang à?

Thúy quay đi:

- Không. Em và Khang đều phải giữ danh dự cho nhau, em không muốn mọi người biết mối quan hệ này. Kể cả anh nữa Sang, anh cũng cần giữ địa vị của mình.

Sang mím môi ngồi yên:

- Anh không cần. Lúc trước em từ chối anh để lấy Khang. Bây giờ đã có em, anh bắt chấp tất cả.

- Anh điên à? Nếu anh làm gì em sẽ không tha thứ đâu.

Sang đứng bật dậy giận dữ:

- Em còn yêu thằng Khang phải không?

Thúy khẽ quay đi:

- Đó là chuyện riêng của em.

Sang bước đến nắm vai cô lắc mạnh:

- Vậy em xem anh là gì? Khi buồn thì đến, vui thì đi. Em vô trách nhiệm vậy sao?

- Em xin lỗi, chỉ vì một phút không kiềm chế yếu lòng đã dẫn đến mối quan hệ lén lút này, điều đó không tốt cho cả anh và em.

Sang mím môi nhìn cô:

- Tốt hơn em đừng nói gì cả. Em càng nói, anh càng cảm thấy mình bị xúc phạm. Có thể anh tồi tệ khi đã lợi dụng lúc em say rượu để đến với em. Nhưng lòng anh thế nào, em rõ hơn ai cả. Cho đến giờ, anh vẫn không hiểu vì sao em chấp nhận sống như một cái bóng bên Khang thế sao? Thật mù quáng!

- Em không nghĩ anh là người như thế đâu. Còn riêng chuyện giữa em và Khang, xin anh đừng xen vào. Em đã chọn Khang thì em phải chấp nhận. Huống hồ bây giờ em cũng là người có lỗi với anh ấy.

Thúy thay đồ để chuẩn bị về. Sang đứng yên nhìn cô:

- Anh sẽ đợi em. Không ngờ có lúc anh lại lụy vì đàn bà như thế.

Thúy quay lại nhìn Sang, cô chớp mắt như xúc động:

- Em xin lỗi.

Sang bất chợt kéo mạnh cô về phía mình, hôn một cách mãnh liệt như chiếm hữu, độc đoán:

- Nếu buồn cứ đến tìm anh. Lúc nào anh cũng chờ em.

Thúy đi nhanh ra cửa, tâm trạng âm đạm, giăng xé như cơn mưa ngoài trời. Ngồi vào xe, cô lấy kiếng ra để trang điểm lại gương mặt mình rồi mới chạy về nhà.

Vào đến nhà, Thúy đi thẳng lên phòng. Ngang qua phòng làm việc của Khang, cô dừng lại. Vỹ Khang đang nằm ngửa ra ghế, nhắm mắt lại như ngủ. Thúy đứng yên nhìn anh rồi khẽ quay về phòng mình.

Sáng, Thúy vừa xuống phòng khách thì gặp Khang từ phòng ăn bước ra chuẩn bị đi làm. Cô chặn anh lại:

- Khang!

Vỹ Khang đứng lại nhìn cô im lìm.

- Hôm nay anh đi dự tiệc với em được không?

Thấy cái nhìn như phật ý của Khang, cô nói nhanh:

- Từ lúc cưới nhau đến giờ, chưa bao giờ anh đi với em cả. Anh không thể chiều em lần này sao?

- Anh bận.

Thúy nhìn Khang đau khổ:

- Anh nói muốn giữ thể diện cho mình, vậy còn em, anh để mặc em như thế sao?

- Anh tin em sẽ tự giải quyết được, đừng quấy rầy anh về những chuyện như vậy nữa. Anh không thích.

Nói rồi anh bước ra ngoài. Thúy nhìn theo một cách bất lực và đau đớn.

Cô rời khỏi nhà với tâm trạng đầy sóng gió. Cô thấy hận cay đắng khi nghĩ về Khang. Cô trao cho anh tình yêu trọn vẹn và sâu sắc nhất, vậy mà Khang chà đạp một cách không thương tiếc. Cô muốn từ bỏ nhưng lại không cam tâm và không đủ can đảm rời xa anh.

Tối, Thúy đến nhà hàng một mình. Vừa bước vào cô đã thấy Sang, ánh mắt của anh nhìn cô không giấu giếm vẻ say mê. Thúy hơi quay đi, không ngờ Sang cả gan thể hiện tình cảm như vậy. Thúy ngồi cùng đám bạn chứ không qua bên Sang, anh có vẻ phật ý nhưng chỉ đứng yên ở quầy rượu.

Ngoài cửa, Bình và Hiếu Hân bước vào. Thúy nhìn đăm đăm. Đây là lần đầu tiên cô gặp Hiếu Hân. Nhìn cô bên cạnh Bình là Thúy đoán ra ngay. Mọi người đều quay lại nhìn, Thúy hiểu thấm thía vì sao Khang lại yêu say mê như thế. Một nhan sắc như vậy làm sao dễ quên khi đã từng gần bó. Thúy nghe tim mình như có ai cấu xé. Sang tự giờ thăm quan sát Thúy rồi khẽ nhún vai. Vỹ Khang thật may mắn, hẳn luôn sở hữu những phụ nữ mà người người mơ ước và có khi chỉ đứng nhìn chứ không dám lại gần.

Thúy ngồi một góc quan sát Hiếu Hân. Đợi cô ra hành lang, không kiếm được Thúy bước ra theo khi thấy Bình đã quay vào trong:

- Chào! Cô nhận ra tôi chứ?

Hiểu Hân quay lại, cô thoáng sửng sờ khi thấy Thúy.

Thúy khẽ cười:

- Nếu anh Khang không bận thì chúng ta có cuộc gặp thú vị rồi.

Hân mím môi:

- Tôi không hiểu chị muốn nói gì?

Thúy lắc lắc ly rượu trong tay:

- Cô cũng hay thật, vừa sáng mắt đã tìm được cho mình một người đàn ông rất tốt. Bình tuy không bằng Khang nhưng rất đáng tin cậy. Tôi nói rất thật lòng.

- Cám ơn chị, nhưng đó là chuyện riêng của tôi, tôi không muốn ai nói đến,

Thúy nhìn Hân đôi mắt thoáng ngạc nhiên. Cô hơi bất ngờ về cách nói chuyện của Hân, Hân không hiền như cô tưởng. Nhớ lúc trước, cô chỉ nghe Hân khóc chứ không biết làm gì khác, bây giờ đối diện cô mới hiểu Hân không phải dễ áp đảo dù cô có vẻ gì đó rất non nớt. Thúy gằn giọng hỏi vì điều luôn thắc thỏm:

- Cô đã gặp anh Khang chưa?

Hiểu Hân bối rối nhưng cô nói bình thản:

- Tôi không quan tâm đến điều đó, xin lỗi chị.

- Có ngu mới tin cô. Tôi thật sơ ý khi không suy nghĩ đến điều này. Hai người đã gặp nhau rồi phải không?

- Chúng tôi chỉ tình cờ gặp trong buổi tiệc. Còn nếu chị thắc mắc điều gì thì hãy hỏi anh Khang. Xin lỗi, tôi phải vào trong.

Thúy quắc mắt nhìn theo, sự ghen giận làm cô muốn nổi điên. Thúy lái xe về nhà với tâm trạng bất ổn, cô quay quắt khi nghĩ rằng Khang sẽ không bao giờ quên được Hiếu Hân.

Vừa bước vào phòng khách, cô đã gặp Khang. Cô đến đứng đối diện anh, gương mặt vẫn còn sắc giận lẫn đau đớn:

- Em vừa gặp Hiếu Hân.

Vỹ Khang nhìn cô không biểu hiện gì.

- Cô ta đi với Bình. Lần đầu tiên gặp mặt, em thấy cô ta không như những gì mình nghĩ.

- Em muốn gì?

Thúy nhìn Khang giận dữ:

- Hai người đã gặp nhau rồi, phải không? Sao anh lại giấu em.

- Điều đó thì liên quan gì đến cô?

Thúy mím môi:

- Nhưng em là vợ anh.

Khang nhìn cô răn đe:

- Nếu xem tôi là chồng thì thái độ này của em, tôi sẽ không tha thứ đâu.

Thúy cô nói trấn tĩnh:

- Nhưng em có quyền biết. Em thật sự choáng khi hai người đã từng gặp nhau.

Vỹ Khang đứng lên:

- Tôi không muốn giải thích. Em muốn hiểu thế nào thì tùy, nhưng cách cư xử thì đừng tùy tiện, tôi sẽ không tha thứ đâu.

Thúy bước đến chặn Khang lại:

- Em muốn biết, anh vẫn còn yêu Hiếu Hân phải không?

- Chuyện cũ tôi không nhớ đến nữa. Nếu em cố nghĩ lệch lạc thì tùy.

Thúy hoang mang nhìn Khang. Cô tin Khang nói thật, anh không phải là người trốn chạy những việc mình làm. Thúy nhìn anh:

- Hiếu Hân và Bình đã công khai như thế, anh nên tỉnh lại đi. Cô ta không còn như ngày xưa nữa đâu, không còn cần sự che chở bảo vệ của anh đâu.

Khang nhìn cô, cái nhìn cảnh cáo. Thúy không dám bộc lộ thêm nữa. Vỹ Khang đi thẳng về phòng, bỏ mặc Thúy ở lại trong cảm giác bất lực khổ sở.

Hân đưa Bình ra cổng, anh có vẻ bịn rịn khi ra về. Dừng xe lại trước cổng, Bình quay qua Hân:

- Em vào đi, ngoài này lạnh lắm!

- Anh lái xe cẩn thận đó!

Bình nhìn cô dăm dăm. Rồi như không kiềm chế, anh bất chợt nắm tay cô:

- Em hiểu điều này chứ Hân? Anh sẽ chờ bao lâu cũng được.

Hiếu Hân bối rối, cô định rút tay ra nhưng Bình đã siết chặt:

- Suốt thời gian qua, anh cứ ở bên cạnh em một cách lặng lẽ, hôm nay anh thấy mình cần khẳng định để em hiểu rõ: Anh yêu em, rất yêu em, Hân ạ.

Hân chớp mắt xúc động:

- Em xin lỗi, em...

Bình ngắt ngang lời cô:

- Anh không thích nghe những lời này. Thà em không nói gì, anh sẽ thấy nhẹ nhàng hơn.

Hiểu Hân hơi nhìn xuống đất. Bình khẽ nâng mặt cô lên:

- Đừng căng thẳng như thế, em cứ làm những gì mình thích, mọi chuyện cứ để tự nhiên, rồi đến lúc nào đó khi đã lắng xuống, em sẽ biết mình cần gì.

Nói rồi Bình hôn nhẹ lên trán cô một cách trân trọng. Hân hơi nhắm mắt, cô thật lòng trao cho anh nụ hôn này, kính cẩn và trong sáng. Bình khẽ cười như cố che giấu sự yếu đuối:

- Anh về nghe. Chúc em ngủ ngon!

Hân khẽ gạt đầu, cô định quay vào thì gặp xe Khang dừng lại. Anh mở cửa bước xuống:

- Hiểu Ngọc say quá nên tôi đưa cô ấy về.

Hân bàng hoàng, cô đi nhanh về phía xe Khang. Ngọc đang nằm ngửa trên ghế. Bình bước đến, anh tự động bế xốc Ngọc lên tay:

- Mở cửa đi Hân!

- Dạ.

Hân lảng xăng mở cổng, Bình ẵm Ngọc đi thẳng vào nhà. Vũ Khang đứng yên dựa vào xe nhìn cả hai không biểu lộ gì. Hân bối rối nhìn anh:

- Cảm ơn anh đã đưa chị Ngọc về.

Vỹ Khang nhìn cô rồi bước đến đối diện:

- Em không có gì để nói với tôi sao?

Hân chớp mắt:

- Tôi không hiểu.

Vỹ Khang bất ngờ kéo mạnh cô về phía anh, rồi cúi xuống hôn mãnh liệt. Hiểu Hân chới với, cô bấu chặt lấy vai Khang và cố đẩy anh ra nhưng chỉ càng bị Khang siết chặt hơn và kéo dài nụ hôn một cách say mê. Hiểu Hân nhắm chặt mắt cố ngăn cảm giác như bão táp trong lòng. Trời lạnh và đường càng vắng hơn, Hân run rẩy vì sự im lặng xung quanh và tiếng tim đập mạnh của mình, cô sợ sự yếu đuối. Cuối cùng Khang buông cô ra:

- Lúc này khi ra về, Bình đã được tiễn bằng cách này, tự nhiên tôi cũng muốn như thế. Nhưng tôi không muốn thể hiện bằng cách đó, tôi khác với cậu ấy, phải không?

Hiểu Hân lùi lại, mặt cô tái vì giận và cảm giác bị xúc phạm. Cô lặc giọng:

- Anh thật quá đáng.

Vỹ Khang nhìn cô lạnh lùng:

- Bình là người tốt, đáng tin cậy. Chúc mừng em!

Hiểu Hân cố trấn tĩnh, cô ghét bản thân mình khi đứng trước Khang.

- Hãy cố gắng chăm sóc chị cô. Cô ấy cần yên tĩnh đấy.

Nói rồi anh bước về phía xe lao vút đi. Hân đứng yên nhìn theo, cô quẹt ngang giọt nước mắt vừa rơi xuống và hít thật sâu như cố trấn tĩnh rồi mời quay vào nhà.

Khuya, Hân vẫn ngồi bên giường chị. Cô nhìn chiếc áo Khang còn để trên ghế rồi nhìn Hiếu Ngọc hoang mang. Cô linh cảm có điều gì đó xảy ra với chị mình.

Gần sáng, Ngọc mới tỉnh dậy. Cô võ đầu như cố nhớ và nằm yên trên giường. Ngọc vẫn còn nhớ rất rõ tối qua mình đã uống rất nhiều và Tùng đã đưa cô lại khách sạn, rồi Vũ Khang và Tùng đánh nhau...

Ngọc hoảng hốt ngồi bật dậy, cô hoảng sợ nhìn xuống người mình. Hân mở choàng mắt nhìn chị:

- Chị không sao chứ?

Hiếu Ngọc vẫn còn nét hoảng loạn, cô nhìn Hân đăm đăm:

- Chị đang ở đâu?

Hân ngơ ngác:

- Phòng của chị mà, chị không nhận ra sao?

Hiếu Ngọc vỗ trán. Hân vội lấy cho chị ly nước và chiếc khăn ướp lạnh. Ngọc úp mặt trong khăn cho tỉnh táo. Một lát, cô quay qua em:

- Vũ Khang đưa chị về phải không?

Hân gật đầu. Hiếu Ngọc nhìn chiếc áo của Khang trên ghế:

- Anh ấy có sao không?

- Không. Sao chị lại hỏi vậy? Có chuyện gì phải không?

Hiếu Ngọc khẽ nhắm mắt, không ngờ Khang là người đã cứu cô. Lúc ở nhà hàng, cô đã gặp Khang, không ngờ anh đã âm thầm đi theo cô.

- Khang không nói gì với em sao?

Hiếu Hân hoang mang nhìn chị lắc đầu:

- Lúc tối chị với anh Tùng mà, sao anh ấy không đưa chị về?

- Đừng nhắc đến hắn nữa. Nếu gặp hắn, chị sẽ giết chết ngay.

Hân rùng mình, cô lo sợ nắm tay Ngọc:

- Có phải anh ta làm gì chị không?

Ngọc hơi quay đi:

- Nếu không có Võ Khang, chị không biết mình sẽ ra sao nữa?

Hân khẽ thở nhẹ:

- Không ngờ anh ta dám làm thế.

Hiếu Ngọc nhìn em hỏi lo lắng:

- Anh Khang không sao thật chứ? Chị còn nhớ mang máng là hai người đánh nhau.

Hân hơi quay đi khi nhớ đến Khang. Lúc này cô không còn tâm trí để quan sát người anh. Võ Khang làm cô không thể làm chủ bản thân mình nói gì đến mọi thứ xung quanh.

Cuối cùng Hân lặng lẽ quay về phòng mình, cô mệt mỏi vì một đêm thức trắng nhưng vẫn không ngủ được, mọi thứ cứ quay cuồng trong đầu cô và hình ảnh Khang cứ lẩn quẩn cho đến khi cô mệt mỏi và ngủ thiếp đi.

Hai ngày sau, cô vừa đi học thì gặp Nguyễn, anh đang ngồi nói chuyện với Ngọc nơi phòng khách. Cả hai nói gì đó rất vui vẻ. Thấy cô, Nguyễn khẽ cười:

- Hân đi học về hả?

- Dạ. Anh Nguyễn đến lâu chưa?

Nguyên gật đầu. Anh khẽ nhún vai khi thấy cái nhìn ngạc nhiên của Hân:

- Tôi đang cần một trợ lý và thấy Ngọc là thích hợp nhất.

Hân tròn mắt. Không lẽ Khang đã nhận chị Ngọc đi làm? Cô mỉm cười:

- Em bảo đảm anh sẽ không hối hận khi chọn chị em.

Nguyên phì cười. Ngọc nói nghiêm nghị:

- Em sẽ suy nghĩ lại lời đề nghị của anh. Cảm ơn nha anh Nguyên.

Nguyên khẽ cười:

- Tôi chỉ làm theo lệnh thôi.

Ngọc khẽ cười không nói gì. Một lát sau cô tiễn Nguyên ra cổng rồi lên phòng mình, cô hiểu những gì Khang đã làm. Một cảm giác lặng người làm cô cứ ngồi yên. Ngọc gục đầu trong tay với nỗi đau sâu kín và thẳm lặng của trái tim mình.

Hân vẫn tiếp tục đi dạy tuần ba buổi, cô thấy thoải mái với cuộc sống bình yên này. Cô cứ lo phập phồng là sẽ gặp Khang ở nhà bé Phúc, nhưng kể từ ngày đó Khang không đến nữa, cô thầm cảm ơn anh vì đã tránh cho cả hai khó xử.

Hôm nay vừa ra khỏi nhà bé Phúc, cô đã gặp Bình đứng đón. Hân ngạc nhiên nhìn anh.

- Sao anh biết em ở đây?

Bình nheo mắt cười:

- Muốn thì biết thôi. Em giấu mọi người phải không?

Hân gật đầu, cô chạy xe song song với Bình:

- Uyên nói với anh phải không?

Bình gật đầu:

- Dạy thế này rồi, em học nổi không?

- Em chỉ dạy ba buổi vào buổi tối. Em sắp xếp thời gian được.

Bình khẽ cười, anh thích cảm giác chạy xe bên cạnh cô thế này.

- Lúc chưa gặp em, anh thấy lo nhưng giờ thì yên tâm rồi. Học trò của em ngoan không?

Hân gật đầu. Bình hỏi quan tâm:

- Em mệt không? Ăn gì chưa?

Hân nhìn Bình, anh luôn lo cho cô từ điều nhỏ nhất:

- Em phải về, ngày mai em thi rồi.

Bình gật đầu như hiểu, anh yêu cảm giác nhẹ nhàng này khi chạy chậm chậm bên Hân. Hiểu Hân thoáng sượng người khi thấy Vũ Khang đang ngồi ở một quán bên đường. Cô cố nhìn thẳng và chạy song song với Bình. Bình cũng thấy Khang, nhưng anh không biểu lộ gì. Hân mệt mỏi vì tâm trạng của mình mấy ngày nay. Cô thấy giận Khang ghê gớm. Hành động của anh đêm đó làm cô đau đến tận bây giờ. Bỗng một đoàn xe mô tô đua nhau chạy phía đối diện, họ pha đèn và lấn sang đường làm Hân choá cả mắt, cô chao tay lái vì không nhìn thấy gì. Bình hoảng hốt đạp mạnh cô ngã vào lề đường khi thấy một chiếc xe tải vừa trở tới. Hân đau điếng không gượng nổi vì đau, cô chưa kịp bình tĩnh thì Bình đã mất thăng bằng ngã qua một bên, một chiếc mô tô đâm sầm vào sườn xe anh... Hân chết sững nhìn cảnh tượng trước mắt và ngã xuống bất tỉnh...

Hai ngày sau Hân vẫn chưa bình tĩnh nên mọi người cũng không dám nói về tình trạng của Bình cho cô nghe.

Cuối cùng cô cũng biết, Hân khóc nghẹn ngào khi thấy Bình vẫn chưa tỉnh lại. Chưa bao giờ cô hoảng loạn như thế và cứ ngồi bên giường của Bình không chịu rời. Nếu Bình có chuyện gì, Hân sẽ ray rứt ân hận suốt đời. Nếu không vì cô, anh sẽ không bị như thế. Hiểu Hân cứ cầu nguyện với tất cả lòng mình cho Bình được bình an và cô sẽ chấp nhận anh tất cả miễn sao Bình trở về với cuộc sống.

Hân như sụp đổ hoàn toàn, cô cứ dật dờ và ngồi yên lặng bên Bình. Hai ngày sau Bình mới tỉnh sau ca phẫu thuật. Hân bật khóc như đứa trẻ, mọi người đều xúc động khi thấy hình ảnh đó. Hân lặng người khi câu đầu tiên Bình tỉnh lại là hỏi về cô:

- Em không sao chứ?

Cô lắc đầu, cổ họng nghẹn cứng không nói nên lời. Lần đầu tiên cô thấy nhói đau vì tình yêu của Bình, và Hân không cho phép mình phụ anh lần nữa.

Ba tháng sau, lễ đính hôn giữa Bình và Hân được tổ chức tại nhà, như lễ ra mắt của hai gia đình. Bình cứ cười, gương mặt rạng ngời hạnh phúc. Buổi ra mắt thiêng liêng này chứng tỏ Hân đã thuộc về anh, còn anh phải đợi cô bao lâu cũng được, điều đó không quan trọng khi cả hai đã chính thức công khai mối quan hệ này.

Hân tiễn Bình ra cổng, anh dừng lại nơi ghế đá trong sân và ôm cô vào lòng:

- Anh hạnh phúc lắm. Cuối cùng anh cũng có được em.

Hân khẽ cười không nói gì. Bình nâng mặt cô lên nhìn đắm đắm, rồi không kiềm được anh cúi xuống. Hân nhắm mắt, cảm nhận được sự xúc động của Bình khi anh hôn nhẹ môi cô. Nụ hôn của Bình thật nhẹ nhàng, nó cho Hân cảm giác bình yên và Hân yêu cảm giác mà Bình mang lại.

Hiểu Hân quay về phòng, cô mệt mỏi ngồi xuống giường. Cô hiểu mình nên bắt đầu và quen dần với cuộc sống mới, cuộc sống bên cạnh

Bình. Hân cứ ngồi như thế cho đến khi Ngọc bước vào cô cũng không hay.

- Sao ngồi thẫn thờ vậy?

Hân thoáng giật mình:

- Đâu có, em chỉ hơi mệt.

Ngọc ngồi xuống kế bên. Hân vội vã chấp nhận tình cảm của Bình làm cô hơi lo. Ngọc muốn hỏi nhưng thấy không giải quyết được gì nên thôi. Ngọc khẽ nắm tay em, cô không muốn làm Hân suy nghĩ hoặc có tâm trạng hoang mang:

- Chị tin Bình sẽ mang hạnh phúc đến cho em.

Hiếu Hân mỉm cười:

- Em cũng vậy.

Hiếu Ngọc tát nhẹ má em:

- Hôm nay em đẹp lắm. Ba mẹ Bình có vẻ rất thương em.

Hiếu Hân gật đầu, cô có cảm giác yên bình khi nghĩ về điều đó.

- Chị biết không, chưa bao giờ em thấy thanh thản như thế, không còn suy nghĩ quanh quẩn nữa. Em chỉ nghĩ đơn giản bây giờ em đã thuộc về anh Bình và sẽ không còn những suy nghĩ đi hoang nữa.

Hiếu Ngọc biết Hân nói rất thật lòng. Cô khẽ thở dài khi nhớ lại dáng ngồi trầm ngâm của Võ Khang ở công ty, khuôn mặt không một cảm xúc, nhưng Ngọc hiểu Khang đã biết tin Hân đính hôn. Nếu hôm đó Khang không đưa Bình và Hân vào bệnh viện kịp thì không biết sẽ ra sao? Chắc Võ Khang không ngờ rằng, chính lần đó anh đã giúp cho Bình có được ngày hôm nay. Ngọc ngồi im, cô không muốn làm gì cho em mình gợi nhớ.

- Đừng thức khuya quá, ngủ đi!

- Dạ.

Hân nằm chuôi xuống giường khoan khoái, cô thiếp đi vào giấc ngủ bình yên không mộng mị.

Vài ngày sau, Hân cùng nhóm bạn vào vũ trường chơi. Cô chỉ ngồi bên bàn và nhìn mọi người quay cuồng theo điệu nhạc. Đôi mắt cô thoáng khựng lại khi thấy Khang ngồi bên ly rượu trong quầy. Không ngờ Khang cũng vào nơi đây, môi trường này không hợp với tính cách của anh chút nào. Nhạc chuyển sang màn khiêu vũ, cô thấy Vũ Khang đi thẳng về phía mình. Anh lịch sự chìa tay về phía cô:

- Có thể nhảy một bản không?

- Tôi mệt.

Vũ Khang ngang ngược nắm tay cô ra sàn nhảy. Hân giận ghê gớm. Cô định cưỡng lại nhưng sợ mọi người chú ý. Khang cương quyết giữ cô bước theo điệu nhạc.

- Anh thật quá đáng!

- Đã bước vào đây thì phải chơi hết mình. Hôm nay tôi sẽ dạy cho em cách quên buồn.

Nói rồi Khang xoay tròn cô theo điệu nhạc, bắt buộc Hân phải bước theo. Cô không ngờ Khang cũng sống buông thả như thế. Hôm nay cô mới thấy một hình ảnh khác nơi anh. Con người Khang thật đáng sợ. Khang bất ngờ kéo mạnh cô vào lòng anh:

- Bình cho em vào đây sao? Anh ta không sợ nơi đây toàn là những tay săn người đẹp à? Còn em thì lại quá tuyệt vời.

Hiểu Hân đứng lại, cô bất chấp mọi người nhìn và gạt tay Khang ra:

- Tôi không thích nhảy nữa.

Nhưng Khang đã ghì cô lại, bắt cô nhảy cho hết bản. Hân cố nén khi thấy có vài ánh mắt quay lại nhìn. Bản nhạc vừa dứt, Hân lập tức rời khỏi vòng tay Khang, nhưng anh đã thô bạo lôi cô theo mình. Khang kéo cô ra hành lang mạnh mẽ đẩy cô vào tường rồi cúi xuống hôn mãnh liệt. Hành động chớp nhoáng và quyết liệt của anh làm Hân không kịp phản kháng. Thật lâu Khang rời cô ra. Không cần suy nghĩ, Hân tát cho anh một bạt tai, cô lạc giọng vì run:

- Tôi không phải trò đùa của anh. Anh bị ối lăm!

Vỹ Khang nhìn cô im lìm, hai tay anh vẫn còn chống trên tường và giữ Hân ở giữa, Khang khẽ cười:

- Em dữ thật! Đúng là đã thay đổi hoàn toàn, điều đó làm không còn hối tiếc nữa, vì em không còn là Hiếu Hân của tôi. Hoàn toàn không phải.

Hân lặng người khi nghe Khang nói. Câu nói sau cùng của Khang không hiểu sao lại làm cô đau đớn. Hân quay đi:

- Nếu anh còn tự trọng thì hãy để tôi đi.

Vỹ Khang cúi xuống nhìn cô, anh nâng mặt cô lên bắt nhìn thẳng vào mắt mình. Khang thản nhiên hôn lên đôi mắt của cô:

- Tôi đã từng rất yêu đôi mắt này và từng mong được một lần nhìn hình ảnh mình trong đó.

Hân nghe tim mình đập loạn cuồn, Khang có vẻ hơi say nhưng đôi mắt của anh không thể hiện điều đó. Cô hơi nhắm mắt lại.

- Không biết có phải tại trời tối nên tôi không thấy được gì trong đôi mắt em. Nhìn anh đi Hân!

- Tôi xin anh hãy để tôi đi. Tôi muốn mình được tôn trọng, anh làm vậy là coi thường tôi quá lắm.

- Nếu muốn gì hãy nhìn thẳng vào anh mà nói.

Hân cố gắng nhìn vào mắt Khang, đôi mắt anh như lột trần tâm hồn cô:

- Chúc mừng em!

Hiểu Hân hoang mang lẫn ngỡ ngàng. Khang làm mọi việc ngoài sự tưởng tượng của cô, Khang buông tay Hân ra:

- Không nên vào đây nếu không có Bình, nơi này không hợp với em đâu.

Hân nhìn Khang rồi bước nhanh vào trong. Khang không giữ lại và đứng yên ngoài hành lang. Hân không còn tâm trí để từ giã đưa bạn nào, cô lặng lẽ ra về như trốn chạy.

Vỹ Khang lái xe về nhà thì trời đã rất khuya. Thúy đang ngồi nơi phòng khách đợi:

- Anh đi đâu vậy?

Vỹ Khang khoát tay rồi bước về phòng. Thúy vẫn theo sau:

- Anh uống rượu à?

Vỹ Khang dựa người vào ghế, chân gác lên bàn:

- Để anh yên.

Thúy khoanh tay nhìn Khang:

- Em đợi anh suốt buổi tối, anhỡ nói như vậy sao?

Vỹ Khang nhíu mày nhìn cô.

- Anh có thấy cái giá em phải trả cho tội lỗi của mình là quá đắt hay không? Anh còn trừng phạt em đến bao giờ, em cũng có tình cảm, có tự trọng chứ Khang.

- Em muốn gì?

- Điều em muốn là anh, duy nhất chỉ có điều đó, anh hiểu không?

Thúy khóc, hôm nay cô đã cãi nhau với Sang. Sang nói đúng lắm. Cô mù quáng mất rồi để không ở lại bên anh, mà về đây chờ Khang suốt buổi tối chỉ vì lo và hy vọng Khang sẽ thay đổi khi Hân đã chọn Bình. Nhưng cô đã lầm, sự sắt đá của Khang làm Thúy muốn chết cho rồi.

Cuối cùng Thúy cũng dìu được Khang về phòng. Đặt anh nằm xuống giường, cô vội vã đi lấy khăn nóng đắp cho anh. Thúy nhìn Khang đắm đắm. Không hiểu sao cô lại yêu anh đến thế, yêu mà không nghĩ gì đến mọi thứ. Thúy gục đầu vào ngực Khang khóc lặng lẽ.

Gần sáng Khang mới thức. Anh gặp ngay dáng co ro của Thúy bên giường, nhưng Thúy đã mở choàng mắt:

- Khang!

Vỹ Khang kéo mền đắp cho cô:

- Ngủ đi, trời chưa sáng đâu.

Nhưng đôi tay Thúy đã quấn quanh cổ anh kéo xuống:

- Đừng đi Khang! Tại sao chúng mình không là một gia đình thật sự? Em có thể làm một người vợ như anh muốn mà. Đừng đạp đổ nữa Khang! Hai đứa sẽ bắt đầu lại từ đầu, được không anh?

Thúy rơi nước mắt. Khang nhìn cô im lìm, cái nhìn lạnh dạn và Thúy hiểu sự tác động của nó:

- Em ngủ đi. Anh ra ngoài đây.

Khang gỡ tay cô ra và đứng lên. Thúy nhìn theo một cách bất lực và đau đớn. Hôm sau Thúy ở lại cùng Sang suốt đêm, cô cũng không điện về nhà, cô thật sự buông xuôi trước sự sắt đá của Khang.

Tối hôm sau cô mới về nhà. Bước vào phòng, cô thoáng ngạc nhiên khi thấy Khang. Đây là lần đầu tiên anh chủ động vào phòng chờ cô:

- Suốt đêm qua, em đi đâu?

Thúy khẽ cười, ngồi xuống giường:

- Anh mà cũng quan tâm đến sự hiện diện của em trong ngôi nhà này sao? Chuyện lạ đó.

Vỹ Khang nhíu mày nhìn cô:

- Anh muốn nghe lý do.

- Anh lạ thật. Hôm nay anh sao vậy?

Vỹ Khang búng điều thuốc qua cửa sổ rồi bước đến đối diện với cô. Thúy hơi quay đi:

- Không phải anh không muốn nhìn thấy em sao? Vì vậy nên em đến khách sạn của ba ngủ. Giải thích như thế, anh hài lòng chưa?

Vỹ Khang bất chợt nắm vai Thúy kéo lên, bắt cô đối diện với mình:

- Anh xin lỗi.

Thúy nhìn Khang, hoàn toàn bất ngờ về thái độ của anh. Cô cứ đứng yên như không tin.

- Anh lạ lắm!

Vỹ Khang nhìn cô dẹt dẹt:

- Những lời của em hôm đó làm anh suy nghĩ rất nhiều. Tại sao chúng ta không thử xây dựng mà cứ đập đổ? Anh cần một gia đình thật sự và không thích sự đổ vỡ.

Thúy chớp mắt nhìn Khang, cô cứ đứng yên và nghe tim mình đập loạn cuồn trong niềm hạnh phúc bay bổng. Cô bật khóc, nhào vào lòng và ôm chặt lấy anh:

- Anh nói thật chứ? Em không nằm mơ, phải không Khang?

Vỹ Khang ôm cô vào lòng:

- Quên hết đi. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu.

Nói rồi anh chủ động cúi xuống môi cô. Thúy choàng tay ôm cổ anh, cô đáp lại với tất cả sự nhiệt tình. Bây giờ đây, cô chỉ cần có Khang là đủ, cô sẵn sàng đánh đổi tất cả vì anh, kể cả sự nghiệp mà cô đang đeo đuổi để ở nhà làm một người vợ bên cạnh Khang.

Thúy rạng ngời hạnh phúc khi sánh đôi cùng Khang trong tất cả các buổi tiệc. Khang kéo ghế cho cô ngồi xuống, khi đã thật sự là chồng thì Khang thật đáng yêu. Khang cho Thúy cảm giác không còn gì để mơ ước nữa.

- Em ngồi đây nhé. Anh bàn công việc một chút.

Thúy dụi dụi gạt đầu, cô nhìn theo dáng Khang với đôi mắt đầy thương yêu. Cô thoáng khựng lại khi thấy Sang bên bàn bên kia. Anh nhìn cô đăm đăm như muốn nuốt sống lấy cô. Thúy khẽ quay đi cùng với một sự lo lắng điếng tim. Tại sao cô mù quáng rơi vào mối quan hệ với Sang? Nếu cô kiên nhẫn đến bây giờ thì sẽ hạnh phúc biết bao. Thúy hơi nhắm mắt, cảm giác lao đao, bất an làm cô muốn nổi điên.

Ngoài cửa, Hân và Bình cũng bước vào. Thúy bất chợt đưa mắt tìm Khang. Anh đang chú tâm bàn công việc gì đó, cử chỉ không quan tâm đến xung quanh. Thúy thấy nhẹ nhõm, cô hiểu Khang là một người đàn

ông rất bản lĩnh, trách nhiệm, anh sẽ tìm mọi cách để che chở cho cô khi đã là vợ anh. Cô thấy chán ngấy khi mỗi lần dự tiệc lại đối diện với Hiếu Hân. Khang quay trở lại bàn khi màn khiêu vũ bắt đầu:

- Em muốn nhảy không?

Thúy theo đà diu của Khang ra sàn nhảy. Cô bỗng mơ ước Hân và Sang hãy biến mất khỏi cuộc đời này. Hai người đó là nỗi ám ảnh lớn nhất của cô, cô hối hận một cách quay quắt và chỉ muốn sống với Khang bằng tình yêu bất tận của mình. Thúy choàng tay qua cổ Khang:

- Em hạnh phúc lắm, nhiều lúc em cứ ngỡ mình mơ.

Khang nhìn cô im lìm không nói gì. Thúy ngả vào anh một cách lười biếng, quyến rũ:

- Anh có muốn em ở nhà luôn không?

- Không, em cứ làm những gì mình thích. Anh không hẹp hòi như vậy.

Thúy khẽ cười, cô nhìn anh âu yếm:

- Anh đã dạy cho em biết quý trọng cuộc sống gia đình. Em thích ở nhà để chờ anh đi làm về và chăm sóc cho anh.

Vỹ Khang hơi nhắm mắt.

- Anh không tin sao?

- Tin. Nhưng em sẽ không chịu nổi cuộc sống buồn tẻ đó đâu khi đã là người nổi tiếng. Anh có thể thông cảm với nghề nghiệp, nhưng khi đến lúc lựa chọn thì anh muốn em nên nghĩ đến gia đình.

Thúy chớp mắt nhìn anh:

- Tin em đi, không có gì quan trọng hơn anh và gia đình của chúng ta cả. Suốt thời gian qua, em thấm thía lắm rồi.

Khang không nói gì, anh hơi siết người cô. Bản nhạc chấm dứt, Khang đưa cô trở về bàn. Ngang qua bàn của Hiếu Hân, Khang gật đầu chào một cách thờ ơ như không quan tâm. Thúy nhẹ lòng vì thái độ của anh. Cô hiểu Khang đã cương quyết dứt khoát quá khứ của mình và cô thấy yêu Khang hơn vì điều đó.

ÁNH SAO LẤP LÁNH

Hoàng Anh
dtv-ebook.com

Chương 6

Vỹ Khang họp ban quản trị. Anh cương quyết đuổi thẳng một người trong ban kế hoạch vì làm thất thoát hàng của công ty. Anh có thể chấp nhận một nhân viên không tài giỏi chứ không chấp nhận sự dối trá, cầu thả. Không giỏi thì còn có thể học hỏi qua kinh nghiệm, chứ sự dối trá vô trách nhiệm thì không thể tha thứ được.

Vỹ Khang ngồi ngả người trên ghế mệt mỏi. Hiếu Ngọc đưa tay gõ cửa.

- Vào đi!

Ngọc đặt lên bàn xấp hồ sơ:

- Anh Nguyễn bảo đưa cho anh.

Vỹ Khang gật đầu:

- Cứ để đó đi!

Hiếu Ngọc định đi ra, nhưng Khang đã nói:

- Công việc có phù hợp không?

- Cảm ơn, tôi thấy rất tốt.

- Nếu có gì cứ nói với Nguyễn, cậu ấy sẽ giúp cô.

- Vâng.

Nói rồi Ngọc quay ra, cô thấy mình chẳng ra gì khi đứng trước Khang, anh quá vị tha với lỗi lầm của cô.

Tối, Khang về nhà trong tâm trạng mệt mỏi căng thẳng. Thúy lấy bộ pyjama cho anh rồi lạng lẽ pha cho Khang ly cam vắt. Nằm bên nhau nhưng đầu óc Thúy muốn nổ tung, run rẩy. Sáng nay, cô thấy khó chịu trong người nên đi bác sĩ khám. Chuyện có thai làm cô chết điếng. Nó đã hơn hai tháng, đó là kết quả những ngày cô sống buông thả bên Sang.

- Em sao vậy?

Thúy như sực tỉnh:

- Em đâu có gì. Khang nè!

- Gì?

Thúy ngược lên nhìn anh, cô thoáng rùng mình khi nhìn vào đôi mắt rất sáng của Khang:

- Em muốn có con. Sau chuyện lần đó, ước mơ ấy luôn đeo đẳng trong em.

Khang khẽ cười:

- Em muốn gì?

Thúy hơi đỏ mặt:

- Em không đùa.

Khang xoay qua ôm cô vào lòng, nói dịu dàng:

- Anh sẽ giúp em, điều đó không khó.

Thúy khẽ cười nhưng tim đập loạn cuồn. Cô rất sợ, sợ mất hạnh phúc mà mình đang có, điều đó thật khủng khiếp. Thúy choàng tay qua cổ Khang, cô chủ động hôn anh và chìm đắm trong niềm ân ái ngọt ngào

mà Khang mang lại. Bất chợt Thúy ghì chặt lấy anh như sợ Khang biến mất.

Hôm sau, cô và Khang đang ngồi nơi bàn anh thì chị Sáu mang một đĩa cá chiên tươi ra. Thúy nhăn mặt, cô chạy vội vào nhà tắm mà không cưỡng lại được, cô nôn thốc nôn tháo. Vỹ Khang lo lắng bước theo. Chị Sáu nhìn như hiểu:

- Cô không sao chứ? Cô có thai phải không?

Thúy điếng người như sực tỉnh. Quên cả sự mệt mỏi, buồn nôn, cô tái mặt nhìn Khang. Đôi mắt anh nheo lại sắc lạnh.

- Không phải, chắc tại em không được khoẻ.

Vỹ Khang nhìn cô im lìm:

- Để anh gọi bác sĩ.

Thúy tái mặt:

- Không... em không sao, chỉ bệnh thường thôi. Em không cần bác sĩ đâu.

Chị Sáu nhìn Thúy dăm dăm. Triệu chứng này làm sao qua khỏi cặp mắt kinh nghiệm của chị, nhưng không hiểu sao cô ta có vẻ hoảng hốt đến thế.

Vỹ Khang không nói gì, anh đưa cho cô miếng khăn giấy. Thúy muốn nghẹt thở vì bất loạn. Cô thoáng rùng mình khi tưởng tượng Khang sẽ nghi ngờ và không để yên. Tối, đợi chị Sáu về xong, Thúy lặng lẽ lên phòng. Thái độ của Khang làm cô hoang mang. Không biết anh có bị tác động bởi lời chị Sáu nói không? Thúy hơi nhắm mắt để tự trấn tĩnh mình rồi mới bước vào phòng. Khang đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường, anh không bật đèn mà chỉ im lặng:

- Sao anh không mở đèn?

- Anh không thích.

Thúy ngồi xuống giường:

- Anh đang nghi ngờ em phải không?

Khang quay lại nhìn cô, căn phòng mờ tối nên cô không đọc được gì trên gương mặt anh.

- Anh đang muốn nghe em nói. Nói đi!

Thúy nuốt nước miếng:

- Không phải như anh nghĩ đâu, anh nghĩ như thế là xúc phạm em.

Thúy hơi nhắm mắt khi nói câu đó, cô thầm cảm ơn khi Khang không mở đèn:

- Tôi đã cho cô cơ hội để nói, nếu cô không muốn thì tôi sẽ làm theo cách của mình. Tôi không phải thẳng ngực.

Thúy tái mặt, cô lạc giọng:

- Anh đừng như thế Khang. Hãy tin em!

Vỹ Khang bước đến bật đèn, vẻ mặt tái ngắt vì run rẩy của cô hiện rõ dưới mắt anh. Khang nhìn rần đanh, cái nhìn làm Thúy muốn khụy xuống. Không kiềm được, cô khóc nức lên:

- Đừng đối xử với em như thế Khang. Em chết mất.

- Nói hết một cách thành thật đi, nếu không đừng trách tôi. Cái thai đó là của ai?

Thúy khóc sục sùi, cô không nói được lời nào. Khang bước đến kéo cô lên:

- Nói đi!

- Em xin lỗi...

Vừa dứt câu, Khang đã giáng cho cô một bạt tai nảy lửa. Anh gằn giọng:

- Tôi không cần biết đó là con ai. Cô chuẩn bị rời khỏi đây. Đừng bắt tôi phải thẳng tay với cô.

Thúy nhào đến ôm lấy Khang, nói như van xin:

- Đừng làm thế, anh Khang! Em xin anh...

Vỹ Khang nhìn cô lạnh lùng:

- Nếu muốn giữ danh dự thì đừng cãi lời tôi. Tôi sẽ giải quyết một cách êm xuôi, còn lại là tùy cách cư xử của cô để không bị tai tiếng. Như thế tôi đã rất gượng nhẹ rồi.

Thúy đổ gục xuống như không còn sức sống. Cô không đủ can đảm để van xin Khang, cô hiểu có chết cô cũng không lay chuyển được sự sắt đá của anh. Thúy khóc vùi, cái giá cô phải trả cho sự buông thả của mình là đây. Mất Khang như mất cả cuộc đời.

Khang cuộn tròn tờ giấy trong tay và tự tin bước ra khỏi toà. Đằng sau anh, Thúy như người mất hồn, nhưng cô đã đeo kính đen vào mắt để mọi người khó quan sát hơn. Khang biết Thúy rất bản lĩnh, kiêu hãnh. Cô sẽ không để mình tòi tệ dưới mắt mọi người. Ra đến đường, Thúy chặn anh lại:

- Bây giờ anh đã thoát nợ rồi phải không? Tôi có được ngày hôm nay là do anh ban tặng. Tôi không bỏ qua chuyện này đâu.

Vỹ Khang nhíu mày nhìn cô, đôi mắt Thúy đau đớn lẫn căm thù:

- Anh cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, ngoại tình trong tư tưởng còn đáng sợ hơn nhiều. Anh đều lắm!

Vỹ Khang bình thản nhìn cô:

- Em về đi!

Thúy mím môi nhìn theo Khang, cô còn chưa trấn tĩnh thì một chiếc xe đã tắt kế bên. Sang bước xuống:

- Lên xe đi, anh đưa về.

Thúy quay lại nhìn anh đứng đờ đẫn như kẻ thù:

- Anh cút đi!

Nói rồi cô vẫy chiếc tắc xi và leo lên. Sang đứng bất lực nhìn theo rồi quyết định đến nhà cô. Anh cố ý chạy chậm để chờ Thúy vào nhà xong. Sang được phép lên phòng cô vì mẹ của Thúy hiểu tình cảm của anh từ lâu.

- Em không sao chứ?

Thúy ngồi bật dậy nhìn anh toé lửa:

- Ai cho anh vào đây? Đi ra ngay!

Sang nhìn cô im lìm:

- Anh hỏi một câu thôi. Cái thai đó của anh phải không?

Thúy quắc mắt nhìn Sang:

- Tôi sẽ phá nó. Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời tôi là quen biết anh. Anh đi đi!

Nói rồi cô bật khóc nức nở. Sang mím môi như cố dằn, cuối cùng không chịu được, anh bước đến ôm cô vào lòng:

- Hãy cho anh cơ hội, Thúy. Đứa bé không thể không có cha. Anh yêu em và anh tin mình sẽ mang hạnh phúc đến cho hai mẹ con.

Thúy bất chợt đẩy Sang ra và nhìn thẳng vào mắt anh:

- Có phải anh cố ý để tôi có thai không?

Sang hơi nheo mắt, có lẽ người hiểu anh nhất chỉ có Thúy. Không biết có phải vì thế mà anh yêu cô đến điên đảo hay không? Sang nói nhẹ nhàng:

- Anh yêu em, anh sẽ chứng minh cho em thấy chỉ có anh là duy nhất mang hạnh phúc đến cho em, kể cả Khang cũng không thể làm được điều đó vì không ai yêu em bằng anh.

- Anh bị ối lăm!

- Có thể, nhưng cũng vì quá yêu em. Anh sẽ chờ em, bao lâu cũng được.

- Hãy để tôi yên! Tôi hận anh lắm, anh đã giết chết cuộc đời tôi.

Cô vừa nói vừa khóc và dấn vào ngực Sang một cách tức tưởi. Sang đứng yên, mặc cho cô muốn làm gì thì làm. Anh hiểu mình phải hết sức kiên nhẫn để có được cô và quan trọng là con của hai người. Chỉ cần nghĩ đến điều đó, Sang đã có đủ tự tin để chờ đợi hạnh phúc mà mình luôn mơ ước.

Tin về cuộc ly dị của Khang và Thúy mọi người đều biết và là lời bàn tán của dư luận. Sự nổi tiếng của Thúy làm anh thật sự mệt mỏi. Không ngờ có lúc Khang lại rơi vào trường hợp như thế này. Nếu nói không bị sốc thì là nói dối. Vỹ Khang ngán ngẩm khi mọi người cứ nhìn mình như một tên sở khanh, đểu cáng. Tự nhiên trở thành trung tâm của sự chú ý và lời ra tiếng vào của dư luận, anh muốn điên lên được. Lúc trước, một phần anh không thẳng tay với Thúy là vì điều này, rốt cuộc cũng không tránh khỏi, nhất là có những cú điện thoại gọi đến nhà mạng anh không tiếc lời. Không ngờ Thúy có những người ái mộ sùng bái và điên khùng đến vậy.

Hôm nay vừa bước ra khỏi công ty đi về phía xe thì một chiếc xe mô tô đã chạy thẳng vào anh, làm Khang phải nhảy lên lề để tránh, tay anh chảy máu vì một vết trầy sướt khá sâu. Cậu nhóc dừng lại, nhìn anh nói:

- Đồ đều!

Nói rồi nó lái xe đi. Khang giận phùng lên khi nghĩ lại là những người điên khùng vì Thúy. Vừa lúc đó Ngọc cũng bước ra, cô hoảng hốt khi thấy tay Khang đầy máu:

- Anh không sao chứ?

Khang khoát tay:

- Không có gì.

- Mấy người đó đúng là điên khùng. Sao họ quá khích vậy chứ?

Hiểu Ngọc bắt Khang trở vào công ty, cô thận trọng băng bó lại cho Khang. Một lúc thì đã xong, nhưng máu vẫn rỉ ra:

- Anh phải đến bệnh viện và thay băng mỗi ngày mới được.

- Chỉ có một chút mà phải đi bệnh viện. Tôi không sao. Cảm ơn cô.

Ngọc nhìn Khang im lìm, cô cũng quen biết khá nhiều nên mơ hồ biết được lý do ly dị của Khang và càng cảm phục anh hơn khi anh đã che chở cho Thúy như vậy. Đúng lý ra Thúy nên nói điều gì đó để xoa dịu dư luận, đằng này cô lại luôn bày tỏ sự đau khổ, oan ức của mình. Vì vậy hỏi tại sao những người ái mộ cô không phản nộ Khang.

- Anh nên gặp Thúy nói chuyện rõ ràng, cứ để thế này thì làm sao chịu nổi.

Vỹ Khang khoát tay:

- Tôi không tin ai dám làm gì mình. Thời gian sẽ lắng thôi, dư luận là vậy mà.

Ngọc khẽ cười, cô buột miệng:

- Anh cao thương lắm!

Khang nhìn Ngọc im lìm, anh không nói gì mà quay nhìn ra cửa sổ:

- Cô về chưa? Để tôi đưa về.

Hiếu Ngọc theo Khang ra về. Vừa dừng xe trước cổng nhà thì gặp Hân. Cô hơi ngạc nhiên khi thấy Khang đưa chị mình về. Hiếu Ngọc bước xuống:

- Cảm ơn anh. Nhưng hãy nghe lời tôi anh phải đến bệnh viện, vết thương khá sâu đó.

Vỹ Khang mỉm cười, anh thản nhiên chào hai chị em rồi cho xe chạy đi. Hiếu Hân hơi quay chỗ khác khi Khang chạy lướt qua. Cuối cùng cô theo Ngọc vào nhà:

- Em đi đâu vậy?

- Đến nhà nhỏ Uyên chơi.

Hiếu Ngọc định nói gì đó nhưng thôi, cô lặng lẽ lên phòng mình. Hân nhìn theo chị hoang mang nhưng không muốn hỏi. Lát sau Ngọc vào phòng đưa cho cô điện thoại:

- Cửa Bình gọi em.

Hân cầm lấy. Ngọc đứng yên một bên khoanh tay nhìn em:

- Alô.

- Em đang làm gì vậy?

- Không làm gì cả.

Bình khẽ cười:

- Anh phải tiếp khách nên không đến được, đừng buồn nghe cưng.

Hân bối rối đưa mắt nhìn Ngọc, cô dịu giọng:

- Đâu có gì. Anh cứ lo công việc đi, đừng bận tâm đến em.

- Em không mong anh sao?

- Đâu có.

- Anh nhớ em lắm.

Hân thoáng đỏ mặt khi thấy chị Ngọc nhìn.

- Em cúp nha. Anh làm việc đi.

Tiếng Bình khẽ thở dài. Hân thấy nao nao, cô nhỏ giọng:

- Nếu về sớm thì ghé em nhé, nhưng em sẽ không chờ đâu.

Bình khẽ cười:

- Anh sẽ cố gắng. Anh cúp nha!

Hân gác máy đặt lên bàn.

- Bình yêu em quá nhỉ!

Hân mỉm cười gật đầu:

- Em bằng lòng những gì mình đang có. Bình rất tốt chị ạ.

Hiếu Ngọc ngồi xuống đối diện với em rồi nói như vô tình:

- Lúc nãy Khang bị một thằng nhóc đâm xe vào, cũng may là tránh kịp.

Hân mở lớn mắt, cô thoáng rùng mình:

- Sao lại như vậy? Rồi Khang có sao không?

- Không sao, chỉ bị trầy nhẹ thôi. Đúng là mấy người điên khùng, chỉ tội nghiệp Khang thôi.

Hân chớp mắt ngồi yên. Ngọc thầm quan sát cô.

- Nói thật đi, khi biết Khang đã ly dị, em có nghĩ gì không?

Hân quay nhìn nơi khác, giọng cô rời rạc:

- Hoàn toàn không. Em chỉ bất ngờ chứ không nghĩ gì khác.

Hiểu Ngọc khẽ thở dài:

- Chị xin lỗi, đúng ra chị không nên hỏi như thế.

- Em hiểu chị mà. Nhưng em nói thật, nếu có nghĩ, em cũng không cho phép mình có lỗi với Bình.

Hiểu Ngọc không nói gì, cô biết không nên khơi gợi quá khứ làm gì, điều đó thật không hay chút nào. Hiểu Ngọc đứng lên:

- Em nghỉ đi, chị về phòng. Đưa điện thoại cho chị.

Hân đưa cho Ngọc máy điện thoại. Đợi Ngọc ra ngoài xong, Hân nằm chווì xuống giường, cô không muốn bị chi phối nữa.

Tuần sau, Hân đi ăn cùng với gia đình Bình. Mẹ Bình rất yêu thương cô. Lâu lâu bà lại tìm cách để gặp và rủ Hân đi chung và cô thì không thể từ chối.

Bà Yến gấp thức ăn vào chén cho cô, giọng quan tâm.

- Dạo này con hơi ốm đó, ăn nhiều vào.

- Dạ.

Bình khẽ cười, anh đưa mắt nhìn cô:

- Đạo này cô ấy đang thi mẹ ạ.

- Vậy thì phải bồi bổ chứ không khéo thi xong lại ngã bệnh thì khổ.

Bình nhún vai:

- Mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo.

Hân chỉ cười chứ không nói gì, mà thật ra cũng chẳng biết nói gì. Bỗng ngoài cửa, Khang cùng một người đàn ông đi vào. Khang gặp ngay ánh mắt cô. Hân quay đi. Dĩ Khang lạnh lùng bước vào thang máy lên phòng trên. Bình ngồi quay lưng lại nên không thấy, anh hơi lạ vì vẻ mặt của Hân:

- Em sao vậy? Ăn nổi không?

Hân bối rối, cô sợ bà Yến lo lắng:

- Đâu có, em chỉ hơi mệt thôi.

Bình lo lắng:

- Để anh gọi món gì nhẹ cho em ăn.

Hân vội cản:

- Được rồi, em không sao mà.

Bà Yến nhìn cô lo lắng:

- Con đừng ỷ vào sức khoẻ mình quá. Phải cố ăn mới có sức học.

- Dạ.

Hân thấy ngại thật sự khi đi như thế này, cách mẹ con Bình lo lắng quan tâm từng chút làm cô thấy không thoải mái, nhưng không thể làm

khác. Cuối cùng Bình đưa cô về, anh lo lắng nắm tay cô.

- Đừng học khuya quá. Hay anh mua cháo cho em nhé.

Hân vội lắc đầu:

- Em không sao, ngủ là khoẻ ngay. Anh về đi.

Bình khẽ hôn lên trán cô:

- Vậy anh về nha!

Hiểu Hân gật đầu. Đợi Bình đi xong cô mới quay vào nhà thì gặp Nguyễn đưa Ngọc về. Đợi Nguyễn chạy xe đi, Hân nhìn chị.

- Anh Nguyễn lạ lắm nghe, cách vài ngày là tới đây. Có chuyện gì không?

Hiểu Ngọc thoáng đỏ mặt:

- Chị đâu biết. Sao lúc này em không hỏi anh?

Hân phì cười:

- Nói thật đi. Chị và anh Nguyễn phải không?

- Chưa đâu. Chị chưa quyết định gì cả.

- Anh Nguyễn là người tốt. Chị đừng bỏ lỡ cơ hội đó.

Hiểu Ngọc cốc đầu em:

- Bộ chị ế lắm sao?

- Ý em không phải vậy. Chị em là nhất rồi, nhưng em thấy anh Nguyễn là tốt nhất.

Hiểu Ngọc không nói gì, cô theo Hiểu Hân vào trong mà tâm trạng đầy mâu thuẫn, hỗn độn.

Hôm sau Hân đang ở nhà một mình thì chuông cửa reo inh ỏi. Hân nhú mào chạy xuống. Cách gọi cửa thật bất lịch sự. Nhưng vừa mở cổng, Hân kinh ngạc khi thấy Khang đang dìu ba mình, ông Tuấn say khướt đi không muốn nổi, bắt buộc Khang phải dìu ông vào phòng, anh có vẻ tỉnh táo hơn. Hiểu Hân cứ bối rối đứng nhìn. Khang đặt ông Tuấn nằm ngay ngắn trên giường.

- Em lấy cho tôi cái khăn và bộ đồ, tôi sẽ thay cho ba.

Hân chớp mắt nhìn, quả thật người ba cô ướt và nồng nặc mùi rượu. Hân đưa cho Khang khăn rồi bước ra khỏi phòng. Lát sau thì Khang trở ra. Hân đã pha cho anh ly trà nóng, cô nói bình thản:

- Anh uống trà đi sẽ thấy khoẻ hơn.

Vỹ Khang nhìn tách trà cô đặt xuống bàn không nói gì.

- Sao ba tôi lại như thế? Ông không bao giờ say như vậy cả.

Vỹ Khang im lìm. Hân thấy khó thở với thái độ của Khang. Cô mím môi ngồi im, thấy lỗ bịch nếu hỏi nữa, khi anh ta không có nhu cầu trả lời cô.

- Tôi về.

Hân ngược nhìn Khang, cô đứng lên định đưa anh ra cổng nhưng lại vô tình đối mặt với anh. Hân hơi bối rối khi đứng quá gần, cô hơi lùi lại khẽ cười lịch sự:

- Cám ơn anh đã đưa ba tôi về. Để tôi tiễn anh.

Cô quay người đi ra cửa, Khang lưỡng lự đi phía sau im lặng. Hân thấy nhột nhột phía sau và hiểu Khang đang nhìn mình đăm đăm. Cô mở cổng nhưng Khang dừng lại bên cô:

- Em hạnh phúc không?

Hân bất ngờ vì câu hỏi dửng dưng của Khang. Cô mỉm cười gật đầu không nói. Khang đưa mắt nhìn cô như chà xát, cái nhìn như muốn thấu tâm can người khác.

- Em yêu Bình à?

Hân chớp mắt, cô thấy thật kỳ cục khi trả lời những câu hỏi như thế. Không biết Khang có nhận ra sự bối rối của cô? Hân lại gật đầu.

- Em có biết mình nói dối rất tệ không?

Hiểu Hân ngược nhìn anh, đôi mắt nghiêm nghị. Khang nheo mắt:

- Sao không gật đầu? Tôi tưởng em sẽ gật mà không cần suy nghĩ chứ.

Hân mím môi:

- Anh không được nói bậy. Tôi không cho phép ai xúc phạm tình cảm của mình.

Vỹ Khang khẽ nhướng mắt:

- Vậy sao? Hay tình cảm của em chỉ là sự trốn chạy hèn nhát mà tôi không bao giờ tha thứ?

Hiểu Hân giận dữ nhìn trừng trừng Khang, cô khàn giọng:

- Anh thật quá đáng. Xin lỗi, tôi không thể tiếp anh.

Nói rồi cô quay nhìn nơi khác, mở rộng cổng như chờ Khang đi ra, nhưng anh đã kéo cô lại:

- Nhìn thẳng vào tôi đi! Chỉ có một chuyện là nhìn thẳng vào mắt tôi, em cũng không dám, em giải thích sao đây về tình cảm của mình. Thật ngu ngốc!

Hân giận phùng lên, cô nhìn thẳng vào mắt anh run giọng vì không thể kiềm chế.

- Anh ích kỷ lắm! Anh đừng tưởng lúc nào mình cũng đúng. Anh áp đặt suy nghĩ của mình vào người khác một cách lỗ bịch. May mắn là tôi không còn ảo tưởng nữa.

Vỹ Khang nhìn cô đăm đăm, rồi bất ngờ buông gọn:

- Anh vẫn yêu em.

Hân hơi lặng người, không tưởng tượng Khang lại dám nói điều đó vào lúc này. Cô nuốt nước miếng nói một cách khó khăn và cố trấn tĩnh:

- Tôi không quan tâm. Xin lỗi anh, khuya quá rồi, tôi mệt lắm.

Vỹ Khang buông cô ra, tay thọc vào túi quần, cử chỉ bình thản không biểu hiện gì, nó làm Hân hoang mang đến mức không tin Khang vừa thốt ra lời đó. Cô khẽ quay đi:

- Em đã rất xúc động khi nghe anh nói, sao lại giấu cảm xúc của mình?

Hiểu Hân buột miệng không kiềm chế:

- Anh thật trơ trẽn!

Vỹ Khang hơi nhướng mắt như phật ý:

- Anh không quen như thế này. Điều này không hợp với em đâu.

Hiểu Hân im lặng, cô quay mặt nơi khác như cố trấn tĩnh, một lúc sau cô quay lại nói trầm tĩnh:

- Anh nói đúng. Tất cả chúng ta đã thay đổi, tôi không có gì để biện minh cho mình, chỉ muốn anh hiểu rõ quá khứ đã qua và tôi không quan tâm nữa. Cuộc sống của tôi đã khác, tôi không cần nói về Bình, anh cũng

hiểu rồi. Tôi muốn được yên và đừng bị quấy rầy. Đó là điều cuối cùng tôi xin anh đấy.

Vỹ Khang vẫn không biểu lộ gì, anh nói chậm rãi xa xôi:

- Hình như từ đó giờ, em luôn xem nhẹ tình cảm của tôi, thậm chí đã quá xem thường, em yếu đuối đến mức không thể tha thứ. Nếu em nói cuộc sống bây giờ đối với em rất bình yên thì tôi không níu kéo và xin chúc mừng, nhưng nếu một ngày nào đó khi nhìn lại chính mình, em sẽ thấy hối hận, lúc đó không còn đường để cho em quay lại đâu. Tôi cũng không đủ vị tha để mà đón nhận.

Vỹ Khang quay lại nhìn thẳng vào Hân, cái nhìn bắt cô phải đối diện rồi khẽ cười như không:

- Em muốn tôi nói thế nào đây? Chúc mừng em, được chứ?

Hiểu Hân chớp mắt, cảm giác lao đao. Cô hiểu mình chỉ là một con bé ngốc nghếch làm sao qua khỏi đôi mắt từng trái của Khang. Hân không muốn chống đỡ nữa nhưng không vì vậy mà buông xuôi cảm xúc của mình. Cô không thể và cũng không dám.

- Tôi đã lựa chọn và sẽ không bao giờ thay đổi quyết định của mình.

Vỹ Khang bất chợt kéo mạnh cô về phía anh.

Hân còn đang bất ngờ và chơi vơi thì Khang đã cúi xuống hôn mạnh mẽ không cho phép cô chống đối. Hân mím môi lại và cố đẩy anh ra nhưng hoàn toàn bất lực. Vỹ Khang nói thì thầm qua từng nụ hôn không chế:

- Chỉ có cách này mới giúp em lấy lại lòng mình.

Hân đứng yên, cô để mặc Khang thể hiện tình cảm của mình, cô nhắm mắt lại cố ngăn cảm xúc yếu đuối muốn gục ngã. Có lẽ Khang đã nhận ra sự thành công của mình vì sự từng trải. Tự nhiên Hân khóc lặng

lẽ. Cuối cùng Khang cũng rời cô ra, nhưng vẫn đứng yên, giọng cương quyết:

- Đừng bao giờ nói dối trước anh. Anh luôn có cách khống chế em, hiểu không? Vì em đã thuộc về anh từ lâu rồi và mãi mãi sẽ là như vậy.

Hiểu Hân vẫn còn run rẩy, tiếng nấc của cô như cố kiềm nén. Cô hận Khang đã lợi dụng sự yếu đuối của mình và khinh thường luôn cả bản thân mình khi nghĩ tới Bình. Bất chợt Hân khẽ đẩy Khang ra, giọng đầy uất ức khi không thể làm gì được:

- Nếu anh còn làm vậy, tôi sẽ chết trước mặt anh.

Mắt Võ Khang tối sầm. Hân không còn tâm trí để nhận thức được câu nói của mình, cô chỉ nói để cho hả sự kiềm nén trong lòng. Khang lập tức buông cô ra, lần đầu tiên Khang để lộ sự gục ngã của mình. Hân hơi chới với khi Khang buông ra, cô dựa vào cổng. Một lát sau Khang nói sắc lạnh và không nhìn cô:

- Tôi không bao giờ tha thứ cho ý nghĩ này của em. Lần đầu tiên tôi thấy hối hận vì tình cảm của mình và sẽ không hối tiếc khi gạt em ra khỏi cuộc đời tôi.

Hân lơ ngơ nhìn Khang, cô đã bình tĩnh lại và chết lặng vì gương mặt và đôi mắt sắc của Khang và hiểu Khang đã đặt dấu chấm hết giữa hai người. Hiểu Hân như không còn hơi sức, cô thần thờ quay nhìn nơi khác.

Đôi mắt Khang lạnh băng nhìn cô:

- Em vào nhà đi và cố quên những ký ức nặng nề khi ở bên tôi nếu em muốn cuộc sống thanh thản như mình nói.

Nói rồi Khang bước về phía xe bằng những bước đi đầy tự tin như đã gạt bỏ hết những vướng bận. Hân vẫn đứng yên nhìn theo xe Khang khuất dần cuối đường. Cô rơi vào tâm trạng đau khổ quanh quẩn mà không hiểu tại sao. Hình như Võ Khang muốn trừng phạt cô bằng cách

bắt cô sống trong tình cảm không yên ổn như muốn chứng minh sự ảo tưởng về cuộc sống bình yên mà cô nói.

Vỹ Khang đã thành công khi đày đoạ cô trong đời sống tinh thần. Hân không đủ sức vượt qua chính mình. Sự bình yên nơi Bình cũng không giúp cho cô trở lại sự thanh thản lúc đầu. Hân sống thần thờ, và điều ấy cô chỉ một mình cô đối chọi với chính mình, âm thầm và quay quắt.

Từ hôm đó, Khang như mất hút trong cuộc đời cô. Thỉnh thoảng cô chỉ nghe nhắc về anh trong cuộc sống của mình thì Hân càng rơi vào sự đau khổ không lối thoát. Hiểu Hân thấm thía và ý thức trọn vẹn suốt cuộc đời này, người cô yêu và cần chỉ có Khang, nhưng tất cả đã muộn. Cô không thể phụ Bình và sự chờ đợi của anh và cũng không có đường nào để trở về bên Khang. Chỉ còn có cuộc sống bên Bình mà cô đã chọn và chấp nhận.

ÁNH SAO LẤP LÁNH

Hoàng Anh
dtv-ebook.com

Chương 7

Hôm nay Hân vô tình vào phòng mẹ và thấy album ngày cưới của cô và Khang mà mẹ để ở đáy tủ. Hân hiểu mẹ không cho cô xem là vì sao? Hiểu Hân run và xúc động lặng người khi nhìn hình ảnh mình và Khang. Cô ứa nước mắt khi nhìn vào đôi mắt rạng ngời hạnh phúc của Khang và nhớ quay quắt những ngày tháng bên anh trong quá khứ. Chưa bao giờ cô lại hiểu và cố gắng phân tích tình cảm và việc làm của Khang như vậy và cảm nhận được tình yêu vô bờ bến của anh. Cô quá ích kỷ chỉ nghĩ đến tình cảm và sự mặc cảm yếu đuối của mình và kéo Khang vào sự đau khổ một cách vô tư rồi dẫn đến đổ vỡ không lối thoát. Bây giờ đã thật sự mất nhau, cô vẫn chưa bao giờ nói thật với Khang suy nghĩ và tình cảm của mình. Vỹ Khang đã mất mát và thiệt thòi quá nhiều vì yêu cô.

Hân cứ ngồi thần thờ, xung quanh là những tấm hình rải rác. Cô như trôi dạt về ngày xưa, ngày sống trong tình yêu bất tận của Khang. Hân gục đầu trong tay đau đớn một cách sâu sắc.

Hiểu Ngọc vào lúc nào cô cũng không hay. Ngọc đứng yên nhìn Hân bàng hoàng. Cô bất ngờ chứng kiến sự đau khổ thầm lặng của em mình và không khỏi choáng váng. Hân luôn luôn là thế, cô luôn giấu tất cả mọi người về sự đau buồn của mình, vậy mà mới đây thôi cô vẫn nói chuyện bình thường với Bình và cả gia đình. Sự phát hiện này làm Ngọc muốn rơi nước mắt vì quá thương em, cô khàn giọng:

- Hân!

Hiểu Ngọc như bừng tỉnh, cô quệt mắt ngược lên nhìn chị rồi bối rối gom mấy tấm hình lại.

- Đừng trẻ con như thế. Em tưởng làm vậy là giấu được mọi người sao? Em vẫn còn yêu Khang, phải không?

Hân quay nhìn nơi khác như không muốn Ngọc thấy sự yếu đuối của mình. Ngọc bước đến ngồi đối diện:

- Chị buồn thật đấy, em có xem chị là chị không Hân? Chị không đủ tư cách để tâm sự với em sao? Chị thật sự không ngờ em sống hai mặt như vậy. Mới đây thôi còn vui vẻ, bây giờ lại đau khổ thế này. Nếu hôm nay không gặp, chắc chẳng bao giờ chị hiểu được em.

Hiểu Hân lắc đầu, cô khóc lặng lẽ:

- Em xin lỗi. Chỉ tại hôm nay em không kiềm chế được khi nhìn những tấm hình ngày xưa.

Ngọc nhìn em rồi lấy một tấm lên xem:

- Em còn yêu Khang đến thế sao?

- Em sẽ quên, chị tin em đi.

Hiểu Ngọc chớp mắt, cô khẽ nắm tay em:

- Hôm nay chị em mình nói hết và nói thẳng với nhau nhé. Đã mấy lần, chị muốn nói chuyện với em nhưng lại thấy em có vẻ hạnh phúc và bằng lòng với cuộc sống mới nên chị im lặng. Bây giờ chị mới biết là mình lầm.

Hân lại lắc đầu:

- Em không sao, thật mà. Chị yên tâm đi.

Hiểu Ngọc khoát tay:

- Nhìn thẳng chị mà nói. Em có yêu Bình không?

Hân chớp mắt, cô biết không thể dối lòng được nữa:

- Em rất mến anh Bình.

Hiểu Ngọc hơi nhắm mắt, cô khẽ thở dài:

- Em đồng ý lấy Bình vì cảm giác có lỗi phải không? Vì nghĩ mình mắc nợ tình cảm quá nhiều và cũng muốn bình yên để dựa vào Bình mà quên Khang, đúng không?

- Đừng nói nữa chị. Dù thế nào em cũng sẽ không thay đổi. Không phải chỉ có tình yêu mới sống được với nhau. Người ta sống hạnh phúc bên nhau còn nhiều điều khác nữa.

- Nhưng với em thì không. Em không hợp với loại người quá lý trí đó, em sẽ sống bên Bình trong sự đau khổ khi không thể quên được Khang và chỉ có Khang mới làm em hạnh phúc. Chị khuyên em nên suy nghĩ lại, vẫn còn kịp đó Hân.

Hiểu Hân nuốt nước miếng, cô nghe đau thắt cổ họng:

- Đừng khuấy động sự bình yên đang có chị ạ, em không thể phụ anh Bình. Cũng như em và Khang không thể trở lại như xưa được. Chị hiểu cho em.

Hiểu Ngọc im lìm, cô nhớ lại hình ảnh Khang và không thể nói gì nữa. Đúng là Khang đã không làm điều gì để níu kéo. Thái độ lạnh lùng và dửng dưng của anh là câu trả lời thiết thực nhất. Khang không còn tha thiết với tình cảm này nữa. Tự nhiên Ngọc ứa nước mắt vì thương em, cô ôm Hân thật chặt:

- Cứng rắn lên Hân, chị tin em sẽ vượt qua.

Hân cũng ôm chị, tự nhiên cô thấy thanh thản và nhẹ lòng khi nghĩ về gia đình, lúc nào cô cũng ích kỷ kéo theo mọi người vào sự đau khổ của mình:

- Em không có gì, thật đấy. Em tin mình sẽ hạnh phúc vì em không bao giờ buông xuôi cuộc sống của mình.

Hiếu Ngọc lắc đầu, cô lấy tay lau nước mắt cho em:

- Hứa với chị, có chuyện gì thì chị em tâm sự, không được đau khổ một mình nữa, biết không?

Hân gật đầu không nói:

- Vài tháng nữa em ra trường rồi. Lúc đó em tin mình sẽ dứt khoát với quá khứ và chăm lo cho cuộc sống mới.

Hiếu Ngọc khẽ cười, cô không tin và nghe ray rứt khi nghĩ rằng Khang không còn yêu Hân, nhưng thái độ của Khang làm cô không thể nghĩ khác vì với bản tính của anh khi đã yêu, Khang sẽ bất chấp để đạt cho bằng được, anh sẽ không buông xuôi như thế này.

Kể từ ngày đó Hân như vừng vàng hơn, cô lo học và chuẩn bị tốt nghiệp ra trường, không còn tâm trí để suy nghĩ về tình cảm nữa.

Hôm nay Hân đi sinh nhật của bé Phúc. Cô không thể từ chối khi hai cha con Sơn đến tận trường để mời. Hân trang điểm qua loa rồi đến thẳng nhà Sơn. Buổi tiệc có vẻ quá đơn giản. Hình như Sơn chỉ mời vài người thân, còn lại là bạn của bé Phúc. Thấy cô, tất cả đều bu quanh. Hân ngồi giữa bé Phúc và bạn của nó, nghe chúng líu lo đủ thứ và thấy yêu sự vô tư của chúng. Khi cô quay lại thì Hân thoáng lạng người khi nhận ra Khang, anh đang nói chuyện với Sơn. Hân thấy tim đập mạnh và khẽ quay đi. Bé Phúc vừa nhận ra Khang đã chạy ào đến:

- Chú Khang!

Vỹ Khang quay lại bế thốc nó trên tay:

- Hôm nay ngày gì nhỉ?

- Sinh nhật Phúc.

Vỹ Khang nheo mắt cười:

- Vậy à? Chú quên mang quà rồi, làm sao bây giờ?

Phúc múm míu đôi mắt có vẻ giận:

- Chú Khang đền Phúc đi.

Mọi người bật cười, đúng là con nít. Khang bật cười lớn. Anh nâng nó giơ cao lên rồi nheo mắt:

- Chú Khang làm ảo thuật cho con xem được không? Nhìn kỹ nha.

Khang đưa tay ra phía sau lấy ra một món quà. Phúc la chí chốe vì có quà, nó ôm gọn trong tay cười tít mắt. Vỹ Khang cười cười:

- Thế bây giờ cho chú Khang ăn sinh nhật không?

Nó gật mạnh đầu. Khang bật cười xoa đầu con bé. Hiếu Hân đứng yên nhìn. Lần đầu tiên cô thấy Khang cười sáng khoái và vui đùa như thế. Không ngờ Khang thích trẻ con đến thế. Nhìn cách anh đùa với bé Phúc, cô thật sự ngạc nhiên.

Mọi người ngồi vào bàn, Hân hơi bối rối khi thấy sự lẻ loi của mình. Cô chỉ biết Khang và cha con Sơn. Thật tệ hại khi vô tình cô ngồi đối diện với Khang. Hân khổ sở không biết nhìn đi đâu. Đúng là buổi sinh nhật đầy cực hình đối với cô. Hân rất muốn về, nhưng bé Phúc hình như quyến luyến cô nhất và cô cũng không thể ra về được. Cuối cùng tất cả ra phòng khách, vô tình cô đi bên cạnh Khang. Từ đầu đến giờ cả hai không nói gì với nhau.

- Em gần ra trường rồi phải không?

- Vâng.

Vỹ Khang nói thờ ơ, vẫn không nhìn cô.

- Cho tôi gửi lời thăm ba mẹ em.

Hân lại gật đầu, rồi Khang không nói gì nữa. Cả hai như thế cho đến cuối buổi tiệc. Cuối cùng mọi người ra về. Vừa ra đến cổng, cô ngạc nhiên khi gặp Bình đứng đón:

- Sao anh biết em ở đây?

Bình cười âu yếm:

- Quan tâm thì biết thôi.

Hân mỉm cười không nói gì, bỗng cô đưa mắt nhìn:

- Xe anh đâu?

Bình nhún vai:

- Anh đến để làm tài xế tình nguyện đấy. Hân lại cười. Hình như Bình nắm rõ tất cả giờ giấc của cô và anh luôn quan tâm dù là chuyện nhỏ nhất. Hân trao xe cho anh, cũng vừa lúc đó. Khang bước ra. Bình hơi khựng người lại khi thấy Vũ Khang. Khang gật đầu chào một cách thờ ơ rồi bước lên xe của mình lao vút đi. Bình đứng yên nhìn không biểu lộ gì. Hân ngồi phía sau, cô hiểu Bình đang buồn và chờ cô giải thích. Hân nói nhẹ nhàng:

- Em cũng không ngờ anh Khang là bạn của ba bé Phúc.

Bình vẫn không nói gì, anh trầm ngâm chạy xe.

- Anh giận em hả?

Bình lắc đầu:

- Không, anh tin em.

Hiểu Hân ngồi im. Bình tìm tay cô siết chặt:

- Anh yêu em, không có gì thay đổi được điều đó.

Hân gục đầu trên vai anh, cô xúc động im lặng bên Bình. Bình tốt đến nỗi Hân luôn lo sợ mình sẽ làm anh buồn hoặc có lỗi dù nhỏ nhất nhất cũng làm cô ray rứt. Bình cứ chạy chậm chậm trên đường như muốn kéo dài giây phút ở bên cô. Hân cũng cảm thấy lòng mình thật yên thanh thản khi ở bên anh và cô không thấy một chút nặng nề nào và sẵn sàng đi mãi với Bình như thế này.

Hôm sau, Hân cùng mẹ Bình đi chợ bà đã gọi điện và cô không thể nào từ chối. Cả hai đi loanh quanh trong siêu thị. Hân hơi ngạc nhiên vì cách mua sắm của bà. Hình như mẹ Bình chẳng biết mệt và sẵn sàng đi bao lâu cũng được. Hân kiên nhẫn đi theo và cũng tò mò muốn xem bà thích mua những gì. Cuối cùng bà cũng chịu ra về. Bà Yến mua chủ yếu là những vật dụng trong nhà mà cô biết nhà bà đâu thiết thứ gì.

Vừa bước ra khỏi siêu thị. Hân hơi khựng lại khi gặp Thúy đi vào. Thúy nhận ra cô ngay. Cô ta dừng lại và khẽ liếc qua mẹ Bình:

- Cùng mẹ chồng đi chợ à?

Hân hơi khó chịu vì cách hỏi của Thúy, cô hơi nhìn nơi khác:

- Vâng.

Thúy khẽ nhếch môi cười:

- Không ngờ cuộc đua này, Vũ Khang lại thua Bình như thế. Cô bản lĩnh lắm.

Hân mím môi, mặt đỏ lên vì giận:

- Chị nói chuyện lịch sự một chút. Xin lỗi, tôi phải về.

Bà Yến tự giờ đứng nhìn cả hai không nói gì, bà quay sang Thúy:

- Cô là người mẫu Thanh Thúy phải không?

Thúy khẽ cười không trả lời.

- Vì cô nổi tiếng quá nên tôi cũng biết chút ít, và đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc. Tôi thật sự ngạc nhiên vì thấy cô khác quá xa so với những gì tôi biết.

- Bà nói vậy là ý gì?

- Tự cô suy nghĩ lấy. Mình về Hân!

Bà Yến nắm tay Hân đi ra xe. Thúy nhếch môi cay độc:

- Tôi cảnh cáo, coi chừng coi trai bà bị cảm sùng mà không hay đấy.

Nói rồi cô ta bước thẳng vào trong. Hiểu Hân giận run cả người. Cô định quay lại nhưng bà Yến đã giữ tay cô lại. Ngồi vào xe mà tâm trí cô vẫn còn bưng bưng. Cô cố trấn tĩnh nói nhẹ nhàng:

- Con xin lỗi...

Bà Yến khoát tay:

- Không có gì, bác hiểu mà.

Bà Yến đưa cô về nhà, thái độ có vẻ trầm hơn. Hân hơi hoang mang nhưng không biết phải nói gì, vì điều đó đâu cần sự giải thích mà cần vào lòng tin. Càng nói càng tệ hại hơn.

Tối bà Yến cố tình ngồi đợi Bình ngoài phòng khách. Không phải bà không tin Hân, nhưng chuyện sáng nay bà mới thấy sự thiếu sót của mình là không hỏi về tình cảm của Hân đối với con trai mình. Bình hơn ngạc nhiên khi gặp mẹ.

- Có chuyện gì vậy mẹ? Sao mẹ lại ngồi đây?

- Ngồi xuống đi. Nói chuyện với mẹ một chút.

Bình ngồi đối diện với bà:

- Con rất yêu con Hân, mẹ biết điều đó. Nhưng mẹ muốn biết con có hiểu gì về tình cảm của Hân không? Nó có yêu con không?

Bình nhú mày:

- Sao mẹ hỏi vậy? Có chuyện gì xảy ra à.

Bà Yến khoát tay:

- Trả lời mẹ đi!

- Con không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Mẹ không tin con trai mình sao? Con không phải là thằng ngốc.

- Vấn đề ở đây không phải là tin hay không, mẹ cần con xác định, không lẽ điều đó khó đến vậy sao?

Bình khẽ thở dài:

- Hân đồng ý lấy con, đó không phải là câu trả lời thiết thực nhất sao?

Bà Yến hơi yên lặng. Bằng nhạy cảm của phụ nữ bà đã hiểu được phần nào:

- Con không tự tin để trả lời, đúng không?

Bình dốt cho mình điều thuốc:

- Sáng nay mẹ và Hân đi chợ, cô ấy đã nói gì sao?

Bà Yến khoát tay:

- Mẹ gặp con Thúy người mẫu gì đó, nó nói chuyện rất khó nghe.

Bình thở nhẹ:

- Mẹ tin cô ta sao? Chuyện đó không đáng để mẹ suy nghĩ đâu.

- Mẹ là phụ nữ, mẹ hiểu những gì họ bộc lộ, nhất là về tình cảm. Nếu không có cơ sở, Thúy sẽ không hẳn học như thế.

Bình khẽ lắc đầu:

- Mẹ tin con lần này được không? Con yêu Hân, mẹ hãy nghĩ rằng hạnh phúc của con chính là cô ấy. Con bằng lòng với những gì Hân mang lại và con tin cô ấy sẽ là người vợ tốt và con dâu ngoan của mẹ.

- Mẹ không phủ nhận điều đó. Hôm nay mẹ thật sự choáng váng khi biết chuyện này. Nếu là vợ chồng mà tình cảm không hướng về nhau mà chỉ sống vì bốn phận, thì còn khổ gấp ngàn lần khi hiểu được điều đó.

- Mẹ đã quá lo xa rồi. Con tin mình sẽ chinh phục được Hân đã là vợ. Mẹ phải tin con trai mẹ chứ.

Bà Yến nhắm mắt, sự mâu thuẫn làm bà mệt mỏi:

- Mẹ cần suy nghĩ. Con về phòng đi!

- Con xin lỗi vì làm mẹ phải lo, nhưng nói thật, con không thể sống thiếu Hân, mẹ ạ.

Bà Yến nhìn con. Bình rất hiền nhưng không nhu nhược, nếu bà ngăn cản chắc chắn anh sẽ không khuất phục. Bà đứng lên:

- Mẹ muốn nằm nghỉ, con ăn cơm đi.

Bình nhìn theo dáng mẹ, anh khẽ thở dài. Đúng là không có gì qua mặt bà, đúng là anh không tự tin khi nói rằng Hân cũng yêu mình. Hôm nay mẹ anh bắt anh phải đối diện với sự thật mà Bình luôn lẩn tránh, đó là Hân không hoàn toàn thuộc về anh. Anh đã lấp vào sự đau khổ dẫn vệt bằng những thứ hạnh phúc khi ở bên Hân. Anh quá yêu cô nên không dám đối diện với sự thật, mãi đến hôm nay mẹ anh đã bắt anh phải đối diện dù chỉ một lần. Bình ngả người ra ghế trong cảm giác mệt mỏi chán chường. Anh chỉ có mẹ để thấy mình tự tin, bây giờ điều đó cũng không còn, không biết anh có còn đủ tự tin để cùng Hân xây dựng hạnh phúc

không? Nhưng nếu để mất cô, anh lại càng đau khổ hơn. Bình thất vọng vì sự bất lực của mình, muốn rút lui thì không thể, muốn tiến đến thì không đủ tự tin, anh muốn nổi điên vì cảm giác mâu thuẫn. Bỗng chuông điện thoại reo, Bình ưỡn oải cầm máy:

- Alô.

- Anh Bình hả?

Bình dịu giọng khi nhận ra tiếng Hân:

- Có chuyện gì không Hân? Em đang làm gì vậy?

- Không có gì.

Giọng Hân lo lắng:

- Bác có nói gì với anh không?

- Sao em hỏi vậy?

Hân hơi do dự:

- Lúc sáng em gặp Thúy, chị ấy nói chuyện rất khó nghe. Em sợ bác...

Bình cắt ngang lời cô:

- Em không có lỗi gì sao lại sợ? Mẹ anh không nghĩ gì đâu.

Hân hơi im lặng:

- Anh biết chuyện gì rồi phải không? Bác nói với anh hả?

Tự nhiên Bình khẽ cười:

- Em lo lắng cái gì vậy?

- Anh sao thế?

- Không có gì, anh đùa thôi. Em nghỉ đi, anh cúp nha.

- Khoan, anh Bình!

Bình im lặng chờ đợi.

- Anh đang nghĩ gì vậy? Có phải anh nghi ngờ em không?

- Anh tin em.

- Anh nói dối! Hôm nay anh lạ lắm. Em muốn gặp anh. Anh ra ngoài một lát được không?

- Em sao vậy? Anh đã bảo không có gì mà. Người ta chỉ thật sự lo lắng khi thấy mình có lỗi, em có thấy vậy không?

Giọng Hân hơi nghẹn lại:

- Anh...

Bình nheo nhói đau khi nghe giọng cô, quả là anh điên rồi khi nói thế. Bình lắc đầu thật mạnh, cố nói dịu dàng:

- Anh xin lỗi, anh mệt lắm không gặp em được đâu. Ngày mai anh đến, được chứ?

- Tùy anh.

- Đừng giận anh nha Hân! Anh yêu em nhiều lắm, biết không? Anh cúp nghe.

Bình mệt mỏi gác máy, anh không hiểu mình đang làm gì nữa.

Tối hôm sau, Bình từ chối đi dự tiệc để đến nhà Hân. Anh được phép lên phòng cô. Đưa tay gõ cửa, Bình cảm thấy ấm lòng khi nghe giọng trong trẻo của Hân:

- Vào đi!

Cô quay lại thấy Bình nhưng vẫn không nói gì. Bình khẽ cười như biết lỗi:

- Anh đến, em không vui sao?

Hiểu Hân lắc đầu, không hiểu sao cô không thấy giận Bình, chỉ nghe tội nghiệp anh hơn:

- Hôm nay anh không đi dự tiệc sao?

- Không, anh sợ em buồn. Không giận anh thật chứ?

Hân cười nhẹ:

- Không. Em chỉ tự trách mình đã không làm cho anh tin tưởng.

Bình đưa tay chặn lời cô:

- Anh tin em, thật mà. Không hiểu sao hôm qua anh lại như thế. Em bỏ qua lần này thôi, anh hứa như vậy.

Hiểu Hân nhìn thẳng vào mắt Bình, đôi mắt anh như muốn cô hiểu rằng: cô là tất cả. Hân chớp mắt:

- Em thật lòng muốn làm vợ anh. Em muốn anh tin điều đó.

Bình nhìn cô thật lâu rồi bước đến ôm Hân vào lòng:

- Anh xin lỗi.

Hân hơi nhắm mắt khi Bình dịu dàng cúi xuống môi cô. Sự bình yên nơi anh làm cô thấy mình được che chở. Bình buông cô ra, khẽ vuốt tóc Hân:

- Em thực tập tốt không?

Hân gật đầu, Bình cười yêu thương:

- Học trò quý quái lắm, em phải dữ, tụi nó mới sợ.

Hân khẽ cười:

- Em không thích nghề giáo, nhưng từ khi đi dạy, em lại thấy thích, nhất là nhìn chúng nó, em lại nhớ ngày xưa của mình.

Bình nhìn cô không nói gì. Hân đưa tay vuốt tóc:

- Chỉ còn một tháng nữa em hết đợt thực tập rồi, em cũng thấy buồn.

- Em muốn đi dạy à?

Hân lắc đầu:

- Em muốn đi làm hơn. Nghề giáo chỉ gói gọn một chỗ, em muốn được làm việc rộng hơn.

Bình nhướng mắt như ngạc nhiên, không ngờ Hân lại có suy nghĩ như vậy. Anh cứ tưởng cô chỉ cần một cuộc sống yên ổn và một việc làm giản dị là có thể hài lòng. Thì ra Hân không yếu đuối đơn giản như anh tưởng. Bình thấy thú vị hơn về điều đó. Anh nhướng mắt:

- Nhưng điều quan trọng hơn đối với anh là sau khi em tốt nghiệp, anh sẽ không phải chờ đợi nữa.

Hân hơi đỏ mặt. Chỉ còn khoảng hai tháng là cô ra trường, cô không còn lý do gì để bắt Bình phải chờ đợi nữa.

- Em nghĩ gì vậy?

Hân lắc đầu:

- Không có gì.

Bình nâng mặt cô lên:

- Hãy tin anh! Anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc, Hân ạ.

Hiếu Hân không nói gì, chỉ đứng yên trong vòng tay của Bình.

Một tháng sau thì đợt thực tập của Hân đã hết, cô không thể từ chối khi trường tổ chức đi chơi xa và các học trò lại muốn cô đi cùng. Địa điểm trường chọn là Nha Trang. Khi đến nơi thì đã chiều, dựng trại xong thì trời đã tối. Hân lo sắp xếp cho học trò chỗ ngủ, nhưng chúng nó hình như không biết mệt là gì, um sùm đòi kéo nhau đi chơi. Hân mệt là người nhưng cũng thấy vui khi nhìn vẻ tíu tít của chúng. Thật khuya chúng mới chịu đi ngủ.

Hôm sau, Hân ngồi trên bờ nhìn lũ học trò đùa giỡn dưới nước mà thèm xuống biển, nhưng nếu mặt trời tắt trước mắt chúng thì còn ra thể thống gì nữa. Tối thì đốt lửa trại để nhảy và ca hát. Theo yêu cầu, Hân cũng hát một bài để góp vui. Đến khuya, đợi lúc mọi người ra vui chơi, Hân lén ra ngoài để đi dạo một lát. Rất lâu rồi cô không được ngắm biển về đêm.

Hân đi dọc bãi biển. Cát dưới chân mát rượi làm Hân thích thú. Hân bỗng khựng lại khi thấy bóng người trước mặt, cô không muốn phá vỡ sự yên tĩnh của người khác. Hân định quay lại thì người đó đã nhận ra sự hiện diện của cô, anh ta quay lại. Dưới ánh trăng mờ mờ Hân lặng người khi nhận ra Khang. Vỹ Khang cũng bất ngờ khi thấy cô, anh chậm rãi bước đến:

- Không ngờ gặp nhau ở đây. Em đi đâu vậy?

Hiếu Hân vẫn chưa hết bàng hoàng, cô chớp mắt:

- Tôi cùng trường đưa học trò đi chơi xa.

Vỹ Khang nhìn ra biển. Hiếu Hân muốn quay về trại, cô cảm thấy không được tự tin khi đứng thế này cùng Khang:

- Em chuẩn bị tốt nghiệp phải không? Chúc mừng nhé!

- Cảm ơn.

Vỹ Khang nhìn xuống đôi chân trần của cô. Không nói gì, anh cúi xuống lượm miếng sò bị vỡ kể bên chân cô rồi quăng ra xa:

- Nếu lúc này không vì tôi mà dừng lại thì em đã bị đứt chân vì đi tiếp rồi.

Hơi hơi quay nhìn nơi khác, cô im lặng vì Khang nói đúng.

- Lúc này tôi nghe có tiếng hát, có phải em không?

Hân hơi đỏ mặt nhưng thấy yên tâm vì trời tối:

- Vâng.

Khang khẽ cười:

- Từ lúc biết em đến giờ, tôi chỉ nghe em hát mỗi bài này.

Hân chớp mắt, không hiểu Khang nói điều này với ý gì? Tự nhiên cô quay lại nhìn anh, nhưng Khang có vẻ không quan tâm, anh trầm lặng nhìn ra biển. Cô nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh mà không hiểu vì sao mình xúc động đến lặng người như vậy. Có lẽ đây sẽ là hình ảnh cuối cùng của anh trong cô. Những khao khát, những nhớ nhung, những điều chưa kịp nói bỗng chốc dâng lên mãnh liệt trong Hân. Cô muốn nói thật lòng với anh dù là lần cuối cùng. Nhưng Hân chỉ đứng yên, lý trí không cho phép cô điên khùng như thế.

Hân hơi lùi lại, cô nói trấn tĩnh:

- Xin lỗi, đến giờ tôi phải về trại rồi.

Nói rồi Hân cương quyết quay đi, nhưng Khang đã bước lên đi song song với cô:

- Tôi muốn xem cô giáo dạy học trò có ngoan không. Tối nay tôi chẳng biết làm gì, gặp em ở đây thật thú vị. Tôi có thể đến đó không?

Hân bối rối đứng lại:

- Không được đâu.

Vỹ Khang nướng mắt, anh định nói nhưng lũ học trò đã thấy và chạy ào lại. Hân đứng yên nhìn khi chúng kéo bằng được Khang về trại. Trời đã thật khuya, các trại khác hình như đều tập trung về trại của Hân. Khang đã làm cho chúng nó mê tít, cả trại đều im lặng khi Khang dạo nốt nhạc đầu tiên. Hân khoanh tay đứng yên một góc nhìn lũ học trò vây quanh Khang để nghe anh hát. Hiểu Hân không ngờ anh hát hay đến thế. Không biết cô bị rung động bởi lời bài hát hay vì người đang hát, cô có cảm giác Khang đang hát với tất cả trái tim mình, bài "Đường xưa" anh hát như để nói riêng với cô. Tự nhiên Hân muốn khóc, lần đầu tiên cô thấy một tính cách, một mặt khác trong con người Khang. Hình ảnh dịu dàng của anh bây giờ làm cô nhớ quay quắt về ngày xưa, ngày mà anh và cô hạnh phúc thật nhiều và đau khổ cũng không kém, nhưng cô tin đó cũng là điều gắn bó sâu sắc và không thể nào quên được giữa cô và Khang.

Thật khuya, Khang mới từ giã ra về. Anh bước về phía cô bằng những bước chân tự tin quen thuộc:

- Em dạy học trò tốt lắm. Chúng rất ngoan.

Hân khẽ cười, không trả lời mà hỏi:

- Anh Nguyễn có đi với anh không?

- Không, tôi ra đây định giải quyết vài việc rồi về Sài Gòn trong ngày, nhưng không hiểu sao lại muốn ở lại một đêm. Ở Sài Gòn ồn ào quá, những phút thế này thật hiếm.

Hân chỉ cười chứ không nói gì. Khang đưa tay nhìn đồng hồ:

- Tôi về nhé. Chúc em vui vẻ!

- Cảm ơn anh.

Vỹ Khang bước đi, Hân nhìn nheo dáng cô đơn của Khang trên biển mà nhoi nhoi. Bỗng Khang dừng lại và quay lại nhìn cô:

- Tôi quên chúc em điều quan trọng nhất. Chúc em hạnh phúc!

Nói rồi Khang bước đi, Hân khóc tự bao giờ. Sự trầm tĩnh và dịu dàng của Khang cho Hân biết, anh đã thật sự dứt cô ra khỏi cuộc đời mình như Khang đã từng nói. Dù không muốn nhưng Hân vẫn thấy đau đớn một cách kỳ lạ. Có lẽ đây là lần cuối cùng cô để mặc tình cảm giày xéo mình, và lần đầu tiên cô đã khóc mà không cần phải giấu giếm hoặc kiềm chế về bất cứ điều xung quanh.

Hân trở về Sài Gòn để dự lễ tốt nghiệp. Ông Tuấn mở tiệc để đãi mọi người mừng ngày Hân nhận được bằng đại học. Mọi người đều vui vẻ nâng ly chúc mừng, nhưng có lẽ Bình là người hạnh phúc nhất. Anh cứ đưa mắt nhìn Hân rồi cười rạng rỡ vì hai bên gia đình đã quyết định tháng sau sẽ tổ chức cưới cho cả hai. Một lúc sau thì Nguyên đến cùng Ngọc. Hân ra tận cổng đón hai người.

Nguyên đưa bó hoa hồng màu vàng cho cô:

- Chúc mừng em!

- Cảm ơn.

- Khang bận việc đến không được. Bó hoa này, nó nhờ anh gửi cho em.

Hân chớp mắt khẽ cười:

- Cho em gửi lời cảm ơn đến anh ấy.

Rồi cả ba cùng bước vào nhà, Bình khẽ thở nhẹ khi thấy Khang không đến. Có thể anh ích kỷ, nhưng phải đối diện nhau thế này quả là không dễ chịu chút nào.

Ngọc khoanh tay nhìn Hân viết thiệp mà chạnh lòng:

- Có cần chị viết phụ không?

Hân ngược nhìn chị:

- Nếu chị muốn.

Ngọc cầm một tấm lên xem. Hân với tay đưa cho chị mấy tấm mình đã viết sẵn:

- Chị mời giùm em mấy thiệp này nhé.

Hiểu Ngọc cầm lên, rồi lấy thiệp Khang ra xem:

- Sao em không mời?

Hiểu Hân khẽ cười:

- Chị cùng công ty, chị đưa Khang giùm em.

- Như thế không đúng đâu. Nếu muốn mời, em phải đích thân đi, làm như vậy coi không được.

- Em ghi trong đó là ba mời, vì thế chị có thể đưa mà.

Ngọc nhìn em, cô biết Hân cương quyết trong việc không gặp Khang. Đúng là trẻ con, cô không hiểu sao Hân còn khờ đến vậy. Ngọc gom mấy tấm thiệp trên bàn:

- Tùy em. Nhưng chị thấy hơi kỳ, trốn tránh kiểu đó chỉ càng dở thêm thôi.

Nói rồi cô bước ra khỏi phòng. Hân buông viết ngồi thừ ra trên ghế. Có lẽ chị Ngọc nói đúng. Dù sao cô cũng phải đối diện một lần, không việc gì phải lẩn tránh thế cả.

Nhưng hôm sau, cô chưa kịp đưa thiệp mời thì Khang đến. Ngồi đối diện nhau nơi phòng khách, Khang khẽ cười:

- Ngay mai tôi phải đi công tác rồi, có lẽ nửa tháng mới về, tôi không dự đám cưới của em được.

- Vâng.

Khang đặt hộp quà lên bàn:

- Chúc mừng em! Bình là người tốt, tôi tin em sẽ hạnh phúc.

- Cảm ơn anh.

Vỹ Khang nhìn cô, cái nhìn đầy tự tin:

- Lúc trước, tôi có làm em nặng nề thì hãy cố quên đi. Hãy tin là tôi không cố ý như vậy. Tôi thật sự mong em hạnh phúc.

Hân chớp mắt:

- Cảm ơn anh.

Vỹ Khang đứng lên:

- Tôi phải về. Em khởi tiễn.

Hân ngồi yên nhìn theo, tự nhiên cô nhớ lần chia tay ngày xưa với Khang, cũng ở nhà Hân và cũng nhẹ nhàng như thế. Hình như Khang không bao giờ muốn để lại hình ảnh nặng nề cho cả hai người. Hân đem gói quà về phòng chứ không mở ra, cô muốn mình cùng Bình mở món quà này.

Vài ngày sau, cô nhận được điện của mẹ Bình gọi đến nhà. Hân hơi hoang mang vì từ ngày gặp Thúy, Hân cảm thấy bà Yến rất khác so với lúc trước. Cô cũng đã cố gắng rất nhiều để làm vui lòng bà. Khi Hân đến thì bà đã ngồi đợi:

- Con ngồi đi!

Hân ngồi xuống đối diện bà:

- Hôm nay bác muốn con hãy trả lời thật những gì bác hỏi.

Hân thấy có điều gì đó bất ổn, cô hoang mang:

- Từ đó giờ, con không dối bác điều gì cả.

- Vậy thì tốt.

Nói rồi bà lấy xấp hình quăng ra trước mặt cô:

- Cô giải thích sao đây về những tấm hình này?

Hân điếng người nhìn những tấm hình trên bãi biển Nha Trang, toàn là hình ảnh chỉ có riêng cô và Khang:

- Không phải như bác nghĩ đâu. Hôm đó con đi cùng trường và tình cờ gặp anh Khang.

- Tôi tin cô đi cùng trường và lợi dụng điều đó để hẹn hò riêng tư, có đúng không?

Hân run giọng, cô cố nói:

- Không bao giờ. Bác hãy tin con, những tấm hình này không có gì là không trong sáng cả.

Bà Yến cười gằn:

- Vậy cô muốn chụp kiểu nào mới gọi là không trong sáng? Nhìn giờ trên hình, tôi cũng hiểu lúc đó khuya như thế nào. Tình cờ trùng hợp vậy sao?

Hân nuốt nước miếng, cô đang bấn loạn không biết giải thích thế nào thì bà Yến đã nói:

- Chỉ có thằng Bình nó mù quáng tin cô. Lúc đầu tôi đã cố gắng để bỏ qua nhưng cô đã đi quá xa rồi, điều đó không thể làm tôi tha thứ được.

- Có nghĩa là bác đã nghi ngờ con từ lâu?

- Tôi cũng là phụ nữ, tôi chỉ cần nhìn là đã hiểu cô đối với con trai tôi như thế nào. Tôi sẽ không cho phép nó sai lầm nữa.

Hân nhìn bà đau khổ, có năm mơ cô cũng không ngờ rằng mẹ Bình nghĩ về cô như vậy, mà lại ngấm ngấm từ rất lâu:

- Cô muốn tôi giải quyết thế nào đây?

Hân chớp mắt, cố ngăn cho mình đừng khóc:

- Con đã giải thích tất cả rồi. Xin bác hãy tin con, con không làm gì có lỗi với anh Bình cả, con thật sự muốn làm vợ anh ấy.

Bà Yến khẽ nhếch môi, giọng sắc lạnh:

- Nếu không nhờ người theo dõi thì tôi đã tin cô rồi. Nói thật đi, cô lấy thằng Bình vì cái gì vậy khi mà cô không yêu nó?

Hân lặng người khi nghe bà Yến nói, cô nhìn bà như không tin:

- Máy tẩm hình này là bác nhờ người theo dõi con sao?

- Nếu tôi không làm vậy thì làm sao biết rõ về cô. Lúc con Thúy nói, có vẻ khó nghe thật, nhưng cử chỉ và thái độ thì không giả dối được. Nếu không có gì sao Thúy lại hận cô như thế chứ.

Hân nghe cổ mình đắng nghét, cô nhìn bà trầm tĩnh:

- Thú thật lúc này con định sẽ cố thuyết phục bác, thậm chí van xin bác hãy tin con, nhưng bây giờ thì không cần nữa vì con hiểu điều đó là vô ích. Con tùy bác quyết định.

Bà Yến giận dữ nhìn cô:

- Tôi không để con mình bị cô cảm sùng đâu. Cô hãy tự nói với nó những gì cần phải nói.

Hiếu Hân nhìn bà, cô hơi rùng mình khi nghĩ rằng mình sẽ sống chung nhà với bà. Hân ra về với cảm giác đau khổ, đổ vỡ. Cô khóc nghẹn ngào trong niềm đau đớn, tủi nhục.

Hân về nhà rồi lên thẳng phòng, cô không đủ sức để giải thích với mọi người. Hân cứ ngồi nơi bàn, gục đầu trong tay khóc lặng lẽ. Nghĩ đến Bình, cô lại thấy se sắt. Điều này sẽ rất tàn nhẫn đối với anh, cô lại nợ của Bình một ân tình nữa, cô hiểu Bình sẽ là người đau khổ nhất, cô không đủ can đảm để gặp anh.

Hôm sau, cô hẹn Bình ở quán cà phê gần nhà. Nhìn vẻ chết lặng đau đớn của anh, cô khẽ quay đi:

- Em xin lỗi...

- Anh đã nghe mẹ nói nhưng lại không tin. Anh chỉ muốn nghe chính miệng em nói, không ngờ em lại quyết định tàn nhẫn như thế.

Hân rơi nước mắt:

- Không như anh nghĩ đâu. Em cũng đau khổ, cũng bị dẫn dắt khi quyết định như thế, nhưng em không còn sự lựa chọn nào khác.

Bình cười gằn:

- Tôi đã không tin những gì mẹ nói và muốn cho em một cơ hội nữa, nhưng em làm tôi quá thất vọng. Nói đi! Em xem tôi là gì vậy Hân? Một thằng ngốc phải không?

Hân nhìn Bình đau khổ:

- Kể cả anh cũng không tin em, vậy anh bảo em quyết định sao đây?

- Tại sao em lại đối xử với tôi như thế? Em có trái tim không Hân? Em đáp lại sự chờ đợi của tôi bao năm như thế này sao?

Hân hơi nhắm mắt:

- Anh biết sai lầm của anh là gì không? Sao anh không hỏi thẳng những gì anh nghi ngờ, em sẵn sàng giải thích kia mà. Sao anh lại để trong lòng rồi không tin em như vậy?

- Vậy em có yêu tôi không?

Hân nhìn Bình im lặng. Bình khẽ cười thê lương:

- Tôi thật ngốc. Tôi tự nguyện yêu và chờ đợi em kia mà.

- Anh Bình...

Bình khoát tay:

- Đừng tỏ ra thương hại tôi, nếu không tôi sẽ khó tha thứ cho em lắm.

Hân không thể nói gì nữa. Bình đã về từ lâu mà cô vẫn còn ngồi đó. Mọi chuyện xảy ra như một giấc mơ, nhưng cô không hối hận mà chỉ có duy nhất là cảm giác có lỗi với Bình.

Tháng sau, Hân quyết định xin vào làm ở một công ty, coi như là sự bắt đầu cho cuộc sống mới.

Hiếu Ngọc bước vào phòng Khang. Anh đang xem các tài liệu trên máy, thấy cô, anh ngược lên:

- Có chuyện gì vậy?

- Anh Nguyễn đưa anh.

Khang cầm lấy rồi ký vào:

- Em bảo Nguyễn lên gặp tôi!

- Dạ.

Hiếu Ngọc định quay ra nhưng sức nhớ, cô quay lại nhìn Khang:

- Ba mời anh và anh Nguyễn tối nay đến nhà dùng cơm.

Vỹ Khang nhìn cô rồi gật đầu không hỏi gì thêm. Hiếu Ngọc khẽ thờ dài, cô không tin Khang không biết gì về chuyện của Hân. Không hiểu anh nghĩ gì?

Tối, Khang và Nguyễn đến, nhưng Hiếu Hân không có nhà. Khang cùng ông Tuấn bàn việc một lúc thì Hân về. Đôi mắt cô thoáng ngạc nhiên khi thấy Khang. Anh khẽ gật đầu chào rồi tiếp tục câu chuyện. Hân chớp mắt, cô bước thẳng về phòng mình. Lát sau cô trở xuống thì Khang đã ra về. Hân ngồi vào bàn ăn. Bà vú nhìn cô quan tâm:

- Sao hôm nay con về trễ thế?

- Con đưa khách hàng đi dạo thành phố.

- Vậy à?

Bà vú dọn thức ăn cho cô:

- Ráng ăn nhiều một chút, vú thấy dạo này con ốm đấy.

Hân khẽ cười:

- Con đâu có gì, chắc tại mới đi làm nên chưa quen.

- Sức khoẻ là quan trọng nhất, vú thấy con ỷ y lắm.

Hân khẽ cười, cô đói nhưng lại ăn không vô. Được nửa chén, Hân đã ngừng đưa, bà vú ráng ép cô uống ly sữa rồi mới cho về phòng. Hân mệt mỏi nằm xuống giường, cô nhìn gói quà cưới của Khang trên đầu nệm, đến giờ cô vẫn chưa mở ra và cũng không có ý định đó. Thái độ của Khang dù không muốn, cô vẫn thấy tự ái lẫn đau lòng. Anh quá bản lĩnh để dễ dàng rũ bỏ tất cả chứ không như cô, mù quáng trong tình cảm của mình.

Khang và Nguyễn ra về, cả hai tấp vào quán quen thuộc. Nguyễn đưa cho Khang ly bia mình vừa rót ra:

- Sao không về nhà mà lại ghé đây? Mà có chuyện gì à?

Khang khoát tay rồi châm cho mình điều thuốc. Nguyễn nhún vai không hỏi nữa.

- Mà và Ngọc sao rồi?

- Không biết. Cô ấy không phủ nhận cũng chưa chấp nhận, tao chỉ biết chờ thôi.

Khang hớp một ngụm bia:

- Lúc trước, mà đầu lơ mờ như thế, sao không chủ động áp đảo một lần, coi chừng cách đó lại nhanh hơn.

Nguyễn khẽ cười:

- Tao muốn lắm nhưng mà lắm rồi. Ngọc không giống Hiếu Hân, không dễ khuất phục đâu. Mà cũng biết cô ấy đâu phải hiền.

Khang im lặng. Nguyễn nhìn bạn như quan sát:

- Mà có biết tại sao Hân huỷ đám cưới không?

- Tao không quan tâm.

- Nhưng nó có liên quan đến mà đấy.

Khang nhúu mà nhưng không hỏi. Nguyễn nói tiếp:

- Hôm mà ra Nha Trang có gặp Hân, phải không?

Mặt Khang lạnh băng không biểu hiện gì.

- Ừ!

- Mẹ thằng Bình kêu người theo dõi và chụp hành hai đứa mày. Mọi chuyện chấm dứt là từ đó.

Mắt Khang lướt qua điều gì đó, anh nhếch môi:

- Ngọc nói với mày phải không?

Nguyên gật đầu. Khang dụi điếu thuốc vào gạt tàn:

- Tao không nghĩ có liên quan đến mình.

- Đúng! Nhưng nói thật đi, mày không còn nghĩ gì đến Hân thật sao?

Khang khoát tay:

- Tao không thích nói chuyện này nữa, nói chuyện khác đi.

Nguyên nhún vai như hiểu, anh ngồi cùng Khang một lát rồi về. Đưa Nguyên về xong, Khang không về nhà mà lái xe ra bờ sông. Gió lạnh làm anh tỉnh táo đôi chút. Anh thấy bức thật sự khi cứ bị chi phối, anh muốn dứt khoát tất cả và hoàn toàn không có ý định níu kéo.

ÁNH SAO LẤP LÁNH

Hoàng Anh
dtv-ebook.com

Chương 8

Hai ngày sau, dù không muốn anh cũng phải gặp Hiếu Hân một lần. Khang dễ dàng tìm được nơi cô làm việc. Hân có vẻ bất ngờ khi gặp anh đứng trước cổng công ty. Khang chậm rãi bước đến bên cô:

- Nói chuyện với tôi một lát.

Hiếu Hân còn đang phân vân thì Khang đã dẫn lấy xe cô dắt qua đường:

- Vào quán này đi. Tôi chỉ muốn nói những gì cần nói, không phiền em lâu đâu.

Không thể làm khác, Hân đành bước theo nhưng lòng thì hoang mang vô cùng. Sau khi gọi nước, Khang nhìn cô như quan sát. Hân mím môi cô ngồi thẳng người lên:

- Anh không thấy nhìn vậy là bất lịch sự sao?

Khang vẫn không rời mắt, anh nói bình thản:

- Tôi không nghĩ mình có liên quan gì đến việc chia tay của em cả, nhưng cũng không thể làm ngơ như không biết chuyện gì.

Hiếu Hân mím môi ngồi yên, cô đã hiểu lý do Khang gặp mình:

- Không ai nghĩ như vậy cả, với tôi lại càng không. Tôi hiểu và sẽ chịu trách nhiệm với chuyện của mình, hoàn toàn không đổ lỗi cho ai. Nếu anh tìm tôi chỉ có thể thì chúng ta chấm dứt ở đây được rồi.

Nói rồi cô định đứng lên nhưng Khang đã chặn lại:

- Cô luôn hành động theo bản năng như thế sao? Tôi vẫn chưa nói hết mà.

Hân nhìn Khang, cái nhìn thẳng đầu tiên từ lúc nói chuyện:

- Tôi thấy không có gì để nói cả, còn nếu chuyện hiểu lầm đó làm anh bực mình thì tôi xin lỗi.

Nói rồi Hân quay nhìn nơi khác. Khang buông tay cô ra và châm cho mình điếu thuốc:

- Tại sao cô không giải thích? Cô luôn buông xuôi hạnh phúc của mình như thế sao?

Hân không trả lời. Khang hình như cũng rất giận:

- Hình như đối với cô, hạnh phúc gia đình không quan trọng thì phải, nên mỗi lần gặp trở ngại, điều nên làm là tranh đấu thì cô lại lẩn tránh, buông xuôi một cách yếu đuối. Điều mà người đàn ông không bao giờ tha thứ là tình cảm bị xem nhẹ, cô hiểu không?

Hiểu Hân nghe đau thắt cổ họng vì sự đau khổ không thể nói. Cô cố trấn tĩnh nhìn thẳng vào mắt Khang:

- Nếu đã nghĩ vậy, anh gặp tôi để làm gì?

Khang nhìn cô sắc lạnh:

- Thứ nhất, tôi muốn thức tỉnh cô. Thứ hai, tôi muốn chấm dứt và không bị chi phối bởi những việc không liên quan đến mình.

Hân chớp mắt, cô quay đi khi không thể kiềm chế được giọt nước mắt đã dâng lên mi.

- Tôi còn có tự trọng để không đổ lỗi cho người khác vì sự đổ vỡ của mình. Anh yên tâm, tôi không hèn hạ đến mức bắt người khác phải chịu trách nhiệm vô lý như vậy. Bằng chứng là anh biết chuyện này không

phải từ tôi, nếu muốn, tôi đâu cần phải vòng vo như vậy. Xin lỗi, tôi phải về.

Nói rồi Hân cương quyết đứng lên, nhưng Khang đã giữ tay cô lại:

- Khoan! Tôi muốn nói hai câu nữa. Nếu muốn có hạnh phúc thì em hãy thay đổi cách nghĩ đi. Hạnh phúc không phải tự nó có mà là do mình tạo ra. Tôi khuyên rất thật lòng.

Hiểu Hân khẽ cười, cô quay lại nhìn vào mắt Khang:

- Cám ơn anh.

Cô rút tay ra và bước thẳng ra khỏi quán. Trời đã sụp tối tự bao giờ, Hân dắt xe ra về mà như đang đi vào khoảng tối của cuộc đời mình, chút hy vọng nhỏ nhoi cô ấp ủ cũng không còn. Vỹ Khang đã làm tan vỡ tất cả và cô còn có lý trí để giữ cho mình chút tự trọng cuối cùng. Không muốn nhưng nước mắt Hân vẫn rơi lặng lẽ. Đến giờ cô cũng không biết sai lầm của mình từ đâu mà cô phải gánh chịu, nỗi đau nào cũng tơi tả như nhau. Hân cố tạo gương mặt bình thản để vào nhà, cô thở nhẹ khi không gặp ai nơi phòng khách. Hân lặng lẽ về phòng mình, nhưng vừa tắm xong bước ra thì chị Ngọc cũng vừa vào:

- Sao hôm nay về trễ vậy?

Hân vừa lau tóc vừa ngồi xuống giường:

- Em gặp bạn.

Ngọc ngồi xuống ghế vể uể oải:

- Chị cũng mới về trước em mấy phút, mệt phờ người.

- Chị đi dự tiệc hả?

- Không có, đi với anh Nguyên.

Hân khẽ cười:

- Chị ác vừa thôi. Em thấy anh Nguyễn đợi như thế đủ rồi, chị cũng thích anh, đúng không?

Ngọc nướng mắt rồi lắc đầu, cô nhìn nơi khác cười cười:

- Sao em nghĩ vậy?

- Với tính của chị, nếu không thích thì chị dứt khoát rồi. Em không hiểu chị còn do dự điều gì nữa.

Ngọc thở nhẹ:

- Chị cũng không biết bây giờ mình thế nào. Có lẽ chị quá lý trí nên tình cảm cũng thế.

Hân nhìn chị. Từ nhỏ, hai chị em cô, hai cá tính đã khác nhau và Hân hiểu những người yếu đuối thường gặp nhiều thất bại, cũng như từ đó đến giờ cô có mấy lần thành công đâu, còn chị Ngọc thì luôn đạt những gì mình muốn. Dù là trong công việc hay tình cảm, chị đều có đủ tỉnh táo để quyết định. Bỗng Hân ước ao mình được một lần như chị Ngọc, một lần thôi để cô đủ mạnh mẽ, cứng rắn dứt bỏ những đau khổ và bắt đầu lại từ đầu.

Hân nhìn chị đang ngồi lim dim trên ghế rồi khẽ cười:

- Chị mệt lắm hả?

- Ừ.

- Chị uống cam không, em pha cho.

- Khỏi, chị qua đây coi em có gì không, nếu không chị về phòng nha.

Ngọc đứng lên, nhưng sức nhớ, cô quay lại:

- Máy ngày nay Khang có tìm em không?

Hân chớp mắt:

- Sao chị hỏi vậy?

Ngọc nhìn như quan sát:

- Chị nghĩ Khang sẽ gặp em để nói chuyện. Anh Nguyễn đã nói hết chuyện của em với Khang. Chị không tin anh ta dừng dừng đâu.

Hân khẽ thở dài, cô quay nhìn nơi khác:

- Chị nói với anh Nguyễn phải không?

- Ừ. Chị cố ý đấy, vì chị không thể tự nói với Khang.

Hân nhìn chị nghiêm nghị:

- Chị đừng làm thế nữa, chị sẽ hại em đó. Em không muốn chị đem chuyện em ra nói như vậy.

- Khang gặp em rồi phải không? Nói gì vậy?

Hân mím môi, cô nói mà không nhìn Ngọc:

- Em mong đây là lần cuối cùng chị làm thế. Chuyện của em, hãy để em tự giải quyết.

Ngọc quay lại ghế ngồi nữa, Hân ngao ngán hiểu câu chuyện sẽ bắt đầu:

- Nói đi chứ, nếu không chị sẽ hỏi thẳng Khang.

- Đủ rồi! Khang nói không muốn dính líu gì đến chuyện của em nữa, anh ấy muốn được yên ổn, chị hài lòng chưa?

Ngọc im lặng, cô ráng níu kéo chút hy vọng cuối cùng về tình cảm của Khang nhưng kết quả lại làm hại em mình thêm. Vỹ Khang đúng là sắt đá, vô tâm, nếu không còn yêu thì ít ra cũng phải an ủi đôi câu, không ngờ Khang lại cư xử tuyệt tình như thế. Nghĩ đến đó Ngọc lại giận

phùng lên, nhưng khi nhìn Hân, cô lại lập tức xùi xuống. Hân đang gục đầu trong tay khóc lặng lẽ.

- Chị xin lỗi...

Hân lắc đầu:

- Em chỉ xin chị đừng làm thế nữa, đừng để cho Khang coi thường em thêm, như thế đủ rồi.

Ngọc nhìn em xót xa:

- Hứa với chị, em phải cứng rắn lên. Em cứ như vậy, chị sẽ điên lên đấy.

Hân quệt mắt:

- Em không yếu đuối như chị nghĩ đâu.

Ngọc lắc đầu:

- Chị không bảo em quên Khang vì điều đó chị biết là không thể. Nếu không nói thẳng ra thì Khang là người đã cho em cuộc sống ngày hôm nay, chỉ cần em không coi tình cảm đó là quan trọng nữa, thật sự đã là quá khứ thì em sẽ thấy thanh thản hơn.

Hân khẽ cười:

- Từ hôm nay, em đã có đủ tự tin để làm điều đó. Em không cho phép mình ảo tưởng nữa.

Ngọc nhìn em im lìm, dù thế nào cô vẫn không tin Khang dừng dừng như thế. Tình cảm của Khang đối với Hân, cô là người hiểu rõ nhất và cô không tin Khang dễ dàng quên và dứt bỏ như vậy.

Hôm sau Ngọc đến công ty thì Nguyên bảo cô đem báo cáo lên nộp cho Khang. Dù không muốn, cô vẫn nhìn anh quan sát, đo lường. Khang nhận ra ngay và nhìn thẳng vào cô:

- Có chuyện gì không?

Ngọc khẽ cười:

- Không. Hôm nay tôi mới phát hiện anh khác trước rất nhiều.

Khang khẽ nhướn mắt nhưng không nói gì. Ngọc cầm lấy xấp hồ sơ rồi bước thẳng ra ngoài. Cô tức đến nỗi mơ ước được moi trái tim Khang ra. Ngọc bỗng khựng lại khi nghĩ với bản tính của Khang, anh sẽ không tha thứ và khó quên khi Hân đã ngã lòng về Bình, và tệ hại hơn là nếu không xảy ra chuyện đó thì Hân đã không dừng lại và trở thành vợ của Bình. Ngọc đứng yên hoang mang đến nỗi Nguyễn đến gần cô cũng không hay.

- Em sao vậy?

Ngọc giật mình:

- Không. Anh lên anh Khang hả?

Nguyễn gật đầu.

- Vậy em về phòng nha.

Nhưng Nguyễn đã nắm tay cô lại:

- Hôm nay em sao vậy?

- Không có gì, chỉ hơi mệt thôi.

Nguyễn nhìn cô một lúc rồi nói:

- Được rồi, anh lên Khang rồi xuống ngay. Em có muốn uống gì không?

Ngọc lắc đầu rồi bước nhanh đi. Nguyễn nhìn theo một lúc rồi mới bước vào thang máy. Vừa vào phòng, Nguyễn đã hỏi ngay:

- Mà và Ngọc nói chuyện gì vậy?

Khang nhướng mắt:

- Sao?

Nguyên ngồi xuống đối diện:

- Tao gặp cô ấy ở hành lang, cử chỉ như người mất hồn, tao tưởng có chuyện gì chứ.

Khang khẽ cười:

- Mà nên tập làm quen với tính thất thường của Ngọc. Điên đầu đấy.

Nguyên nhún vai:

- Tao lại thích mới kỳ chứ.

Nguyên đưa cho Khang bộ hồ sơ:

- Tao chắc mà sẽ hài lòng với cô thư ký này. Ba thứ tiếng, bằng lại loại giỏi.

Khang cầm lên xem có vẻ hài lòng. Nguyên nheo mắt nói như thú vị:

- Nói trước để mà chuẩn bị tinh thần, cô bé khá xinh đấy.

Khang nhướng mắt không nói gì. Nguyên vỗ vai bạn:

- Trông rất hiền, giống Hiếu Hân lắm, hợp gu mà rồi.

Nói rồi Nguyên bật cười đứng lên:

- Tao về phòng nghe.

Khang lắc đầu, anh để hồ sơ qua một bên và tiếp tục công việc. Hôm sau, Khang vừa cho xe vào bãi công ty thì gặp một cô bé chạy xe đạp với dáng vẻ hấp tấp đi vào. Trông cô rất giản dị, áo sơ mi trắng bỏ vào với

quần tây đen. Dù không nhớ rõ mặt trông hình nhưng Khang cũng đoán được đó là cô thư ký Nguyễn đã tuyển.

Khang đưa tay nhìn đồng hồ. Cô gái có vẻ vội vàng sợ trễ giờ, cô loay hoay dựng xe và rụt rè đi vào. Khang thấy buồn cười, anh đi thẳng vào thang máy để lên phòng mình. Hơn nửa tiếng sau, Nguyễn mới dắt cô bé lên. Khang đoán Nguyễn đã giảng cho cô nghe về giờ giấc công ty này giờ. Đứng trước mặt Khang, gương mặt cô ta tái xanh vì sợ. Cô ấp úng:

- Tôi xin lỗi vì đã đến trễ. Tôi hứa sẽ không như thế nữa.

Cách nói giống như cô học trò bị cô giáo mắng. Nguyễn kéo ghế cho cô ngồi xuống:

- Cô ngồi đi!

- Dạ.

Khang nói ngắn gọn:

- Tôi đã xem qua hồ sơ của cô, nhưng vì cô chưa có kinh nghiệm nên bắt buộc phải có thời gian thử việc. Trước hết, tôi cần một nhân viên tôn trọng quy tắc công ty. Tôi không muốn thấy tình trạng này nữa, cô hiểu chứ?

- Dạ.

Nguyễn sắp xếp cho cô ta làm việc. Cô có vẻ sợ Khang ra mặt. Nguyễn thầm buồn cười, anh mà còn ngán Khang huống chi cô bé này. Bắt đầu từ ngày đó, cô đi rất đúng giờ nếu không nói là sớm, và cách làm việc của Thảo (tên của cô ta) thật sự làm Khang hài lòng. Sau hai tháng anh đã chính thức nhận cô vào công ty. Thảo vui đến mức Khang nhìn mà tưởng cô sắp khóc.

Hôm nay Khang vừa cho xe ra khỏi công ty một đoạn thì gặp Thảo đang dắt bộ chiếc xe đạp trong lề. Anh cho xe dừng lại trước mặt cô.

Thảo có vẻ ngạc nhiên khi thấy Khang. Tuy đã vào làm được vài tháng, nhưng cô vẫn thấy sợ ông sếp lầm lì của mình vô cùng. Khang bước về phía cô:

- Xe hư à?

Thảo rụt rè gật đầu. Khang đưa mắt nhìn quanh:

- Ở đây không có chỗ sửa xe đâu. Để xe vào cốp, tôi sẽ đưa đi một đoạn.

- Dạ, không cần đâu ạ, chắc chỗ sửa xe cũng gần đây thôi.

Khang nhìn mồ hôi trên trán cô rồi cương quyết làm theo ý mình. Chạy một đoạn khá xa mới thấy chỗ sửa xe, Khang quay qua cô:

- Từ nhà đến công ty mất bao nhiêu phút?

Thảo ngạc nhiên nhìn nhưng cũng trả lời:

- Dạ, hơn một tiếng.

Khang im lặng như suy nghĩ gì đó:

- Cô biết chạy xe gắn máy không?

Thảo cứ đưa mắt nhìn Khang:

- Dạ biết.

Khang gật đầu không nói gì.

- Cô chờ lấy xe nha, tôi phải về trước.

- Cảm ơn anh.

Khang khoát tay rồi bước vào xe. Thảo đứng yên nhìn theo hoang mang. Một lúc sau thì xe cũng xong, nhưng khi cô thanh toán tiền thì

ông thợ sửa xe khẽ cười lắc đầu:

- Cậu lúc này trả rồi, dư nữa.

Thảo hoang mang đạp xe về, cô cứ bị ám ảnh bởi hình ảnh Khang. Quả là cô điên rồi mới dám mơ mộng viễn vông. Thảo lắc mạnh đầu cô đạp thật nhanh về nhà.

Hân xem kỹ tất cả giấy tờ rồi mới lên phòng họp ở tầng trên. Hôm nay họp các nhà đầu tư cho dự án của công ty cô. Họ có chịu ký hợp đồng hay không là phụ thuộc vào hôm nay. Sau khi đã thấy an tâm, Hân tự tin lên phòng họp. Vừa đi vừa suy nghĩ, Hân mong sao cho buổi họp thành công, để không uổng công sức cô đã bỏ ra cho tờ tường trình dự án thức suốt đêm nay. Bỗng cô vấp phải một vật gì đó, Hân hoảng hồn loạng choạng suýt té thì một cánh tay ở phía sau đã đỡ cô. Hân ngược lên định cảm ơn cô cứng cả người đứng yên khi nhận ra Khang.

Khang đã buông tay cô ra, môi thấp thoáng cười:

- Không sao chứ?

Hân đỏ cả mặt, cô lập tức lui ra xa:

- Cảm ơn.

Khang không nói gì, rồi như chợt nhớ ra, Hân nhìn Khang hỏi hoang mang, đến khi cô nhận ra sự ngớ ngẩn của mình thì đã muộn.

- Anh đi đâu vậy?

Khang nhìn cô, cái nhìn làm Hân hiểu mình ngốc nghếch. Chẳng phải hôm nay là cuộc họp các nhà đầu tư sao? Hân thật sự ngạc nhiên, không ngờ Khang cũng hứng thú bên lĩnh vực du lịch. Cô mím môi im lặng khi bước vào thang máy cùng Khang. Nghĩ đến cuộc họp có mặt Khang, cô bỗng thấy nhụt chí. Không hiểu sao mỗi khi gặp Khang, cô lại mất đi vẻ tự tin vốn có của mình. Nhớ đến nụ cười thấp thoáng của Khang lúc này, cô lại giận điên người vì sự hấp tấp của mình. Suốt cuộc họp, cô cố gắng

tập trung nhưng vẫn không được, cũng may là không phải ghi chép gì nhiều, chỉ là sự tranh luận của các nhà đầu tư. Cuối cùng cuộc họp cũng kết thúc, nó có vẻ thành công như Hân mong đợi. Khang vẫn chưa có câu trả lời về quyết định của mình. Giám đốc của cô có vẻ tiếc khi không thuyết phục được Khang, ông cứ lặp lại bảo Khang suy nghĩ kỹ và Khang chỉ gật đầu chứ không hứa hẹn gì.

Hân ngồi yên hoang mang. Không lẽ dự án và tường trình có gì thiếu sót, hay Khang không tin vào bản tường trình mà cô đã viết? Hân chớp mắt cảm thấy buồn thối thía. Ông giám đốc quay trở vào cô cũng không hay.

- Sao, mệt à?

Hân bối rối:

- Dạ không. Tường trình em viết không thiếu sót gì chứ?

Ông Thành khoát tay tỏ vẻ hài lòng:

- Cô làm tốt lắm. Không phải cuộc họp đã thành công sao. Chúng ta đã ký được hợp đồng kia mà.

Hân khẽ cười:

- Em thấy ông có vẻ muốn ký hợp đồng với công ty Vỹ Khang hơn.

Ông Thành gật đầu:

- Cậu ta là người khó tính, tôi rất muốn hợp tác với cậu ấy. Tôi có tiếc thật nhưng không quan trọng lắm, chủ yếu là mình đã đạt được mục tiêu đề ra. Cô đã làm rất tốt.

Hân khẽ cười nhẹ lòng, nhưng vẫn còn điều gì đó ấm ức, cô vẫn chưa đủ năng lực để thuyết phục những công ty lớn, mà tệ hại nhất đó là Vỹ Khang.

- Cô chuẩn bị đi. Tuần sau chúng ta sẽ tổ chức buổi tiệc để chúc mừng sự hợp tác này.

Hân gật đầu. Cô lại phải gặp Khang, vì Hân biết chắc ông giám đốc của mình sẽ không bỏ quên vị khách đặc biệt này. Cô hiểu muốn quên được Khang thì cô phải thẳng thắn đối diện chứ không thể lẩn tránh nữa.

Rồi sự thấp thỏm của Hân cũng đến. Ngồi trước gương, Hân chán nản thật sự, nếu không vì tình thế bắt buộc của công việc, cô đã xin phép không dự. Cô bước qua phòng chị. Ngọc đang xem gì đó trên máy, thấy cô, Ngọc vẫn không nhìn lên:

- Em đi đâu vậy?

- Dự tiệc, có công ty chị nữa, chị không đi sao?

Ngọc tắt máy, quay lại nhìn em:

- Ít lắm. Nếu không có Vỹ Khang thì chị đi với anh Nguyên.

Hân gật đầu như hiểu:

- Chị cho em mượn cây son nha.

- Son của em đâu? Màu đó đẹp lắm mà, em tô nổi lắm đó.

Hân lắc đầu, hôm nay lộng lẫy quá cô lại thấy thiếu tự tin:

- Em không thích. Chị để đâu vậy?

Hân kéo ngăn tủ tìm và chọn màu son:

- Qua đây chị trang điểm cho.

- Khỏi, em tự làm được.

Nói rồi cô quay về phòng. Vừa ngồi xuống đã thấy Ngọc qua theo:

- Đi dự tiệc đơn giản quá là kỳ lắm. Để chị làm cho.

Nhưng Hân cương quyết tự tay mình làm. Ngọc nhìn cô thầm hài lòng và phải công nhận là Hân rất đẹp, nó chỉ cần như thế cũng đã quyến rũ lắm rồi. Hiểu Ngọc ngắm em, cô không nghĩ Khang là người háo sắc, nhưng đàn ông, ai lại không thích đẹp và để quên một nhan sắc thế này là một điều không dễ dàng, huống chi Khang đã từng gắn bó và yêu sâu sắc đến vậy.

- Chắc hôm nay Khang đi với nhỏ Thảo, vì lúc chiều chị đâu nghe anh Nguyễn nói gì.

Hân to son cho môi, Ngọc tiếp tục lái nhai:

- Bảo đảm thế này thôi, em đã là trung tâm của buổi tiệc rồi.

Hân tô son bóng, Ngọc nhìn sự thành thạo của em mà thích thú:

- Thế nào hôm nay nhỏ Thảo cũng diện dữ, nhưng thua em xa lắc.

Hân ngừng tay, dù không chú ý nhưng cô cũng nhận ra tự giờ Ngọc nói về cô ta hơi nhiều:

- Chị nói ai vậy?

- Thư ký của Khang, hiền giống em lắm, thậm chí còn hơn, như cục bột vậy. Đúng là gu của Khang thích những cô gái hiền dù là trong công việc hay tình cảm.

Hân im lặng không nói gì. Ngọc vỗ vai cô:

- Em để ý thử xem, nhìn là biết ngay con nhỏ yêu thầm sếp của mình. Thấy em chắc nó vỡ mộng.

Dù không muốn nhưng Hân vẫn thấy nhoi nhói, lại một áp lực nữa với cô. Hân thay đồ xong, Ngọc vẫn còn ngồi đó, như thể đang coi sức lực của Hân trước khi chuẩn bị ra chiến trường:

- Tuyệt lắm!

Hân phì cười vì vẻ tâm đắc của Ngọc. Ngọc là người thích gì nói đấy, rất mạnh mẽ nhưng không suy nghĩ sâu, chỉ làm theo cảm tính.

- Em phải chứng minh cho Khang thấy anh ta không là gì cả.

- Được rồi, chị đừng nói nữa, em sẽ bình tâm hơn đấy.

Một lúc sau thì xe đến đón. Hân đến buổi tiệc sớm hơn một phút để đón khách. Đây cũng là lần đầu tiên cô gặp mặt những đối tác của công ty. Họ có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô thư ký mới của ông Thành. Khang là vị khách đến sau cùng, dù không muốn Hân cũng đưa mắt nhìn người bên cạnh anh. Thư ký của Khang khá xinh và có vẻ hiền như Ngọc nói. Khang chào cô với một chút thờ ơ quen thuộc rồi dìu Thảo đi vào. Hân vội nhìn nơi khác, không muốn nhìn họ nữa. Cô thấy khổ thật sự khi ông Thành luôn muốn tiếp xúc nhiều với Khang và bắt buộc cô phải đối diện với anh.

- Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?

Khang hớp một ngụm rượu:

- Đây là buổi tiệc nên tôi sẽ trả lời ông vào ngày mai.

- Tốt lắm! Dù sao tôi cũng muốn chúng ta hợp tác một lần.

Khang khẽ cười lịch sự:

- Tôi cũng vậy.

Ông Thành đưa mắt nhìn Thảo đang đứng bên cạnh Khang:

- Thư ký mới của cậu phải không?

Khang gật đầu. Ông Thành lịch sự chìa tay ra:

- Tôi có thể mời cô nhảy chứ?

Thảo đỏ mặt bối rối:

- Xin lỗi, tôi không biết nhảy.

Ông Thành tỏ vẻ ngạc nhiên rồi khẽ cười:

- Không sao, tôi là một vũ sư không tồi đâu. Cậu Khang cho phép chứ?

Khang quay qua Thảo:

- Cô nên làm quen dần đi. Tự tin lên!

Ông Thành vừa dìu Thảo ra sàn nhảy, thì một người đàn ông liền đến bên Hân:

- Tôi đã đợi rất lâu để mời cô, cô đồng ý chứ?

Hân nhìn anh ta, cô không nhớ anh ta là ai trong những người cô đã đón khi nãy. Cô chưa biết trả lời sao thì Khang đã nắm tay cô:

- Xin lỗi nhé, cô ấy nhận lời tôi trước rồi.

Hân mở to mắt nhìn Khang nhưng anh đã nắm tay cô ra sàn nhảy. Hân mím môi, cô không thể có phản ứng gì trong lúc này. Hân gắt nhỏ:

- Tôi chưa đồng ý, sao anh làm vậy?

Khang quay cô theo điệu nhạc:

- Ông Thành đã bắt cô thư ký của tôi, tôi thì lại đang rất muốn nhảy, xem như trao đổi vậy.

Hân muốn đứng lại và rời khỏi Khang ngay lập tức. Hình như hiểu cô nghĩ gì, Khang bất chợt kéo cô vào lòng:

- Đừng quên công ty cô là chủ buổi tiệc hôm nay, mà tôi lại là khách hàng lớn đấy.

Hân ngược nhìn Khang, đôi mắt anh rất sáng, đến nỗi Hân lạng người đến mấy giây:

- Nếu dùng điều đó áp đảo tôi thì anh lắm rồi.

Khang khẽ cười. Hân hơi mất tự chủ khi chợt nghe lại giọng cười rất nhỏ của anh mà lâu lắm rồi cô cứ tưởng mình quên:

- Nếu ông Thành nghe được cô thư ký của mình đối xử với khách hàng như thế này, chắc ông hài lòng lắm.

Hân mím môi quay nhìn nơi khác, tự nhiên cô rùng mình khi nghĩ vì cô mà Khang không chịu ký hợp đồng, nếu vậy quả là Khang đã dẫn cô vào đường cùng. Không kiềm được, cô buột miệng:

- Tôi có phải là lý do anh không ký hợp đồng không?

Khang nhướng mắt rồi nhìn thẳng vào mắt cô:

- Cô nghĩ mình quan trọng thế sao?

Hân hơi lạng người rồi nói trấn tĩnh:

- Không, tôi hiểu mình không đủ năng lực, với anh lại càng không.

- Tôi không bao giờ đem chuyện riêng tư vào công việc.

Hân khẽ cười:

- Tôi hiểu.

Khang lười biếng chỉ dúi nhẹ cô theo điệu nhạc chứ không bước như lúc đầu, anh nói bình thản:

- Hôm ấy cô làm tôi ngạc nhiên lắm.

Hân im lặng, không hiểu Khang muốn ám chỉ cái gì?

Ngạc nhiên vì thấy tính hấp tấp của cô hay là vì cô thiếu năng lực? Nhưng dù thế nào, Hân cũng thấy tốt hơn hết là im lặng. Cô chỉ mong bản nhạc chấm dứt để đừng kéo dài tình trạng này. Cô hơi lùi ra khi thấy mình quá gần Khang, sự im lặng của Khang làm Hân cảnh giác. Cô rất hiểu và rất sợ sự im lặng khác thường của anh. Đây là sự bắt đầu cho những việc làm áp đảo của Khang đối với người khác.

Khang nhận ra ngay dáng cứng đờ của Hân trong tay mình, anh nâng cằm cô lên đối diện:

- Đừng gồng mình như thế. Nếu muốn, chúng ta có thể chấm dứt bản nhạc ở đây.

Nói rồi Khang lập tức dừng lại. Hân thoáng ngỡ ngàng khi Khang buông cô ra, anh ta luôn làm theo ý của mình. Hân thấy giận nhưng cũng nghe nhẹ lòng vì cô rất sợ gần Khang. Khang là người từng trải, chắc chắn anh sẽ nhận ra ngay nếu cô lỡ để cảm xúc dẫn dắt mình. Hân chớp mắt nhìn về tự tin quen thuộc của Khang. Sự yếu đuối lại xâm chiếm, Hân quay đi tìm một chiếc bàn và ngồi xuống. Bây giờ cô mới thấy mọi người đang nhìn mình, cô hiểu những cái nhìn đó và thờ ơ nâng ly lên uống. Gã thanh niên lúc này đã bước đến:

- Đây là buổi chờ đợi dài nhất của tôi. Tôi không làm phiền Hân chứ?

Hân lịch sự lắc đầu, anh ta ngồi đối diện cô, cái nhìn không giấu được sự say mê:

- Nếu hôm nay không đến đây, tôi nghĩ mình sẽ hối hận.

Hân khẽ cười, cô hỏi cho có chuyện:

- Anh quen thế nào với giám đốc tôi?

Khôi nhướng mắt:

- Thật buồn khi cô đã quên lời giới thiệu lúc đầu. Nhưng không sao, như vậy lại tốt hơn. Tôi chỉ muốn cô biết về một Vĩnh Khôi lúc này thôi.

Hân ngời thẳng người lên, hình như lúc nào cô cũng gặp những người đàn ông táo bạo, mạnh mẽ một cách đáng sợ:

- Xin lỗi, lúc này đông người quá nên...

Nhưng Khôi đã ngắt ngang:

- Tôi không thích cô nhắc về công việc. Cô chỉ cần nhớ đang là buổi tiệc và tôi đã bị cô cuốn hút, chỉ có thế thôi.

Hân mím môi, không ngờ Khôi dám nói như vậy:

- Cô nghĩ gì vậy?

Hân nhìn Khôi, gương mặt khá điển trai và cô hiểu sự tự tin nơi anh ta:

- Không nghĩ mà là cảnh giác.

Khôi có vẻ bất ngờ trước cách nói của cô, anh lặp lại:

- Cảnh giác tôi?

Hân thẳng thắn gật đầu.

- Tại sao? Vì tôi thích cô à?

Hân nhăn mặt, cô quay nhìn nơi khác:

- Đó là cách nói chuyện làm người ta cảnh giác. Tôi nghĩ mình không hợp.

Khôi nhìn cô, đôi mắt thoáng nét gì đó rồi khẽ cười:

- Xin lỗi nếu tôi làm cô khó chịu, nhưng tôi không thích nói dối. Lần đầu tiên tôi có cảm giác này. Nếu cô không tin, tôi sẽ dùng thời gian để chứng minh.

Trời ạ! Hân không ngờ hấn táo bạo như thế. Cô thừa hiểu một điều đây là sự bắt đầu cho sự đeo đuổi và Hân phải đối diện những rắc rối về tình cảm mà cô đã rất sợ. Hân chán nản ngồi yên.

- Cô sao vậy?

Hân quyết định nói thẳng, cô rất dị ứng và mệt mỏi với những tình cảm mà mình không hề muốn:

- Tôi nói thật nhé. Tôi sẽ không xiêu lòng đâu, không bao giờ. Tôi không thích và rất sợ phải chịu trách nhiệm về tình cảm của người khác. Dừng ở đây đi anh Khôi, nếu không anh sẽ hối hận.

Khôi nhìn cô, Hân thấy hấn không dao động mà thậm chí còn có vẻ thú vị:

- Theo cách nói của cô thì cô có rất nhiều người đeo đuổi. Tôi biết trước điều đó, nhưng hoàn toàn không có ý bỏ cuộc. Tôi không giống họ.

Hân im lặng khi ông Thành bước đến. Ông bắt tay Khôi:

- Hôm nay đi một mình à?

Khôi khẽ cười:

- Chú có một cô thư ký rất tuyệt.

Ông Thành nhướng mắt:

- Chú không phủ nhận điều đó.

Cả hai cùng cười. Hân quay nhìn nơi khác, cô rất muốn về nhưng không thể bất lịch sự. Thảo đang đứng cạnh Khang, anh đang nói gì đó mà cô ta tỏ ra lảng nghe và ngoan một cách cảm động. Đúng là hiền thật. Buổi tiệc kết thúc là lúc Hân mệt mỏi thật sự. Khang đã về từ sớm cho nên Hân thấy thoải mái hơn, nhưng sự lì lợm của Khôi thì làm cô bực

mình không kém. Nếu anh ta hiểu cô sợ chuyện tình cảm như thế nào thì có lẽ không đủ can đảm đeo đuổi như thế.

Sáng hôm sau cô vào công ty hơi muộn, cô thấy ngại khi thấy ông Thành đã đến trước dù lúc tối qua ông đã bảo cô cứ nghỉ ngơi. Gặp cô, ông Thành tỏ vẻ vui ra mặt:

- Hôm qua cô đã thuyết phục Vũ Khang thế nào vậy?

Chưa kịp ngồi xuống, Hân đã đứng thừ người hoang mang không hiểu:

- Ông nói gì?

Ông Thành nhìn cô cười:

- Cô giỏi lắm! Cậu Khang đã chấp nhận ký hợp đồng đấy.

Hân chớp mắt đứng yên, cô thật sự không hiểu Khang là người thế nào. Cô có cảm giác như Khang đang thử thách mình và cố tình vờn cô theo ý của anh:

- Cậu ta rất hài lòng về dự án, tôi tin mình sẽ thành công trong kế hoạch này.

Hân khẽ cười, cô ngồi xuống nhưng đầu óc vẫn còn hoang mang và bị chi phối. Cô không chối một điều là mình sung sướng, thành quả của cô đã được chấp nhận bởi chính năng lực của mình. Bỗng chuông điện thoại reo, Hân vội vàng bắt máy:

- Alô.

- Nghe tiếng em thì tôi yên tâm rồi. Tôi lo em sẽ mệt vì đêm qua chứ.

Hân khẽ thờ dài khi đoán được là ai:

- Anh gọi có chuyện gì không? Tôi chuyển máy cho giám đốc nhé.

Khôi khẽ cười:

- Em vất vả thật nhưng tôi lại thấy thích. Tôi không phiền em nữa. Chúc em một ngày làm việc vui vẻ!

Khôi vừa nói xong, Hân vội cúp máy. Muốn yên ổn cũng không được. Khôi là loại người càng nói sẽ càng làm tới. Hân thấy bực mình thật sự khi nghĩ đến những ngày tới sẽ bị Khôi làm phiền.

Khang chú ý nhìn vẻ hốt hoảng của Thảo khi nhận điện thoại. Cô cứ đứng bất động, mặt tái mét rồi hấp tấp lấy giở:

- Tôi xin phép về sớm được không ạ?

- Có chuyện gì không?

Thảo chớp mắt:

- Mẹ tôi nhập viện. Tôi phải đến đó ngay.

Nói rồi cô đi như chạy ra ngoài, Khang bất an nhìn theo. Anh gọi điện bảo tài xế đưa cô đến bệnh viện. Hai ngày sau, Thảo vẫn không đến làm việc. Chiều, Khang lái xe đến bệnh viện, anh dễ dàng tìm ra phòng mẹ Thảo. Mẹ của cô vẫn còn trong phòng cấp cứu. Thấy Khang, cô có vẻ ngỡ ngàng bước ra:

- Anh đến lâu chưa?

- Mới đến thôi. Bác sao rồi?

- Vẫn còn hôn mê. Mẹ bị tai biến, cũng may đưa vào kịp.

Khang im lặng, anh không ngờ gia đình cô nghèo khổ đến vậy và Thảo phải gánh tất cả trách nhiệm mà vẫn học hành giỏi giang đến thế. Khang nhìn dụi dụi:

- Nếu cần gì cứ lên tiếng, đừng ngại gì cả. Mạng sống của mẹ cô là quan trọng nhất, hiểu không?

Thảo chớp mắt, cô cảm động nên cứ đứng yên nhìn Khang:

- Cảm ơn anh.

- Gia đình còn hai em à? Tôi thấy cô ghi trong hồ sơ.

- Dạ, tụi nó vẫn đi học.

Khang gật đầu, anh hình dung được sự cực nhọc của cô và thương cảm nhìn Thảo. Đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với một cô gái có hoàn cảnh như thế. Điều đó làm Khang chạnh lòng.

- Mới vào làm mà tôi đã nghỉ phép như thế rồi, tôi áy náy lắm.

Khang khoát tay:

- Tôi không khó khăn đến nỗi không thông cảm với hoàn cảnh của nhân viên mình. Cô cứ lo cho gia đình đi.

Thảo nhìn Khang, cô hiểu mình đã quá mơ cao, nhưng cô đã yêu thì làm sao lý giải được. Khang đến một cách tự nhiên trong cuộc đời cô và cô yêu anh cũng tự nhiên như thế:

- Cảm ơn anh.

Khang khẽ cười:

- Từ lúc đi làm đến giờ, tôi chỉ nghe cô nói mỗi câu này. Tôi thật sự áy náy vì đâu giúp gì cho cô.

Thảo lắc đầu dụi dàng:

- Trong cuộc đời tôi, có lẽ điều may mắn nhất là được gặp anh, được có chỗ làm tốt, nhờ nó mà gia đình tôi đã khá hơn trước rất nhiều.

Khang khoát tay:

- Cô có việc làm là do năng lực của mình. Nếu cô không có khả năng, chắc chắn tôi sẽ không nhận dù bất cứ lý do gì. Hãy hiểu đúng như vậy.

Thảo khẽ cười không nói nữa, cô ước gì được nói với Khang những gì trong lòng mình. Hình ảnh anh đã nâng đỡ cô rất nhiều và cô yêu anh còn hơn cả bản thân mình. Thảo chớp mắt khi Khang đưa cho cô chiếc áo khoác:

- Mặc vào cho ấm, đêm nay lạnh đấy. Tôi về nhé!

Khang nhìn cô như trấn an. Thảo chớp mắt yếu đuối, cô ước gì có bờ vai ai đó để tựa vào, có một sự chia sẻ để nâng đỡ. Thảo khóc lặng lẽ khi nhìn theo từng bước chân Khang xa dần.

Hai ngày sau Thảo mới đi làm trở lại. Mẹ cô vẫn chưa tỉnh, cô hiểu đã đến lúc cô phải đối diện và chuẩn bị tinh thần cho một sự mất mát. Thảo cố gắng làm tất cả những việc tồn đọng mấy ngày nay. Khang vào lúc nào cô cũng không hay.

- Bác khoẻ chưa?

Thảo ngược lên, cô thấy ấm áp khi nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Khang:

- Vẫn còn hôn mê như mấy ngày trước anh ạ.

Khang gật đầu ngồi vào bàn:

- Cô cứ nghỉ để lo cho bác nếu cần. Còn những việc này cứ làm từ từ, mấy tài liệu đó không gấp lắm.

- Dạ.

Khang cúi xuống đọc sơ qua các tài liệu trên bàn. Thảo ra ngoài làm cho anh ly cà phê, những chăm sóc nhỏ nhặt thế này cô lại thấy hạnh phúc. Đặt ly cà phê trước mặt Khang.

- Cảm ơn.

Thảo quay về bàn cố gắng để tập trung vào công việc. Một lúc sau thì có tiếng gõ cửa. Thảo ngược lên nhìn người khách. Hân vừa bước vào, cô khẽ gật đầu chào cả hai:

- Tôi đem bản kế hoạch cho anh.

Hân ngồi đối diện Khang, cô thật sự thấy khó xử khi ông Thành cố ý để cô bàn công việc với anh:

- Ngày mai, tôi sẽ gọi qua công ty cô.

Hân gật đầu, cô bắt đầu nói sơ về bản kế hoạch cho Khang hiểu. Cô cố gắng nói ngắn gọn. Thật là bức bối khi cô có cảm giác Khang đang chú ý đến gương mặt của cô hơn là nghe cô nói. Cuối cùng cô thở nhẹ:

- Tôi chỉ có thể nói vắn tắt để anh xem xét. Nếu muốn hiểu cụ thể hơn, tôi nghĩ anh trực tiếp gặp giám đốc thì sẽ có quyết định rõ ràng hơn.

Khang xoay xoay cây viết trên tay như suy nghĩ:

- Cô yên tâm, tôi nghĩ không có vấn đề gì. Cô nói rất dễ hiểu.

Hân mím môi cô định nói thì Thảo đã mang ly nước đến:

- Mời chị!

- Cảm ơn.

Thảo quay qua Khang:

- Anh có cần đổi ly cà phê khác không?

Khang khoát tay:

- Cô cứ làm việc của mình đi.

- Dạ.

Hân lịch sự cầm ly lên uống rồi để xuống:

- Nếu không có vấn đề gì, tôi xin phép về.

Khang gõ gõ cây viết lên bàn:

- Cô làm việc rất nhanh gọn. Tôi thích cách làm việc như thế.

- Cảm ơn.

Khang thấp thoáng cười. Hân cương quyết đứng lên:

- Tôi xin phép về công ty.

Nói rồi Hân chào lịch sự rồi bước ra ngoài. Nghĩ đến thời gian tới phải đối diện với Khang, cô thấy chán nản thật sự. Vừa xuống tầng dưới, cô đã thấy chị Ngọc đứng đợi. Gặp cô, Ngọc liền kéo tay:

- Vào phòng chị chơi. Nghe anh Nguyễn nói, chị mới biết em đến.

Hân miễn cưỡng bước theo. Vào đến phòng, Ngọc hỏi ngay:

- Em qua bàn công việc à?

Hân gật đầu không nói:

- Tốt chứ?

Hân lại gật đầu, cô đưa mắt nhìn quanh phòng Ngọc:

- Anh Nguyễn đâu?

- Không biết. Chắc đi đâu đó.

Hân đưa tay nhìn đồng hồ:

- Em phải về. Chị làm việc đi.

- Nhỏ Thảo đi làm rồi phải không?

Hân nói bình thản:

- Em có gặp.

Ngọc trẻ môi:

- Khang quan tâm đến nó lắm. Công ty đang đồn ầm lên, Khang đến thăm mẹ nó tại bệnh viện nữa. Thật không ngờ con nhỏ như cục bột mà ghê thật.

Hân chớp mắt, dù mới tiếp xúc nhưng Hân cũng nhạy cảm nhận ra tình cảm của Thảo. Đúng là cô ta rất hiền và Khang thì rất dễ xiêu lòng bởi điều đó. Không phải Khang đã từng nói cô đừng tự thay đổi mình đó sao, và có lẽ cô không còn ngây thơ như lúc trước. Hân không hối hận vì đã thay đổi, nhưng nếu nói không đau thì là nói dối, thậm chí cô còn thấy gục ngã khi nghĩ rằng Khang đã có tình cảm khác. Ngọc nhìn em quan sát:

- Em không sao chứ?

Hân khẽ lắc đầu:

- Em không nghĩ nó liên quan đến mình.

Ngọc gật đầu:

- Chị cũng mong như vậy. chị đã sai lầm khi nghĩ Khang vẫn còn yêu em, không ngờ Khang lại có tình cảm khác mà lại với một đứa không có gì đặc sắc.

Hân cố gượng cười:

- Thảo đẹp đó chứ và rất hiền. Hứa với em, đừng tỏ thái độ gì cả, chị luôn làm theo cảm tính, em lo lắng. Họ không có lỗi gì với mình, chị đừng làm cho Khang coi thường luôn cả hai chị em.

Ngọc khoát tay:

- Khùng, chị không ngu như mày nghĩ. Lo vợ vẫn!

Hân khẽ thở dài đứng lên:

- Em về nghe. Chị làm việc tiếp đi. Cho em gửi lời chào anh Nguyên. Ngọc tiễn Hân ra cổng rồi mới chịu quay vào. Cô thấy thương em mình hơn bao giờ hết.

ÁNH SAO LẤP LÁNH

Hoàng Anh
dtv-ebook.com

Chương 9

Tuần sau cả công ty nhốn nháo cả lên khi hay tin mẹ Thảo mất. Điều đặc biệt là sự quan tâm của Khang. Đây là lần đầu tiên họ thấy giám đốc lo lắng như thế.

Tối, Vỹ Khang lại ghé thì thấy hai đứa em của Thảo đang ngồi học bài. Không hiểu sao Khang thấy quý mến ba chị em Thảo. Dù không có cha mẹ bên cạnh nhưng ba chị em vẫn học rất giỏi và sống rất ngoan, anh thật sự phục sự khéo léo của Thảo. Nhìn thấy cô lo lắng và sắp xếp mọi việc Khang lại thấy chạnh lòng, cô còn rất trẻ mà gánh nặng trên vai thật không dễ dàng gì. Thấy Khang, thằng Đức, thằng Nhân liền đứng lên:

- Chị Thảo đang làm bếp. Để em kêu.

Khang khoát tay:

- Cả nhà chưa ăn cơm sao?

- Dạ chưa.

Khang nhìn đồng hồ rồi bảo:

- Anh cũng chưa ăn, nói với chị Thảo khỏi nấu cơm. Hôm nay anh đi.

Thằng Đức thích thú:

- Anh Khang trúng mảnh hả?

Khang khẽ cười. Thảo cũng vừa bước lên:

- Em đang nấu cơm, nếu không chê, anh ở lại dùng luôn.

- Nghe lời tôi, mọi người thay đồ đi. Tôi đói lắm rồi không chờ được đâu.

Cuối cùng Khang cũng bắt ba chị em đi ăn. Anh đưa họ vào một nhà hàng quen. Khang thấy tội nghiệp khi thấy vẻ bối rối của Thảo. Anh nắm vai cô trấn an:

- Đừng như thế, tôi chỉ đãi một bữa ăn, đâu có quan trọng gì.

Thảo chớp mắt:

- Em thấy mình mắc nợ anh nhiều quá.

Khang khẽ cười không nói gì. Vừa lúc đó Hân và Uyên bước ra. Hân khẽ gật đầu chào và nhận lại sự lạnh lùng quen thuộc của Khang. Ra đến xe, Uyên đã nhéo cô:

- Khang đi với ai vậy?

Hân nhìn nơi khác thẩn thờ:

- Thư ký của anh.

Uyên nhú mào:

- Kỳ vậy! Giờ này hết làm rồi... Hình như Khang dắt mấy chị em đi ăn thì phải.

Hân mím môi, dù rất cố gắng cô cũng thấy đau đớn một cách kỳ lạ, cô như người mất hồn:

- Mà chờ đi. Tao mệt quá!

Uyên không nói gì, yên lặng chờ Hân phía sau dù không hiểu gì nhưng nhìn hình ảnh đó, Uyên cũng hiểu họ thân thiết ra sao. Cô thấy thương Hân sâu sắc.

Về đến phòng, Hân cứ ngồi yên trên giường. Nỗi đau không làm rơi nước mắt nhưng huỷ hoại cả tâm hồn, thà cô chỉ nghe thôi chứ đừng chứng kiến. Hình ảnh thân mật, đầm ấm của họ không ngờ làm cô gục ngã đến vậy. Hân gục đầu trong tay cảm nhận sự mất mát lớn nhất trong cuộc đời mình. Bắt đầu từ ngày đó, Hân tránh tiếp xúc với Khang, cô không muốn tự mình làm đau mình nữa. Hôm nay vừa tan sở, ông Thành đã giữ cô lại:

- Đi cùng tôi một lát rồi hãy về.

Hân ngạc nhiên:

- Đi đâu ạ?

Ông Thành mỉm cười:

- Hôm nay không thể thiếu cô được. Chúng tôi đã đặt bàn rồi.

Hân hoang mang cùng ông Thành đến nhà hàng. Đến nơi Hân mới biết mọi người hẹn nhau ăn tiệc. Hân ngồi đối diện với Khang, cô rất ít nói, chỉ im lặng nghe. Không biết có chuyện gì vui mà cô thấy họ uống rất nhiều bia. Hân và cô thư ký của ông Hiền nói chuyện qua loa với nhau, cô không hiểu ông Thành muốn cô có mặt để làm gì. Hình như ba người đàn ông có vẻ say. Chưa bao giờ cô thấy họ buông thả như hôm nay. Khang có vẻ trầm tĩnh hơn, anh chỉ bàn việc và uống chứ rất ít nói.

Cuối cùng họ cũng chịu ra về, ông Thành đã say khướt, anh tài xế phải dìu ông vào xe. Cô thư ký của ông Hiền khẽ cười lắc đầu:

- Chúng ta phải đưa họ về thôi. Hân biết lái xe không?

Hân gật đầu.

- Hân đưa anh Khang về nhé, tuy tỉnh táo nhất nhưng lái xe không được đâu. Mình về trước nha!

Hân bối rối đứng yên, Khang cũng đứng lên nhưng có vẻ không vững. Anh tài xế của ông Thành kè Khang ra xe:

- Phiền Hân nhé! Tôi phải đưa ông chủ về.

Không còn cách nào khác Hân đành gật đầu. Cô nhìn qua Khang đang nhắm mắt dựa vào ghế như ngủ, cô quay qua thắt dây an toàn lại cho anh. Hân lái xe đến trước nhà Khang thì thấy cổng khoá. Hân chớp mắt khi nghĩ Khang chỉ sống một mình ở đây. Cô cố gắng lay anh:

- Anh Khang tỉnh đi, tới nhà rồi.

Khang nhíu mày, cố nheo mắt:

- Cảm ơn.

Nói rồi Khang lấy chìa khoá từ túi ra rồi bước xuống, nhưng Khang chưa đến mở cổng mà dựa người vào xe như cố tỉnh táo. Hân mím môi:

- Đưa chìa khoá cho tôi!

Cô mở cổng và cho xe chạy vào. Hân đưa mắt nhìn quanh căn nhà, cô bỗng thấy rung động mãnh liệt khi nhìn nó. Hân chớp mắt xúc động, cô quay lại nhìn Khang đang bước không vững vào nhà. Không thể làm khác, cô giúp anh đi vào nhà. Đặt Khang ngồi ngay ngắn nơi phòng khách, cô hỏi:

- Anh không sao chứ?

Khang vẫn nhắm mắt không trả lời. Hân nhìn Khang dăm dăm, một sự yêu thương quay quắt trong cô khi nghĩ rằng anh và cô đang ở ngôi nhà ngày xưa của hai người. Hân đứng yên quan sát và cảm nhận được sự quen thuộc của nó. Cô vẫn còn nhớ nhà bếp ở đâu. Hân bước xuống pha cho Khang ly chanh nóng:

- Anh uống đi sẽ tỉnh táo hơn. Tôi phải về, anh hãy tự chăm sóc mình đó.

Nhưng Khang vẫn ngồi im, Hân nghe đau thắt khi nghĩ cô không có quyền ở lại chăm sóc cho anh, đó không còn là bổn phận của cô và Khang cũng không thích điều đó. Hân ngồi im nhìn Khang thật lâu. Đây là lần đầu tiên cô được nhìn kỹ Khang như vậy. Đêm đã khuya, hoàn cảnh xung quanh càng tác động đến Hân, hướng chỉ chỉ có anh và cô ở tại nơi này. Không biết tự bao giờ Hân đã khóc. Yêu quay quắt vì cảm giác không tự chủ kiểm chế. Hân run tay khi vuốt nhẹ mái tóc trên trán Khang. Gương mặt Khang trong giấc ngủ thật yêu lành, cô vuốt nhẹ lên cặp lông mày hay nhú lại của anh mà nghe như tất cả cảm giác ngày xưa như trở về tới cô. Hân nhắm mắt cố gắng dùng tất cả lý trí để đứng lên, cô sợ mình sẽ gục ngã vì cảm giác yếu đuối. Hân quyết định lấy mềm gối đắp cho anh rồi ra về. Cô bước lên cầu thang mà như đi ngược về quá khứ, Hân không thể diễn tả được cảm giác của mình khi bước lên từng nấc thang để lên phòng. Hân nghe tay mình run rẩy khi đưa tay mở cửa căn phòng của Khang. Hân bật khóc không khi nhìn một màu vàng bao phủ. Cô cứ đứng lặng như trong mơ, cảm giác quen thuộc làm Hân nhắm mắt. Cô không ngờ Khang vẫn giữ nguyên căn phòng như thế. Hân bước đến cầm con gấu trong tay mình. Thật cay đắng khi đến giờ cô mới thấy tận mắt món quà tặng ngày xưa của Khang và căn phòng màu vàng anh đã trang trí vì cô. Không kiểm chế được Hân đưa tay sờ từng thứ trong phòng:

- Sao cô lại ở đây?

Hân ngỡ ngàng quay lại khi nhận ra giọng của Khang. Anh đang đứng nơi cửa phòng, có vẻ đã tỉnh táo đôi chút:

- Cô đưa tôi về phải không? Cám ơn nhé!

Hân nhìn Khang đăm đăm, tim cô đập loạn cuồn trong lồng ngực, cảm giác yêu thương như cuốn phăng tất cả lý trí, sự yếu đuối ngày nào lại xâm chiếm, cô muốn nói với Khang tất cả tình cảm mà cô đã ấp ủ, những đau khổ nhớ nhung mà cô cố kiềm nén Hân nghẹn giọng:

- Khang...

Khang nhìn cô, cái nhìn không biểu lộ gì nhưng Hân không quan tâm, cô đang xúc động mãnh liệt và không kiểm soát được cảm xúc của mình:

- Em muốn nói chuyện với anh lâu lắm rồi nhưng không đủ can đảm. Anh đã từng nói em là người yếu đuối không biết đấu tranh cho hạnh phúc của mình và bảo em xem thường tình cảm.

Hân ngừng lại, cô nuốt nước miếng mà nghe cổ mình đau thắt, cô nói nhanh như sợ không có dịp để nói với Khang nữa:

- Yếu đuối không có nghĩa là coi thường tình cảm, anh không hiểu em đã đau khổ ra sao đâu. Anh có hiểu phải kiềm chế tình cảm của mình thì đau đớn thế nào không? Em cũng vậy. Em... yêu anh, yêu nhiều lắm Khang ạ.

Khang vẫn đứng im lìm, Hân khóc không thành tiếng, cô nói rời rạc:

- Em biết tất cả đã muộn màng nhưng vẫn muốn nói một lần với anh. Có lẽ anh nói đúng, em không biết tranh đấu, khi hiểu ra thì đã muộn rồi.

Khang vỗ trán, anh lắc mạnh đầu như cố tỉnh táo. Hân hiểu Khang say thật vì ánh mắt của anh có nét gì đó rất dữ dội, hoang dại. Hân quệt mắt:

- Em xin lỗi vì đã bắt anh nghe thế này. Đúng là em điên rồi. Em về đây.

Nói rồi Hân bước ra cửa, nhưng Khang đã giữ tay cô lại:

- Cô chỉ nói vậy thôi à? Cô vẫn như thế chứ không thay đổi gì.

Hân quay nhìn Khang, cô run rẩy khi nhận ra mình quá gần anh:

- Hãy để tôi về, tôi không biết mình đang làm gì nữa. Chúng ta đều không tỉnh táo, hình như là vậy, nhưng tôi vẫn còn chút lý trí để dừng lại. Hãy buông ra Khang.

Khang bất chợt kéo mạnh cô vào lòng mạnh mẽ cúi xuống môi cô, Hân đứng yên thụ động, cuối cùng chút lý trí còn lại cũng tắt ngấm, nhường cho cảm giác yêu thương quay quắt. Hân choàng tay qua cổ Khang tự bao giờ, thời gian như ngừng lại, và cả hai đã đi đến tận cùng của tình yêu bất tận dành cho nhau. Hân cứ khóc qua từng nụ hôn của Khang, ấn tượng đêm nay Hân hiểu sẽ không thể nào quên. Những kỷ niệm của cô và Khang luôn là những dấu ấn không thể phai mờ trong ký ức của hai người.

Hiểu Hân nhìn Khang thật lâu, cô hiểu Khang đã rất say, còn cô thì lại quá tỉnh táo, chỉ có cô là sống thật với tình cảm của mình, còn Khang, anh lại không tự chủ và điều cô còn nhớ rất rõ là Khang đã có tình cảm khác. Hân ngồi bật dậy và ra về, cô tự trách mình yếu đuối một cách mù quáng, cô đã tự mình làm mình thấp kém dưới mắt Khang. Hân thần thờ khi nghĩ sẽ đối diện với Khang, cô nhắm mắt lại như trấn tĩnh. Hân nhìn quanh căn phòng lần cuối, cô có cảm giác đây mới là sự ra đi thật sự. Khi Khang tỉnh lại, chắc chắn việc đầu tiên anh làm là xoá sạch hình bóng của cô trong căn phòng này, cô hiểu sự sắt đá của Khang và cả sự yếu đuối của mình.

Sáng, Hân đến công ty hơi muộn, cả ngày Hân cố tập trung vào công việc. Buổi chiều gần về thì điện thoại reo:

- Alô.

Giọng Khang tỉnh táo vang lên:

- Tôi có chuyện muốn nói, tôi sẽ đợi em ở quán "Hoa Lan".

Hân nghe cổ đặng nghét, cô nói trấn tĩnh:

- Tôi không đi đâu. Tôi bận lắm.

Khang nói nghiêm nghị:

- Cô hiểu tôi muốn nói gì chứ?

Hân hơi nhắm mắt:

- Tôi nghĩ chúng ta đều sai lầm nên cách tốt nhất là quên tất cả đi.

Khang hơi im lặng rồi nói trấn tĩnh:

- Cô có suy nghĩ kỹ những gì mình nói không?

- Vâng. Xin lỗi nhé anh Khang. Tôi phải đi rồi.

- Tùy cô!

Nói rồi Khang cúp máy. Hân ngồi im lì nơi ghế, cảm giác lao đao làm cô muốn khóc, nếu cô không cứng rắn thì chỉ tự hạ thấp mình. Hân khoác giẻ lên và ra về. Vừa bước ra cổng cô đã gặp Khôi đứng đợi:

- Em sao vậy? Ốm à?

Hân lắc đầu cô dắt xe ra cổng:

- Khoan đã Hân! Tôi đến để mời em đi ăn. Tôi đã đợi rất lâu rồi.

- Hôm khác đi, hôm nay tôi mệt lắm.

Khôi nhìn cô im lì:

- Tôi không làm em nặng nề đâu. Tôi sẽ đưa em về, được chứ?

Hân định từ chối nhưng thấy bất lịch sự nên thôi.

Khôi chạy song song với cô, lần đầu tiên cô thấy Khôi chạy xe gần máy. Cô hiểu bằng mọi cách Khôi sẽ tiếp cận mình. Hân thấy buồn cười khi nghĩ Khôi không hiểu rằng cô chẳng đủ sức vượt qua tình cảm của mình huống chi đón nhận tình cảm khác. Sự lạnh lẽo của Khôi bên cạnh làm cô thấy mình tàn nhẫn, nhưng cô quá mệt mỏi nên không muốn gợi chuyện. Cuối cùng dừng xe trước nhà cô, Khôi khẽ cười:

- Em vào đi!

- Cảm ơn anh.

Khôi nheo mắt:

- Cười nhiều lên Hân, tôi thích nhìn em như thế lắm.

Hân khẽ cười:

- Anh về đi.

- Chúc em ngủ ngon!

Nói rồi Khôi vọt xe đi. Hân thấy vui đôi chút vì cách đùa nhẹ nhàng của Khôi. Cô đưa tay định bấm chuông thì sững người khi gặp Khang đang chậm rãi bước đến.

- Việc cô bận là thế à?

Hân chớp mắt:

- Tôi đã nói hết rồi, sao anh lại đến đây?

Khang nhìn cô lạnh băng:

- Cô cũng hiểu tính tôi, tôi không thể xem như không có chuyện gì.

- Anh muốn gì?

Khang nhìn cô, cái nhìn như muốn thấu tâm can người khác:

- Nhìn Khôi tôi lại nhớ về Bình. Cô có nghĩ là có lúc nào đó, mình lại yếu đuối nữa không?

Mặt Hân tái mét vì cảm giác đau điếng xúc phạm:

- Tôi cấm anh không được xúc phạm người khác như thế. Anh không có quyền.

Khang nhìn cô lầm lì:

- Cô nói sai lầm đúng lắm. Tôi thừa nhận mình thật sự đã sai lầm. Tôi không cho phép cô đảo lộn cuộc sống của tôi, nghe rõ chưa?

Hân mím môi, cô mất bình tĩnh đến cả người run rẩy:

- Anh về đi, tôi không muốn thấy mặt anh nữa.

Khang khẽ cười:

- Tôi không giống Khôi lại cũng không giống Bình để cô có thể dùng sự yếu đuối mà lung lạc. Chuyện đêm qua không nói lên gì cả.

Khang nhìn cô, cái nhìn mạnh mẽ trầm tĩnh quen thuộc:

- Tôi không còn tiếc nuối về tình cảm cũ nữa, cô nên hiểu mà quên đi.

Hiểu Hân quay nhìn hơi khác:

- Anh về đi và hãy yên tâm, tôi đủ tự trọng để không ngốc nghếch thế nữa.

Khang nhìn cô im lìm, đôi mắt có gì đó khác lạ:

- Tôi đã từng nói với cô, tôi không phải là người vị tha, cho nên tôi sẽ không quay lại. Không hề có ý nghĩ đó.

Hân đứng lặng ngắt trong đêm, nỗi đau đớn làm cô không còn sức để chống đỡ. Cô như người đứng bên bờ vực và Khang đã làm việc cuối cùng là đẩy cô xuống tận cùng của vực thẳm. Khang bình thản nhìn về chết lặng của cô. Hân không còn gì để che đậy sự tởn tợi của mình:

- Tốt nhất là anh và tôi đừng nên gặp nhau nữa.

Khang ra về bằng những bước chân dài mạnh mẽ. Hân cứ đứng như thế thật lâu và thề với lòng không bao giờ cô tha thứ cho sự tàn nhẫn này của Khang.

Hai ngày sau Hân lại phải làm việc bên công ty Khang, nếu phải chịu đựng thế này có lẽ cô điên mất, nhưng trốn tránh lại càng thấy hèn nhát. Sự đau khổ hình như đã trở thành lạnh giá, thật lạ là cô lại thấy vững vàng hơn.

Tháng sau, cô lại cùng mọi người ra công trình, dĩ nhiên là có Khang. Hân duyên dáng giải thích cho mọi người hiểu và tất cả có vẻ hài lòng với kế hoạch của công ty, chỉ có Khang là im lặng không nói gì, nhưng Hân không quan tâm, cô chỉ muốn làm đúng trách nhiệm công việc của mình. Cuối cùng cả nhóm ngồi ở một quán gần công trình, mọi người hình như đã mệt vì nắng và vì bụi quá nhiều. Từ đầu đến giờ, cô và Khang chưa nói với nhau một câu gì. Hân mặc kệ, tính trầm lặng của anh, cô quá rõ, cô không cần phải giải thích nếu Khang không hỏi. Đến trưa mọi người mới ra về, lúc này Khang mới lên tiếng:

- Tôi muốn bàn một vài việc với ông Thành. Cô hẹn ông ấy ngày mai giúp tôi.

- Vâng. Anh có thể nó mấy giờ không?

- Chín giờ tôi sẽ qua.

Hân gật đầu rồi ghi vào sổ. Khang nhìn quyển sổ trên tay cô thấp thoáng cười, Hân lờ đi mặc kệ Khang nghĩ gì. Ra đến xe, Khang khẽ nói:

- Để tôi đưa cô về công ty.

- Cảm ơn, tôi nghĩ không cần đâu.

Nói rồi cô quay qua chào mọi người, Khang là người cô từ giã sau cùng. Anh không biểu lộ gì bước về phía xe mình. Hân gọi tắc xi để về thẳng công ty. Thật là một ngày mệt mỏi.

Mấy ngày nay, cô thấy trong người không được khỏe, chiều Hân tranh thủ về sớm, cô ngủ li bì cho đến tối, thấy đói bụng Hân mới uể oải xuống phòng ăn. Cô gặp Ngọc đang ở phòng khách:

- Bộ bệnh hả?

Hân đi vào phòng ăn:

- Mệt thôi.

Bà vú dọn các món ăn lên, Hân bụm miệng lại, cô chạy vào nhà tắm nôn thốc nôn tháo. Bà vú lo lắng chạy theo:

- Con không sao chứ Hân?

Ngọc cũng đi vào:

- Bệnh rồi. Ăn cháo đi đừng ăn cơm. Em thấy người sao rồi?

Hân khoát tay, cô mệt mỏi lắc đầu:

- Em không sao mà.

Hân định ngồi vào bàn nhưng lại không chịu nổi mùi thức ăn, cô lại ợ và đứng lên:

- Con không ăn đâu, vú dẹp giùm con.

Bà vú nhìn cô đăm đăm nhưng không nói gì. Ngọc đứng khoanh tay như suy nghĩ:

- Lên phòng nghỉ đi, để chị gọi bác sĩ.

- Em đã bảo không sao mà.

- Mặt mày tái mét, em đói mà lại ăn không được thì làm sao.

Sẵn điện thoại trên tay, Ngọc bấm số. Hân mệt mỏi về phòng, cô thấy nhức đầu kinh khủng. Một lát sau thì ông Trung đến. Khám một lúc cho cô, ông ngập ngừng:

- Cô không bệnh gì đâu, chỉ bị thai hành thôi.

Hân như hoá đá khi nghe ông nói, còn Ngọc thì ngỡ ngàng nhìn cô. Đợi bà vú tiễn ông Trung về, Ngọc liền quay qua em:

- Em giải thích được rồi đó.

Hân như người mất hồn, cô điên rồi nên không nghĩ mình mang thai. Hân gục đầu trong tay. Ngọc như không kiềm được:

- Nói đi chứ, có phải của Khang không?

- Em muốn được yên tĩnh.

Ngọc ngồi xuống đối diện với Hân giận dữ:

- Không cần mà trả lời, tao sẽ làm tới cùng.

Nói rồi, Ngọc định bước ra ngoài, nhưng Hân đã nghẹn khóc:

- Em xin chị đấy, đừng làm thế.

Ngọc mím môi như cố dằn:

- Chị xin lỗi, nhưng nếu ba mẹ biết chuyện này thì sao đây? Em có nghĩ đến hậu quả không Hân? Sao lại như vậy?

Hân nhắm mắt:

- Em muốn được yên, em sẽ nói chuyện với chị sau được không?

Ngọc biết Hân đang rất đuối sức, cô khẽ bước ra ngoài rồi pha cho Hân ly sữa:

- Uống đi cho đỡ đói, để chị bảo vú nấu cháo cho em.

Ngọc bước ra ngoài mà nghe giận run rẩy khi nghĩ đến Khang. Không thể là ai khác nếu không là anh, cô hiểu quá rõ em mình. Trong cuộc đời nó duy nhất chỉ có mình Khang thôi, chỉ có anh ta mới làm Hân chết dở sống dở như thế. Không cần suy nghĩ, Ngọc lấy điện thoại và

bấm số máy Khang. Cô sẽ thay Hân giải quyết chuyện này, con nhỏ rất yếu đuối nó sẽ không làm được gì đâu. Sự tàn nhẫn của Khang đã đi quá giới hạn rồi và cô không cho phép bất cứ ai đối xử với em mình như thế. Tiếng Khang vang lên trong máy đầy tự tin:

- Alô.

- Tôi, Ngọc đây. Tôi cần nói chuyện với anh, tôi sẽ đợi anh ở quán gần công ty.

- Có chuyện gì không?

Ngọc mím môi cố dằn khi nghe giọng bình thản của Khang.

- Nếu anh không đến, tôi sẽ làm cho anh sẽ hối hận.

Nói rồi cô cúp máy. Lần đầu tiên cô dám nói chuyện như thế với Khang, nhưng Ngọc không còn tâm trí đâu để quan tâm, việc quan trọng là cô bắt Khang phải chịu trách nhiệm với những gì anh đã làm.

Ngọc thay đồ đến quán nhưng đến một tiếng sau, Khang mới tới. Ngọc mím môi nhìn sự trầm tĩnh của Khang. Anh kéo ghế ngồi đối diện cô:

- Tôi đến đây xem cô muốn gì, nếu bày trò gì cô mới là người hối hận đó. Nói đi!

Ngọc muốn tát một cái vì lẽ ngang ngược của Khang:

- Anh muốn đuổi việc cũng được nếu không thích tôi, nhưng tôi để cho anh yên chuyện này thì quả là tôi đáng chết gấp ngàn lần.

Khang nhíu mày nhìn cô:

- Cô có chịu nói không?

Ngọc nhìn thẳng vào mắt Khang nói thẳng thắn:

- Con Hân có thai rồi. Anh giải thích sao đây về chuyện này?

Khang ngồi yên như chấn động. Ngọc nhích môi:

- Anh đừng lảm! Đã có tình cảm khác mà còn hại em tôi, con Hân nó yếu đuối nên tin anh. Tôi biết nó sẽ im lặng và bỏ qua chuyện này, nhưng tôi thì không.

- Cô im đi!

Khang giận thật sự, anh chán ngán khi nói chuyện với một người rỗng tuếch như Ngọc.

- Hân sao rồi?

- Anh nghĩ nó sẽ ra sao khi biết tin này? Nếu nó có chuyện gì, tôi không tha cho anh đâu.

- Nếu cô còn ăn nói hồ đồ thì đừng trách tôi. Cô hiểu chuyện bao nhiêu mà nói vậy? Cô có nghĩ chính thái độ của cô đã hại em mình không? Cô hãy nhìn lại việc làm của mình đi. Tôi vẫn chưa tha thứ cho những gì cô đã gây ra đâu.

Khang lăm lăm nhìn cô. Ngọc ngồi im, cô hơi nao núng khi nghe Khang nói. Lần đầu tiên cô thấy Khang giận dữ đến không kiềm chế:

- Hân không biết cô đến gặp tôi phải không?

- Nó mà biết thì không tha cho tôi đâu.

Khang nhìn cô có vẻ dịu hơn:

- Lần này cô làm đúng lắm. Cảm ơn.

Ngọc mở to mắt nhìn Khang. Anh rất bình thản và có vẻ như hài lòng chứ không phải như cô đã nghĩ là Khang sẽ chối bỏ trách nhiệm:

- Anh định sẽ thế nào?

Khang nhìn cô rồi nói trầm tĩnh:

- Tôi sẽ tự giải quyết. Tôi khuyên cô đứng qua một bên và đừng hờ
đồ nữa. Chính thái độ của cô làm Hân khổ chứ không phải tôi đâu.

- Anh nói thế nào cũng được. Tôi chỉ cần con Hân không sao và
không đau khổ là được rồi.

Khang quay nhìn nơi khác, việc anh và Hân có một đứa con thật cứ
như mơ. Anh không bao giờ tưởng tượng được điều đó. Khang rùng
mình khi nghĩ nếu không có Ngọc, chắc chắn Hân sẽ không bao giờ cho
anh biết điều này. Việc có một đứa con làm cho Khang có thể bỏ qua tất
cả những gì mà anh không thể tha thứ cho Hân. Nó thật nhỏ bé với điều
thiên liêng này vì đó là kết quả của tình yêu duy nhất trong cuộc đời
anh.

Vài ngày sau, Hân vừa đi làm về thì gặp Khang đang ngồi nói chuyện
với ba mẹ mình. Cô khẽ gật đầu chào rồi đi thẳng lên phòng và không
khỏi ngạc nhiên vì sự có mặt bất ngờ của Khang. Lúc sau, Hân vừa thay
đồ xong thì có tiếng gõ cửa:

- Chị hả? Vào đi!

Nhưng người đứng trước mặt cô là Khang. Hân mở to mắt nhìn anh,
cái nhìn anh hài lòng:

- Sao anh lại lên đây?

Khang nhìn cô im lìm:

- Em không có chuyện gì để nói với anh sao?

Hân hơi lúng túng, cô mím môi:

- Không. Nếu có chuyện gì, anh có thể xuống phòng khách đợi tôi.

Khang thản nhiên bước về phía cô:

- Em thử nghĩ xem, tại sao anh lại lên đây? Anh không tin là em không hiểu.

Hân nhói tim, cô mơ hồ nhận ra lý do của Khang.

Hân run giọng:

- Tôi không hiểu và tôi cũng không có nhu cầu để tiếp anh. Xin lỗi nhé, anh Khang.

Khang nhìn cô thật dịu dàng, cái nhìn làm Hân chao đảo, nó khơi lại trong cô một Vỹ Khang của quá khứ mà cô đã cố quên. Khang luôn thuyết phục bằng những câu hỏi nhẹ nhàng như bắt người khác phải hiểu, cũng như ngày xưa anh đã kiên nhẫn để cô nhận ra tình cảm của mình.

- Anh đã biết cả rồi và hôm nay anh đến đây là để cho em hiểu chúng ta là một gia đình.

Hân điếng người đứng yên, cô đưa tay vịn cạnh bàn như trấn tĩnh, hành động ấy không lọt qua mắt của Khang:

- Anh biết em sẽ khó chấp nhận sau những gì đã xảy ra, nhưng điều đó không quan trọng, vì anh sẽ làm mọi cách cho con mình có cả cha lẫn mẹ.

Hân đã lấy lại bình tĩnh, cô nhìn Khang, cái nhìn không cảm xúc:

- Anh luôn làm theo ý mình mà không suy nghĩ đến người khác. Tôi đã hiểu lúc này anh gặp ba mẹ tôi để làm gì. Anh luôn đặt người khác vào chỗ không thể chọn lựa được nữa, nhưng anh quên rằng tôi đã thay đổi và sẽ không để yên cho sự sắp xếp này.

- Anh không phủ nhận là mình có ý đó, nhưng nó không như em nghĩ. Anh không làm vậy với mục đích gì cả, đơn giản là vì anh yêu em, anh cần giữ mẹ lại cho con của mình.

Hân chớp mắt, cô không ngờ mình lại xúc động như vậy khi nghe Khang thể hiện tình cảm:

- Anh biết em đang nghĩ gì. Anh thừa nhận là trước đây anh không hề có ý nghĩ quay lại, nhưng điều đó không có nghĩa là anh đã hết yêu. Càng yêu em, anh càng không thể chấp nhận và bỏ qua những gì đã xảy ra. Em có nhớ lần cuối cùng anh đến tìm em không? Anh không đủ vị tha để tha thứ cho sự sa ngã, yếu lòng. Hơn thế nữa, em đã nói đến cái chết để dọa anh, điều đó chứng tỏ em quá coi thường và quyết bảo vệ tình cảm của Bình, bằng chứng là em đã buông xuôi mà không dừng lại. Nếu không có chuyện đó xảy ra, em đã là vợ của Bình rồi.

Hân quay nhìn nơi khác. Lần đầu tiên Khang kiên nhẫn nói ra những suy nghĩ và tình cảm của mình, không ngờ Khang thương con như vậy, điều đó có nghĩa là nhờ mang giọt máu của anh, cô mới được tha thứ.

- Tôi không biện minh những chuyện đã qua, anh muốn nghĩ thế nào cũng được. Tôi chỉ muốn nói để anh yên tâm, tôi không phủ nhận trách nhiệm làm cha của anh, anh có quyền đó. Chỉ có vậy thôi.

Khang nhìn cô như quan sát:

- Khi đến đây là anh đã bỏ tất cả để làm lại từ đầu cùng em. Từ đó giờ, người duy nhất mà anh muốn xây dựng gia đình chỉ có em thôi. Anh sẽ không bỏ cuộc, anh muốn em tin điều đó.

Khang bước đến gần cô hơn, anh nâng mặt Hân lên đối diện với mình:

- Anh vẫn nhớ những gì em nói đêm đó, nhưng em chỉ nói trong lúc yếu đuối không kiểm chế, chứ không hề có ý đấu tranh hay giành lấy hạnh phúc của mình. Đã đến lúc em nên thay đổi đi, anh và con là hạnh phúc đấy, em không muốn giữ sao?

Khang nói rất nhẹ nhàng nhưng Hân lại dao động mãnh liệt.

- Đôi khi mình phải vị tha mới có hạnh phúc Hân ạ. Anh đã nói hết những gì cần phải nói, em hãy suy nghĩ đi. Anh về.

Khang nhìn cô một lúc rồi mới buông ra. Hân đứng yên chứ không tiến, cô lặng lẽ nghe từng bước chân Khang xa dần. Có phải cô chưa bao giờ đấu tranh vì hạnh phúc của mình không? Lời của Khang tuy nhẹ nhàng nhưng làm chao đảo lý trí của Hân. Có phải đã đến lúc và cũng là cơ hội cho cô níu giữ hạnh phúc của mình?

Khang đứng khoanh tay nhìn Hân đang đứng giữa căn phòng của hai người, cô có vẻ rất xúc động. Khang đứng yên để Hân tự do theo cảm xúc của mình:

- Nếu muốn dứt khoát, sao anh vẫn còn giữ mọi thứ như cũ vậy?

Khang khẽ cười:

- Vì anh biết em sẽ trở lại.

Hân nhìn Khang như không tin. Khang bước đến ôm cô vào lòng:

- Nói đúng ra là anh không nữ, không nữ khi nghĩ em chưa một lần nhìn thấy căn phòng của tụi mình.

Hân chớp mắt xúc động, cô đứng yên trong vòng tay Khang, cô không dám nhớ đến những ngày đau khổ đã qua. Khang nâng cằm cô lên:

- Em không hiểu mình đã để lại ấn tượng nơi đây thế nào đâu. Suốt một thời gian, anh cứ bị ám ảnh về dáng vẻ yếu đuối sợ sệt của em. Lúc đó anh rất thất vọng khi em không hiểu anh, chính khuyết tật của em mới là sợi dây trói buộc. Anh yêu em hơn vì điều đó đẩy Hân.

Hân dụi mặt trong ngực Khang, cô thấy nhói nhói đau khi nghe Khang nói và thấy mình thật nhỏ bé trong tình yêu của anh. Chợt nhớ ra, Hân ngước lên nhìn Khang:

- Em muốn nói với anh chuyện này lâu rồi. Có phải anh vẫn còn giận chị Ngọc về chuyện của tụi mình không?

Khang nhíu mày như không muốn nhắc đến:

- Chuyện đã qua, anh không muốn nhắc nữa.

Hân giữ mặt Khang trong tay mình, cô lắc đầu rồi nhìn thẳng vào mắt anh:

- Em chỉ nói lần này thôi, em thấy chị Ngọc cứ ray rứt mãi nên không chịu nổi.

Hân dừng lại như khó khăn khi phải nhớ đến chuyện đó, cô nói tiếp:

- Thật ra em đã biết quan hệ của anh và chị Thúy trước khi chị Ngọc nói nữa.

Khang nhìn Hân đăm đăm nhưng không hỏi chỉ chờ cô nói tiếp. Hân chớp mắt:

- Trước lúc đó, chị Thúy đã gọi điện nói với em về quan hệ của hai người. Em không nói, chắc anh hiểu chị ấy đã nói gì chứ. Lúc đó thật sự em không chống đỡ được vì em sống trong mặc cảm nhiều hơn.

Hân ngừng lại rồi nói rời rạc:

- Cả những lúc anh ở bên chị ấy, em cũng biết. Chị ấy luôn gọi điện thoại cho em trước lúc anh về. Và em hoàn toàn mất niềm tin từ đó.

Khang nhìn đăm đăm vào một chỗ, anh giận đến nổi, nếu có Thúy ở đây, anh sẽ giết cô ta mà không cần suy nghĩ. Anh đúng là ngốc khi không nghĩ ra Thúy có thể hành động như thế. Một sự hối hận quay quắt trong Khang khi anh hình dung những gì Hân phải chịu đựng và càng tệ hại hơn là anh đã chọn Thúy để gán bó. Khang ôm mặt Hân trong tay mình:

- Nghe em nói, anh cảm thấy mình thật tồi tệ. Anh không thể biện minh cho mình vì thật sự anh đã chọn Thúy khi chia tay em. Nhưng có một điều anh muốn em tin, lúc trước hay sau này cũng vậy, người anh yêu duy nhất chỉ có em thôi.

Hân khẽ cười không nói. Khang siết cô vào lòng đến nỗi cô cảm thấy đau.

- Anh xin lỗi.

Giọng Khang khàn đi vì xúc động. Hân nhắm mắt thả người trong vòng tay anh và cảm nhận hơi thở Khang đang mơn man trên mặt mình. Anh hôn lên đôi mắt cô thật lâu như lời xin lỗi mà Khang đã nói.

- Mình làm lại từ đầu nha em. Anh sẽ làm tất cả để đền bù cho hai mẹ con. Anh không để em phải hối hận vì đã trở về đây.

Hân đưa tay ngăn lời Khang:

- Em tin anh mà.

Khang hôn lên tay cô rồi khẽ cười:

- Đến giờ anh vẫn chưa dám tin mình được làm cha. Em tuyệt thật.

Hân đỏ mặt. Khang ngơ ngẩn nhìn màu hồng trên má cô. Rồi không kiềm được, anh cúi xuống:

- Em biết điều này không Hân? Mỗi lần bên em, anh như không còn là mình nữa. Anh hư thật rồi.

Khang mãi miết hôn cô quên cả mọi thứ xung quanh, anh cho cô trọn vẹn cảm giác của tình yêu bất tận. Trong căn phòng này, Khang như đưa cô trở về ngày xưa của hai người, lúc đó giây phút hạnh phúc thật hiếm hoi, và bây giờ cả hai như muốn đền bù lại khoảng thời gian họ phải xa nhau.

Hôm sau Hân đến công ty làm việc. Ông Thành nhìn cô khẽ cười rồi nói nhẹ nhàng:

- Tôi xin lỗi vì tôi không biết cô là vợ của cậu Khang. Thú thật, tôi chỉ biết cô Thúy.

Hân mỉm cười:

- Thật sự là như vậy mà. Tôi và Khang có chút hiểu lầm nên đã không nói. Xin lỗi ông.

Ông Thành khoát tay:

- Đừng nói vậy tôi thêm áy náy. Nếu tôi có làm gì cho cô phải nặng nề thì bỏ qua nhé.

Hân khẽ cười vì cách nói của ông Thành:

- Không đâu, tôi thích làm việc ở đây lắm.

- Thế thì tôi không biết đối xử sao đây?

- Ông đừng nói thế. Công việc là công việc, tôi sẽ cố gắng làm tốt trách nhiệm của mình, không có gì thay đổi cả.

- Bây giờ tôi thấy thật khó xử khi gặp cậu Khang. Nhớ những lần trước tôi đã sai bảo và có khi trách cô trước mặt cậu ấy... Thật chẳng ra làm sao cả.

Hân thấy buồn cười khi ông Thành đã quan trọng hoá vấn đề. Khang không nói gì mà ông đã áy náy thế rồi, nếu Khang mà lên tiếng, chắc ông không nhận cô làm việc nữa.

Chiều Khang đến đón thì gặp Khôi đứng bên đường, anh có vẻ bất ngờ khi thấy Khang. Hân liếc qua Khang, rõ ràng là anh thấy hết nhưng không biểu lộ gì. Hân nắm tay anh:

- Em muốn giới thiệu anh với Khôi.

Khang nhìn cô:

- Anh và Khôi không lạ gì nhau.
- Nhưng em muốn giới thiệu anh với tư cách khác.

Cô chưa kịp nói tiếp thì Khôi đã đi qua, anh khẽ gật đầu chào Khang:

- Anh khoẻ chứ?
- Bình thường.

Hân nhìn Khôi khó xử, khi anh cứ cố ý nhìn cô với vẻ say mê không giấu giếm:

- Hôm nay Hân về trễ thế?
- Vâng. Không ngờ anh cũng quen với anh Khang, tôi định giới thiệu anh với anh nữa đấy.
- Vậy à?

Hân không ngờ mình lại rơi vào tình cảnh này. Cô chưa kịp nói gì thì Khang đã choàng tay qua vai cô, giọng lạnh băng:

- Có lẽ cậu chưa biết điều này. Hân là vợ của tôi. Tôi nói thế, cậu hiểu rồi chứ? Chúng ta về thôi Hân.

Nói rồi Khang dìu cô ra xe, Hân thoáng thấy khuôn mặt chết lặng của Khôi, một chút áy náy khi thấy vẻ đau khổ của anh, cô lại vay một món nợ mà không thể trả. Khang cho xe chạy đi với khuôn mặt trầm ngâm. Hân khẽ cười ngả vào vai anh:

- Anh giận em hả?

Khang lắc đầu:

- Không.

Hân chớp mắt, cô nói dịu dàng:

- Mỗi lần như vậy, em lại có cảm giác như mình vay một món nợ mà không thể trả. Em áy náy lắm.

Khang khẽ cười:

- Anh hiểu. Nhưng nói thật, không dễ chịu chút nào khi anh biết có người thích vợ mình.

- Em xin lỗi.

- Sao lại xin lỗi?

Hân ngồi lên khẽ cười:

- Không phải em là nguyên nhân làm anh buồn sao?

Khang phì cười, anh quẹo xe theo hướng nhà Hân:

- Anh muốn em nói là ghen chứ gì?

Hân nheo mắt, cô cười cười:

- Nhưng có không?

Khang kéo Hân ngã lại vai mình:

- Anh tin em, nhưng thú thật anh ghen kinh khủng lắm đấy.

Hân nhắm mắt thư giãn, thật êm đềm khi bên Khang thế này.

- Em mệt hả?

Hân lắc đầu nhưng vẫn không mở mắt. Khang hôn nhẹ lên trán cô:

- Nghỉ một lát đi, đến nhà anh gọi cho.

Hân im lặng, cô không buồn ngủ nhưng lại thích cảm giác bên Khang thế này.

Sau khi dùng cơm, cả hai ở lại chơi đến khuya rồi mới về. Hân mệt thật sự, cô nhắm mắt nằm im trong lòng Khang. Khang vừa vuốt tóc cô vừa xem thời sự trên tivi. Thấy Hân cứ cọ quậy trong lòng mình. Khang cúi xuống:

- Em ngủ không được hả?

Hân gật đầu nhưng mắt vẫn nhắm:

- Không hiểu sao em buồn ngủ hoài mà không ngủ được.

Khang đưa tay tắt tivi rồi quay ôm cô vào lòng.

- Anh không xem nữa hả?

- Hết rồi. Thai có hành em không?

Nói rồi anh đưa tay xoa bụng cô. Hân lắc đầu.

- Anh muốn em đừng đi làm nữa, ông Thành không nói gì với em sao?

Hân mở mắt nhìn Khang:

- Sao anh hỏi vậy?

Khang khẽ cười:

- Vì anh quá hiểu ông. Em có nghĩ anh rất khó xử không? Em là vợ anh mà lại đi làm cho công ty khác, điều đó thật khó chấp nhận.

- Nhưng công việc của em rất tốt, em thích làm việc ở đó lắm.

Khang quay qua nhìn vào mắt cô:

- Nếu anh muốn em nghỉ việc, em có đồng ý không?

Hân chớp mắt im lặng. Khang nhìn như quan sát:

- Em chưa nghĩ đến vấn đề này sao Hân?

Hân nhìn Khang buồn bã:

- Có chứ, nhưng em chỉ nghĩ gần đến ngày sanh, em sẽ ở nhà và sẽ không nghỉ việc luôn.

Khang nheo mắt, cử chỉ không hài lòng:

- Anh muốn em dành thời gian cho gia đình, rồi con chúng ta nữa. Anh không thể để em đi làm như vậy.

- Có nghĩa là anh bắt em phải chọn lựa?

Khang gật đầu:

- Không phải chọn lựa mà là bắt buộc nếu em xem trọng gia đình. Anh không hình dung được, em vừa đi làm lại vừa chăm sóc con chu đáo.

Hân im lặng, phải thừa nhận Khang rất thương con, thương đến mức anh lo xa hết mọi thứ:

- Đừng làm anh thất vọng, Hân! Anh có thể chiều em mọi thứ, nhưng chuyện này thì không thể.

Hân ngồi lên, cô biết mình sẽ nghe theo Khang, vì đối với cô anh là tất cả, nhưng buồn thì không thể tránh khỏi, đó là công việc mà cô rất yêu thích.

Hân chớp mắt:

- Anh hãy cho em thời gian để ông Thành tìm người mới. Sau đó em sẽ nghe lời anh.

Khang nhìn cô rồi kéo Hân vào lòng hôn thật lâu như cảm động:

- Anh yêu em lắm Hân ạ. Em và con là tất cả đối với anh.

Hân cảm động choàng tay qua cổ Khang ghì xuống, cô đưa tay sờ từng nét trên mặt anh. Khang hiểu Hân đang nghĩ gì khi làm thế, anh dịu dàng hôn nhẹ lên trán cô:

- Em biết không? Đến bây giờ anh vẫn thấy nhói tim khi bàn tay em mơn man trên mặt mình, đúng là không thể nào quên Hân ạ.

Hân chớp mắt, bàn tay cô vuốt nhẹ lên chân mày anh. Khang đùa:

- Khi nhìn thấy anh rồi, em có thất vọng không?

Hân mỉm cười:

- Có chút chút.

Khang nhướng mắt như suy nghĩ, Hân bật cười:

- Lúc gặp anh, em rất sợ. Gương mặt anh lúc nào cũng lạnh lùng, không như những gì em tưởng tượng.

- Em tưởng tượng gì?

Hân đỏ mặt:

- Em không nói đâu.

Khang bật cười:

- Có phải em nghĩ, anh là người lãng mạn lại dịu dàng và rất tình cảm không?

Hân tròn mắt:

- Sao anh biết?

Khang nắm xuống rồi kéo cô vào lòng:

- Vì anh hiểu em.

Hân đấm nhẹ lên ngực Khang:

- Nói vậy cũng nói.

Khang nắm tay Hân lại rồi đưa lên môi:

- Hứa với anh, nếu có chuyện gì cũng thẳng thắn nói với nhau, không được để trong lòng. Đến giờ anh vẫn còn ray rứt vì Thúy đã làm khổ em. Nếu ngày trước em tin anh thì chúng ta không ra nông nỗi này.

- Em xin lỗi.

Khang hôn nhẹ trán cô:

- Anh chỉ muốn em tin anh thôi. Tin tuyệt đối.

Hân chớp mắt không nói gì, Khang hôn cô thật nồng như muốn Hân cảm nhận tình yêu sâu sắc mà anh đã dành cho cô.

Vài ngày sau thì Ngọc và Nguyên đến thăm. Hiểu Hân nhìn cả hai với ánh mắt thích thú:

- Em thấy anh Nguyên nên tỏ rõ thành ý đi là vừa.

Nguyên nhún vai đùa:

- Tôi chỉ chờ có thế, nhưng phải có Hân ủng hộ đấy.

Khang từ trong bước ra, anh ngồi xuống bên Hân:

- Không chỉ có Hân mà cả tôi cũng ủng hộ hai tay.

Hiểu Ngọc nướng mặt:

- Mọi người định hòa nhau áp đảo một mình tôi à? Không hề gì, tôi có lập trường của mình mà.

Nguyên làm ra vẻ đau khổ:

- Nếu xảy ra chuyện gì thì chỉ có tôi là lãnh đủ, vì vậy cách hay nhất là chờ đợi thôi.

Mọi người bật cười vì vẻ mặt ủ dột của Nguyên. Ngọc khẽ liếc Nguyên một cái làm anh ngây cả người. Đây là lần đầu tiên anh thấy nét giận dữ gần như âu yếm của Ngọc đối với mình. Nguyên cứ ngồi yên nhìn cô. Hình như cảm nhận được cái nhìn của anh, Ngọc nắm tay em đứng lên:

- Chị em mình lên phòng đi, mặc mấy ổng.

Nói rồi cô nắm tay Hân đi lên, cử chỉ rõ ràng là bối rối. Hân kín đáo nheo mắt với Nguyên rồi mới đi theo chị. Vừa vào phòng, Hân cười cười nói ngay:

- Lần đầu em thấy chị bối rối đấy.

Hiếu Ngọc đỏ mặt:

- Nói bậy! Tại chị muốn nói chuyện riêng với em thôi.

Hân mỉm cười ngồi xuống cạnh chị, truy tới cùng:

- Chị thương anh Nguyên rồi phải không?

Hiếu Ngọc khẽ cười trầm tĩnh, hình như Ngọc luôn làm chủ được cảm xúc của mình:

- Có lẽ vậy, nhưng chị không muốn ràng buộc sớm, cứ như hiện tại tốt hơn.

- Đừng làm thế! Chị không tội nghiệp anh Nguyên sao? Nếu đã yêu thì chị phải nắm cơ hội cho mình, đừng thử thách tình cảm như vậy, nếu

không mất đi chị sẽ hối hận đó.

Ngọc khẽ cười quay lại nhìn em:

- Hôm nay bày đặt dạy tôi về tình yêu nữa hả cô nương.

Hân đỏ mặt, cô khoát tay:

- Em nói thật đó. Chị đừng thử thách anh nữa. Đến bây giờ chị vẫn không tin tình cảm của anh Nguyễn sao?

- Không phải không tin, mà chị muốn suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định.

Hân nhìn chị thích thú:

- Nói thật đi, anh Nguyễn cầu hôn chị bao giờ chưa?

- Tò mò vừa thôi nhóc. Hạnh phúc quá nên không có gì làm theo phá tôi phải không?

- Em chỉ lo cho chị thôi, nếu chị không nói thì thôi.

Ngọc cú nhẹ đầu em rồi hỏi quan tâm:

- Thai có hành em không?

Hân mỉm cười:

- Chút chút.

- Là trai chắc Khang mừng lắm hả?

Hân cười hạnh phúc:

- Nhiều lúc em phải ganh tị vì cách thương con của Khang nữa đấy.

Ngọc bật cười:

- Con nít vừa thôi, ai lại đi ganh với con, Khang biết sẽ cười đấy.

Hân cười nhẹ rồi với tay ôm con gấu vào lòng:

- Nếu không vì em có thai, em nghĩ chắc Khang không bao giờ thay đổi quyết định đâu.

- Nói bậy! Khang rất yêu em, em phải hiểu chứ?

- Em hiểu. Nhưng chị biết không, em đang cố gạt bỏ ý nghĩ mình được chấp nhận là vì con, chứ không phải là vì Khang không thể sống thiếu em.

Ngọc nhìn em đăm đăm, cô không thể biện hộ điều gì vì những điều Hân nói đều có lý:

- Không điều gì là hoàn hảo cả Hân ạ, điều quan trọng là Khang rất yêu em.

Ngọc khẽ cười rồi nói đùa:

- Biết đâu sau này khi sanh xong, chính em lại thương và lo cho con hơn cho chồng. Lúc đó có thể Khang sẽ như em bây giờ vậy.

Hân khẽ cười không nói gì. Ngọc nói tiếp, giọng nhẹ nhàng:

- Đôi khi mình cứ đơn giản mọi việc lại tốt hơn, làm như vậy em sẽ thấy những cái uất ức hay ray rứt gì đó thật nhỏ bé so với hạnh phúc mà mình đang có.

Hân nhìn chị hơi lâu rồi cười nhẹ:

- Em tin. Nếu anh Nguyên cưới được chị, anh ấy sẽ là người hạnh phúc nhất.

Ngọc bật cười:

- Tại em không nhìn thấy, chứ rất nhiều người ao ước được như em mà không được đấy. Chị không so sánh, chỉ nói đúng sự thật thôi. Anh Nguyên không bằng cậu Khang đâu, em cố mà giữ.

Hân nhún vai đùa:

- Dĩ nhiên rồi, không cần chị phải nhắc em điều đó.

Cả hai bật cười, Hân cảm thấy hạnh phúc thật sự đang ở bên mình. Có lẽ Ngọc nói đúng, sự day dứt đó thật nhỏ bé so với hạnh phúc mà Hân đang có, đến nỗi nếu Khang buộc cô phải hy sinh điều gì hơn thế cô cũng sẽ bằng lòng.

Chiều nay Hân ngạc nhiên khi thấy Khang về hơi sớm so với thường ngày. Vừa bước vào phòng, anh đã xoa bụng cô nheo mắt:

- Con có hành em không?

Hân lắc đầu:

- Sao hôm nay anh về sớm vậy?

Khang hôn nhẹ trán cô:

- Tối nay em đi dự tiệc với anh nha.

Hân mở to mắt nhìn Khang rồi nói nhỏ:

- Không được đâu, bụng em thế này đi bất tiện lắm.

Khang gật đầu lập tức:

- Em ngoan lắm! Anh cũng không muốn. Đến đó họ mời uống rượu này nọ, mình lịch sự không thể từ chối được, vì vậy ở nhà sẽ tốt cho hai mẹ con.

Hân nhìn Khang, không kiềm được cô hỏi nhanh:

- Thế sao anh rủ em đi? Nếu lúc này em đòi thì sao?

Khang nheo mắt cười:

- Thì em sẽ đi với anh dù thật sự anh không muốn. Còn anh nói với em là vì anh không muốn giấu em bất cứ điều gì, vì anh yêu và tôn trọng vợ mình tuyệt đối. Anh hứa khi sanh xong, anh sẽ chiều em tất cả.

Hân quay nhìn nơi khác, dù Khang nói có lý nhưng cô vẫn thấy ảm ức sao ấy. Khang xoay mặt cô đối diện với anh:

- Đừng buồn Hân! Nếu em muốn anh ở nhà thì anh không đi.

Hân quay qua néo anh một cái rồi ngả đầu lên vai Khang:

- Anh biết em sẽ không làm thế mà. Nhưng phải hứa là về sớm đấy và không được say, nếu không em sẽ không cho anh vào phòng đâu.

Khang bật cười, anh nằm dài xuống giường rồi kéo theo cả Hân:

- Khó quá vậy nhỏ. Dự tiệc thì phải có xã giao chứ. Nhưng yên tâm, anh sẽ cố gắng để không ngủ ngoài phòng khách.

Hân bật cười, cô cắn nhẹ lên vai Khang:

- Anh thấy ghét lắm.

Khang không nói gì chỉ mãi miết hôn cô không muốn rời, đến nỗi Hân phải đẩy anh ra nhắc:

- Máy giờ anh đi, để em chuẩn bị đồ.

Khang nhìn nhìn cô, ánh mắt vẫn chưa dụi đi sự say mê. Hân ngồi dậy, cô lắc nhẹ mũi anh:

- Không cho phép anh nữa đâu, em nói nghiêm chỉnh đó. Ngồi dậy đi tắm là vừa rồi, nếu không anh sẽ đến trễ đấy.

Khang nheo mắt cười:

- Nếu em không nhắc chắc anh cũng quên luôn.

Hân đỏ mặt, cô kéo anh dậy và đẩy anh vào phòng tắm.

Lúc sau thì Khang đã chỉnh tề mọi thứ. Hân sửa cà vạt lại cho anh rồi khẽ cười một mình. Khang nhìn cô:

- Cười gì?

Hân nheo mắt:

- Em mới phát hiện một điều lạ ở anh, nhưng em không nói đâu. Anh chỉ được nghe khi nào không say và về trước khi em ngủ.

Khang nheo mắt:

- Anh sẽ cố gắng.

Hân cười cười chứ không nói gì. Khang nhìn cô không giấu được sự yêu thương. Mỗi cử chỉ lời nói của Hân đều rung động anh một cách kỳ lạ. Càng ngày Khang càng cảm nhận tình cảm yếu đuối của mình trước Hân, nếu Hân biết anh yêu cô thế nào, chắc cô hiểu đối với anh cô còn quan trọng hơn cả bản thân anh. Khang hôn nhẹ môi cô, rồi đưa tay nhìn đồng hồ:

- Anh đi nha!

Hân chỉ đưa Khang đến cửa phòng, rồi bước về cửa sổ nhìn xuống công. Khang đang gọi điện cho ai đó, thấy cô nhìn, anh khẽ cười nheo mắt rồi mới bước lên xe. Hân thấy buồn cười vì sự phát hiện của mình. Cô không hiểu còn bao nhiêu tính cách nữa trong con người Khang, hiện tại bên cô, Khang khác hoàn toàn với con người ngày trước. Cô không hiểu đó là tính cách hay là sự thể hiện tình cảm đa dạng của Khang.

Gần sáng Hân mới giật mình thức giấc thì thấy Khang nằm bên cạnh. Hình như sợ làm cô thức giấc nên Khang nằm sát mé ngoài. Hân lấy mền đắp cho anh rồi ngồi yên nhìn. Không biết Khang về lúc nào? Cô đợi anh đến 12 giờ và ngủ quên luôn:

- Sao em không ngủ nữa? Anh làm em thức giấc hả?

Hân nhìn Khang, đôi mắt anh hoàn toàn tỉnh táo. Khang không say và thậm chí anh chưa ngủ. Hân buột miệng:

- Anh về khi nào?

Khang mỉm cười kéo cô nằm xuống ngực mình:

- Anh xin lỗi, mấy khách hàng này chịu chơi quá, anh không thể không chiều. Em đợi lâu không?

Hân lắc đầu úp mặt trong ngực Khang, chọt cô nhíu mày rồi ngước nhanh nhìn anh:

- Dự tiệc xong, mọi người đi đâu?

Khang nhướng mắt:

- Đi karaoke. Em sao vậy?

Hân ngồi bật dậy nhìn thẳng vào mắt Khang:

- Nước hoa trên người anh không phải của em.

Khang nhíu mày, đôi mắt lấp lánh nét gì đó:

- Đông quá nên anh không biết mình lỡ va vào ai nữa.

Hân quay nhìn nơi khác, không biết từ đâu nỗi ấm ức cứ dâng lên. Thấy cô cứ yên lặng, Khang ngồi dậy và hoảng hốt khi thấy Hân khóc:

- Anh đùa đấy, không ngờ vợ của anh ghen và mít ướt như vậy.

Hân phủ tay Khang ra:

- Đừng đụng vào em!

Khang thấy buồn cười vì vẻ giận dữ cùng với gương mặt trẻ con đẫm đầy nước mắt của Hân.

- Anh xin lỗi, sự thật là anh không biết. Nhưng anh xin thề với em là anh không làm gì có lỗi với em hết, được chưa?

Hân mím môi ngồi yên. Khang nhẹ nhàng kéo cô vào lòng:

- Anh biết em tin anh mà, đúng không?

Hân hít mũi:

- Nếu còn lần sau, em giận anh luôn. Làm gì mà không biết người ta va vào mình.

Khang phì cười:

- Em rắc rối thật, nhưng anh chiều tất cả, được chưa?

Hân ngoan ngoãn nằm trong lòng Khang, sau khi đã bắt anh thay chiếc áo có mùi nước hoa đó. Khang ôm cô vào lòng khẽ cười:

- Đến giờ anh mới biết có cô vợ Hoạn Thư.

Hân khúc khích cười. Khang rất thích nghe giọng nói trong trẻo của cô, đúng là trẻ con mới khóc mà đã cười rồi. Khang chợt nghiêm nghị nhìn cô:

- Anh muốn từ đây về sau, em cứ thẳng thắn nói những suy nghĩ của mình với anh như hôm nay. Nếu lúc này em không nói mà cứ để trong lòng như ngày trước, rồi nghi ngờ là anh không tha thứ đâu. Anh chấp nhận sự giận hờn chứ không chấp nhận sự nghi ngờ trong tình cảm.

- Em không có lỗi.

Khang gật đầu nheo mắt:

- Anh có lỗi nhưng không cố ý nhóc ạ.

Nói rồi Khang hôn cô thật nồng như muốn xoá đi sự giận hờn mà anh đã vô tình mang lại cho cô.

ÁNH SAO LẤP LÁNH

Hoàng Anh
dtv-ebook.com

Chương 10

Hôm nay Hân cùng mẹ đi chợ để mua vài thứ cần dùng trước khi sanh. Hân cứ loay hoay không biết mua gì, nếu không có mẹ chắc cô mất rất nhiều thời gian cho công việc này quá.

Ra về ngang qua công ty Khang, tự nhiên Hân muốn dành cho anh sự bất ngờ. Cô bảo tài xế đưa mẹ về, còn cô sẽ ghé công ty và cùng về với Khang. Hiểu Hân không cho mọi người nói với anh là mình đến. Hân không gõ cửa mà bước thẳng vào. Khang đang ngồi trước màn hình vi tính, nghe cửa mở, anh thoáng cau mày ngược lên, nhưng đôi mắt liền chuyển sang rạng ngời khi nhận ra Hân. Anh đứng bật dậy:

- Em đi chợ với mẹ hả? Mẹ đâu?

Hân mỉm cười, cô mệt mỏi ngồi xuống ghế:

- Mẹ về rồi, lát nữa em về với anh được không?

Khang phì cười, anh ngồi xuống cạnh cô.

- Nếu anh nói không thì sao?

Hân dấm nhẹ lên ngực Khang. Anh bật cười giữ tay cô lại:

- Mai một bỏ cách hỏi đó nghe không. Làm sao anh không đưa em về được.

Hân lười biếng ngả người lên vai Khang, anh hôn nhẹ trán cô:

- Em mệt lắm hả, có muốn về liền không?

Hân lắc đầu rồi chọt ngời thẳng lên:

- Anh làm việc tiếp đi, em không phiền nữa đâu. Em sẽ đợi anh xong việc rồi về.

Khang nhìn cô dịu dàng:

- Công việc không gấp lắm, anh không cần xem bây giờ cũng được.

Hân cương quyết đẩy Khang ra:

- Không được, em không muốn mọi người nói vì em mà anh bỏ công việc như vậy, đúng giờ em mới về.

Khang nhượng mắt nhìn cô:

- Thế em sẽ làm gì?

- Đợi anh.

Khang khẽ cười, anh quá hiểu cô sẽ không chịu nổi nếu cứ ngồi như thế. Anh kéo cô đứng lên:

- Vào đây đi, em muốn đợi thế nào cũng được. Khang mở một cánh cửa nơi tử, Hân ngạc nhiên nhìn bên trong là một căn phòng nhỏ với đầy đủ tiện nghi:

- Anh ở đây à?

Khang gạt đầu rồi ấn cô ngồi xuống chiếc nệm trong phòng.

- Lúc trước anh rất ít về nhà chỉ ngủ ở đây thôi.

Hân chớp mắt, Khang hôn nhẹ lên mắt cô:

- Em nghỉ đi, xong việc anh sẽ gọi. Hay anh gọi chị Ngọc vào với em nhé.

- Không cần đâu, đang giờ làm việc mà anh.

Đợi Khang ra ngoài, cô mới đưa mắt nhìn khắp phòng. Khang đã về nhà từ lâu nhưng căn phòng vẫn sạch sẽ, ngăn nắp, điều đó chứng tỏ nó luôn được chăm sóc cẩn thận. Hân mệt mỏi tựa lưng vào tường. Một lúc sau Khang bước vào với ly nước cam trên tay:

- Em có muốn nghe nhạc không?

Hân uống một ngụm cam rồi hỏi:

- Anh ở đây còn ai biết nữa không?

Khang nheo mắt:

- Gì đây nhỏ? Em muốn gì?

Hân chớp mắt:

- Trả lời em đi!

Khang nheo mũi cô lắc nhẹ:

- Em muốn hỏi ai đã dọn dẹp căn phòng cho anh phải không? Đó là Thảo, thư ký của anh.

Hân nhú mào, cái tên chỉ cần nhắc một lần, cô đã nhớ ngay đến chủ nhân của nó dù cô chỉ gặp mặt có hai lần thoáng qua. Hân hơi lao đao, không phải cô không tin Khang nhưng cảm giác của phụ nữ làm cô nhận ra ngay tình cảm thầm kín của Thảo, mà thời gian qua vì quá hạnh phúc cô đã lãng quên. Khang nói bình thản:

- Em biết cô ấy mà, phải không? Nếu tiếp xúc, em sẽ quý mến Thảo ngay, cô ấy cũng trạc tuổi em đó Hân.

- Vậy à?

Khang khẽ cười rồi đứng lên:

- Anh ra ngoài đây, em nghỉ đi.

Hân ngồi yên, cô không ngủ được khi hình dung căn phòng được dọn dẹp bởi một bàn tay phụ nữ luôn quan tâm đến chồng mình làm cô cứ xốn xang. Hân hơi nhíu mày khi nghe thoang thoảng mùi nước hoa trên gối, dù có lẫn vào trăm mùi thơm khác, cô cũng nhận ra ngay. Hân cứ ngồi yên thần thờ cho đến khi Khang vào:

- Sao em không nghỉ?

Hân đưa mắt nhìn Khang, đôi mắt với tất cả sự lo lắng đang hướng về cô, tự nhiên Hân thấy vững lòng.

- Em không quen.

Khang gật đầu:

- Cũng gần hết giờ rồi, mình về thôi.

Hân giữ tay Khang lại:

- Khang nè!

Khang nhướng mắt nhìn cô chờ đợi. Hân nói thẳng thắn:

- Anh đừng nên để Thảo dọn dẹp căn phòng nữa, anh không thấy làm vậy là không đúng với công việc sao? Đó không phải là công việc của một thư ký và anh cũng không thể vô tư như vậy được, anh hiểu không?

Khang nhìn cô hơi lâu, Hân chớp mắt quay đi. Cô biết Khang hiểu bên cạnh sự nhắc nhở về công việc còn có sự ích kỷ mâu thuẫn trong cô nhưng Hân mặc, cô không thể làm ngơ và nếu Khang yêu cô, anh sẽ hiểu nhiều hơn những gì cô đã nói. Khang bất chợt ôm cô vào lòng. Giọng Hân rời rạc:

- Em xin lỗi.

Khang nhìn thẳng vào mắt cô rồi nói nhẹ nhàng:

- Có lẽ em nói đúng, anh sẽ dọn tất cả về nhà, vì anh không còn ở đây nữa. Trả lời anh, em tin anh chứ?

Hân gật đầu ngay:

- Em tin.

Khang khẽ cười:

- Anh cũng muốn em hiểu đúng về Thảo. Anh xem cô ấy như em gái của mình. Hoàn cảnh Thảo rất đáng thương. Lúc nào rảnh, anh sẽ cho hai người hiểu nhau hơn.

Hân khẽ cười, có lẽ mọi người bảo tất cả đàn ông đều vô tư là đúng, họ rất nhạy cảm với công việc, nhưng lại không sâu sắc khi cảm nhận tình cảm của người khác và Vỹ Khang cũng không ngoại lệ. Hình như anh không nhận ra một tình yêu thầm kín sâu sắc luôn ở bên cạnh mình. Khang có thể vô tư nhưng Hân thì không, cảm giác bất an luôn làm cô lao đao.

Khi Hân và Khang vừa bước ra khỏi phòng thì đã gặp Thảo ngồi bên bàn làm việc. Gặp cô, Thảo thoáng ngỡ ngàng, cử chỉ rõ ràng lúng túng:

- Xin lỗi, tôi không biết có chị đến.

Hân khẽ cười lịch sự:

- Lúc này vào, tôi không thấy cô. Cô đi công việc vừa về phải không?

- Dạ.

- Đừng xưng hô như thế! Tôi và Thảo có thể bằng tuổi đó, cứ gọi tên cho thân mật.

Thảo chớp mắt:

- Tôi không dám ạ.

Khang bật cười:

- Nếu xem anh là anh thì Hiếu Hân là chị đấy. Đừng khách sáo như vậy.

Thảo mỉm cười hiền lành không nói gì. Khi Thảo đi ngang qua, Hân nhận ra ngay mùi nước hoa quen thuộc mà có lần vương trên áo Khang. Trên đường về, Hân có vẻ lặng lẽ, Khang cũng không nói gì. Về nhà, anh đưa cô lên phòng, nhìn vẻ mệt mỏi của Hân, Khang xoa nhẹ bụng cô:

- Thai có hành em không?

Hân ngã người xuống giường:

- Em hơi mệt, anh tự soạn đồ nha.

Khang gật đầu. Khi anh từ phòng tắm bước ra thì Hân đã thay xong bộ đồ ngủ và nằm im nhắm mắt. Anh khẽ cười ngồi xuống bên cạnh:

- Em không đói sao? Thức dậy ăn cơm rồi hãy ngủ.

Hân nói nhưng mắt vẫn nhắm:

- Em chỉ muốn ngủ thôi.

Khang không nỡ đánh thức cô, anh rời khỏi phòng xuống phòng ăn một mình. Một lúc sau khi trở lên, anh nằm xuống bên cạnh một cách nhẹ nhàng, sợ làm cô thức giấc. Nhưng vừa nằm xuống Hân đã vòng tay ôm anh:

- Em xin lỗi, hôm nay không hiểu sao lại mệt như thế.

Khang khẽ cười:

- Em không sao chứ?

Hân lắc đầu không nói. Khang hôn nhẹ trán cô, đùa:

- Sao em không ngủ? Có cần anh hát ru không?

Hân khẽ cười:

- Con anh thì cần đấy, còn em thì không.

- Vậy anh phải làm sao?

Hân mở mắt, cô mệt mỏi trở mình:

- Anh đừng bóp giùm em được không? Em nhức mình lắm.

Khang lo lắng nhìn cô, anh nắm nhẹ nhẹ khắp người Hân một lúc sau, Hân giữ tay anh lại:

- Được rồi anh.

Khang nhượng mắt, anh cúi xuống môi cô:

- Không thưởng công anh sao.

Hân choàng tay qua cổ anh, Khang hôn cô thật nồng. Lúc sau anh định buông ra thì Hân đã ghì anh lại:

- Gì vậy nhỏ?

Hân hôn nhẹ môi anh:

- Sao mà em yêu anh đến thế chứ?

Mắt Khang lấp lánh, anh nhìn cô hơi lâu:

- Đợi em nói câu này còn dài hơn cả thế kỷ. Sao em ít nói yêu anh quá nhỉ?

Hân cười cười không nói gì, Khang cắn nhẹ môi cô:

- Đợi em sanh xong, mình sẽ kiếm thêm một công chúa nữa Hân nhé. Anh thích có con gái giống như em.

Hân đẩy anh ra cười khúc khích:

- Để xem đứa con trai này của anh có ngoan không, đã đến lúc đó em sẽ suy nghĩ lại.

Khang bật cười nheo mắt:

- Chắc chắn là ngoan rồi và quan trọng là nó cũng rất yêu mẹ giống như ba nó.

Hân phì cười, cô thích nhìn Khang như lúc này, khi không còn nét lạnh lùng thì anh thật đáng yêu. Cô thích được nghe anh cười vì những lúc đó cô thấy thật ấm lòng.

Chỉ còn khoảng tháng nữa là Hân sanh. Thời gian này Khang tự vừa chăm sóc mình và chăm sóc cho cô, Hân nhìn sự lo lắng của Khang mà hạnh phúc nhưng vẫn còn một nỗi do mơ hồ luôn đeo đẳng trong cô. Thà cô đừng biết, chứ khi đã có người phụ nữ yêu chồng mình, dù không có gì, nhưng cô vẫn thấy không thanh thản.

Hai tuần sau thì Hân sanh, cô đau bụng vào buổi tối. Bà vú cố tìm cách liên lạc với Khang nhưng không được, bà gọi điện thoại cho mẹ Hân và tự mình đưa cô đến bệnh viện. Cả nhà đều lo lắng khi Hân sanh khó phải mổ, đến giờ Khang vẫn chưa đến. Bà Tuấn cảm thấy giận thật sự, máy di động cũng không liên lạc được, Khang thật quá đáng. Gần sáng Hân mới sanh xong, bà Tuấn ứa nước mắt khi hai mẹ con vẫn bình an. Tội nghiệp con bà. Khi đưa Hân vào phòng mổ, dù rất đau nhưng Hân vẫn cố hỏi Khang, và đôi mắt cô ngơ ngác lẫn thẫn thờ khi không thấy chồng mình.

Đến sáng Hân vừa tỉnh lại thì Khang mới vào. Bà Hoàng kinh hãi nhìn thương tích trên người anh:

- Con bị sao vậy?

Khang vội nói:

- Con không sao, chỉ bị té thôi. Hân đâu mẹ?

Bà Hoàng trách nhẹ:

- Nó vừa mới tỉnh. Con có biết nó phải mổ không?

- Con xin lỗi.

Vỹ Khang vội vã bước vào phòng, anh gặp ngay đôi mắt trong veo của Hân đang mệt mỏi nhìn mình. Khang bước đến nắm tay cô, giọng hối hận sâu xa:

- Anh xin lỗi.

Hân ngỡ ngàng khi nhìn mặt Khang, giọng nói yếu ớt lo lắng:

- Anh bị sao vậy?

Khang nắm tay cô đưa lên môi:

- Anh không sao. Về nhà thấy mảnh giấy của vú, anh lo đến điếng người, em còn đau không?

Hân gật nhẹ đầu:

- Anh gặp con chưa?

Vỹ Khang lắc đầu, anh vuốt nhẹ má cô:

- Đúng là anh không thể tha thứ cho mình. Nếu em và con có chuyện gì, anh không biết mình sống sao nữa.

Hân mỉm cười yếu ớt:

- Anh đừng như thế. Hôm qua em chỉ lo anh gặp chuyện gì, chứ em luôn tin anh không bao giờ bỏ mặc hai mẹ con em đâu.

Khang nhìn cô đăm đăm rất lâu:

- Anh còn bị thương ở đâu nữa không? Có nặng lắm không?

Khang lắc đầu, anh cứ siết chặt tay cô, như sợ nếu nới lỏng cô sẽ vuột mất vậy. Hân hiểu Khang đang rất ray rứt và hối hận, điều đó cô thấy yêu anh hơn và hạnh phúc hơn.

Căn nhà như tràn ngập tiếng cười từ khi có cu Bin. Hân không còn cảm thấy buồn vì nghỉ làm nữa. Bây giờ cô chỉ muốn ở nhà chăm sóc cho con và chờ Khang về, sự hạnh phúc hình như càng làm cho Hân đẹp hơn.

Hôm nay Hân vừa dỗ cu Bin ngủ xong thì chuông điện thoại reo. Cô vội vã bắt máy:

- Alô.

- Có phải nhà của Vỹ Khang không vậy?

Hân nhíu mày khi nghe giọng đàn ông lớn tiếng:

- Vâng. Nhưng anh ấy không có nhà, có chuyện gì anh cứ gọi đến công ty gặp anh, còn nếu được anh cứ nhắn với tôi.

- Cô là gì của anh ta?

Hân thấy bất mãn về giọng nói bất lịch sự, nhưng cô vẫn nói nhẹ nhàng:

- Tôi là vợ anh ấy. Xin lỗi anh là ai, để tôi nhắn lại với Khang.

Giọng đàn ông khẽ cười:

- Không ngờ hẳn có vợ rồi mà vẫn còn cướp người yêu của tôi, nhưng không sao. Nhắn lại với chồng cô, nếu muốn tôi để con Thảo yên thì trả cả vốn lẫn lời. Tối nay tôi sẽ đợi anh ta ở quán cà phê mà lúc trước anh ta đánh nhau đó.

Hân thấy toàn thân mình lạnh ngắt, cô chưa kịp trấn tĩnh thì bên kia đã cúp máy. Hân thần thờ ngồi yên, sự phát hiện này làm cô bàng hoàng, nỗi đau đớn không làm rơi nước mắt, nhưng đối với Hân nó còn hơn cả cái chết. Trưa nay Khang không về nhà, không biết đó có phải là vì Thảo hay không? Không kiếm được Hân thay đồ và gọi cu Bin cho bà vú, còn mình đến công ty tìm Khang. Bây giờ khi đã sáng mắt, cô không thể tin và lung lạc vì những lời nói xa lạ đó, cô chỉ tin vào những gì mình nhìn thấy.

Công ty hoàn toàn vắng lặng vì các nhân viên đã ra về. Hân chào người bảo vệ và một mình lên phòng Khang, cô không gõ cửa mà tự động bước vào, không có ai trong phòng nhưng lại có tiếng khóc thút thít như cố đè nén. Hân thấy toàn thân mình lạnh ngắt, cô run rẩy đặt tay vào cánh cửa tủ dẫn vào phòng Khang. Cánh cửa mở ra, Hân đứng yên nhìn Thảo gục khóc trên vai anh. Hân như dùng tất cả lý trí để dừng khuy xuống, cô lạc giọng:

- Tôi xin lỗi...

Thảo hoảng hốt ra xa. Khang vội bước đến bên cô:

- Sao em lại đến đây?

Nhưng Hân đã ngắt lời Khang:

- Tôi đến đây để nhắn với anh: có người đàn ông bảo anh hãy trả cả vốn lẫn lời gì đó và hẹn tối nay gặp chỗ cũ. Tôi về đây.

Hân vội vã quay ra nhưng Khang đã chặn cô lại rồi quay qua Thảo:

- Em ra ngoài đi, anh cần nói chuyện với Hân.

Gương mặt Thảo vẫn còn nét lo sợ. Cô run giọng:

- Em xin lỗi, nhưng không như chị nghĩ đâu.

Khang nghiêm nghị ngắt lời:

- Em ra ngoài đi!

Đợi Thảo ra xong, Khang quay qua nhìn cô:

- Gia đình Thảo đang gặp khó khăn và anh giúp cô ấy như em gái của mình, hoàn toàn không có chuyện gì khác.

Hân vẫn đứng yên, cô đưa tay vịn cạnh bàn như cần một chỗ dựa:

- Trả lời em, hôm em sanh anh không đến được là do bảo vệ Thảo, đúng không? Anh đã đánh nhau và bị thương vì cô ấy, đúng không?

Khang hơi quay nhìn nơi khác, Hân nhìn sự im lặng của Khang rồi nói:

- Em hiểu rồi anh không cần phải nói gì cả. Em về đây.

Nhưng Khang đã chặn cô lại rồi nhìn thẳng vào mắt Hân:

- Thật sự anh thấy mình không cần phải giải thích gì cả, những gì cần nói anh đã nói hết rồi. Nếu em tin anh, em sẽ đánh giá đúng và nhìn mọi việc ở góc độ khác.

Hân gạt tay Khang ra:

- Nhưng bây giờ em chỉ tin bản thân mình thôi. Xin lỗi anh.

Nói rồi cô cương quyết đi ra, Hân đi như chạy xuống cổng như sợ phải ở đây thêm nữa. Vỹ Khang bắt kịp cô ngoài cổng:

- Để anh đưa về.

Nhưng Hân đã đón tắc xi và leo lên. Khang đứng yên nhìn theo, sự nông nổi trẻ con của Hân làm anh vừa giận vừa thương. Vỹ Khang nghỉ buổi chiều và chạy xe thẳng về nhà sau khi đã giao cho Nguyễn giải quyết một số việc.

Về nhà, Khang vội vã đi thẳng lên phòng. Hân đang dỗ cu Bin ngủ, đôi mắt vẫn còn đỏ hoe vì khóc nhiều. Không kiềm được, Khang bước đến ôm hai mẹ con vào lòng:

- Anh xin lỗi, đừng như thế Hân. Em phải là người hiểu anh nhiều chứ, làm sao anh có thể yêu ai khác ngoài em. Hai mẹ con là tất cả đối với anh hiểu không?

Cu Bin cựa quậy trong lòng Hân, có lẽ vì bị ba ôm chặt quá. Hân gắt nhỏ:

- Con đang ngủ, anh ra ngoài đi.

Khang buông tay ra nhưng vẫn ngồi yên. Đợi Hân dỗ con xong, Khang liền nắm tay cô ra ngoài, nhưng Hân đã dẫn lại:

- Anh làm gì vậy? Buông tôi ra!

Nhưng Khang đã kéo cô qua phòng bên cạnh. Khi chỉ còn có hai người, anh nhìn cô dịu dàng rồi nói:

- Hôm em sanh là ngày anh đi dự tiệc, khi anh đưa Thảo về thì gặp Tiến. Là đàn ông, anh không thể bỏ mặc cô ấy trong lúc đó. Nếu em đã nói chuyện với hân thì em phải biết con người anh ta thô lỗ như thế nào.

Hân quay nhìn nơi khác. Khang bước đến đối diện với cô:

- Anh nói lại lần cuối cùng, anh chỉ xem Thảo như em gái của mình, đừng suy nghĩ lệch lạc nữa. Em có nghĩ điều đó xúc phạm anh không?

Hân vẫn im lìm. Khang đã bực thật sự:

- Anh đã nói hết rồi, anh sẽ không giải thích nữa đâu. Em suy nghĩ đi.

Khang vừa dứt câu, Hân đã quay ra ngoài nhưng Khang đã chặn cô lại:

- Thái độ em là gì vậy?

Hân rút tay lại rồi nhìn thẳng vào mắt Khang:

- Tôi tin vào những gì đã xảy ra, nhưng có điều này có lẽ anh cũng chưa nhận ra là tận trong lòng mình, anh luôn dành cho cô ấy sự quan tâm đặc biệt. Tôi ích kỷ lắm. Thà rằng tôi không có, chứ tôi không chấp nhận tình cảm nửa vời. Nếu sống bên tôi mà mỗi lần cô ấy có chuyện thì anh lại lo lắng, bảo vệ thì thà rằng tôi tự rút lui.

Khang giận dữ nhìn cô:

- Em biết mình nói gì không?

Hân vội quay nhìn nơi khác:

- Tôi luôn bị dẫn dắt bởi ý nghĩ: nếu tôi không có thai, anh có trở lại không? Hôm nay tôi mới bàng hoàng hiểu ra một điều mà thời gian qua vì quá hạnh phúc, tôi đã lãng quên, là thời gian chúng ta xa nhau, anh đã có tình cảm khác. Tôi không nói đó là tình yêu, nhưng nó cũng không phải là tình cảm trong sáng. Nếu tôi không có thai thì có lẽ hai người đã yêu nhau rồi.

Khang khéo léo kéo cô về phía anh một cách không kiềm chế:

- Không ngờ em có những ý nghĩ này. Có nghĩa là từ trước đến giờ, em luôn nghi ngờ tình cảm của anh, đúng không?

Hân quay nhìn nơi khác không trả lời. Khang gằn giọng:

- Trả lời đi!

Hân chớp mắt như cố đè nén:

- Anh nghĩ sao cũng được. Bây giờ tôi muốn được yên tĩnh.

Khang buông cô ra ngay:

- Nếu đã nghĩ tôi như thế thì tôi không cần giải thích nữa. Tôi sẽ tôn trọng quyết định của em.

Nói rồi Khang bước thẳng ra ngoài một cách giận dữ. Còn một mình, Hân gục đầu trong tay khóc lặng lẽ. Không những Khang chà đạp lên tình cảm của cô mà còn làm tổn thương lòng tự trọng của Hân. Mọi người trong công ty sẽ nghĩ gì khi giám đốc lại đi quan tâm nhân viên một cách đặc biệt như vậy. Nghĩ đến đó, Hân lại thấy giận Khang cay đắng. Anh là người sâu sắc, lẽ nào chuyện đơn giản như vậy Khang không nghĩ ra, chỉ có lý do duy nhất là tình cảm đã làm Khang không còn nhận thấy việc làm của mình nữa.

Đến khuya Khang mới về nhà. Anh vừa bước vào phòng khách thì bà vú đã ngập ngừng nói:

- Con nói chuyện với vú một lát được không?

Khang nhìn bà, rồi ngồi xuống xa lông.

- Có chuyện gì không vú?

- Con cũng biết vú thương con Hân như con và hiểu nó cũng như vậy. Vú không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai đứa. Vợ chồng với nhau, nếu muốn sống cả đời thì đôi lúc phải vị tha Khang ạ. Lúc này vú thấy nó khóc dữ lắm, hỏi mãi cũng không chịu nói. Vú tin con biết làm gì để giữ hạnh phúc mà, đúng không? Hãy nhớ, hai đứa đã vất vả thế nào mới được ở bên nhau thì con sẽ thấy quý trọng hơn.

Khang ngồi yên. Bà vú ái ngại nhìn anh.

- Lúc này vú thấy nó xếp đồ đạc, vú lo lắm.

Khang quay nhìn nơi khác, rồi nói nhẹ nhàng:

- Vú yên tâm đi, con biết mình phải làm gì mà.

Khi anh vào phòng thì không thấy Hân và cu Bin đâu. Khang nhú mào và qua phòng bên cạnh, hai mẹ con đang nằm ngủ. Khang đứng yên nhìn rồi lấy mền đắp cho cả hai, anh không về phòng mà ngồi luôn ở đó. Khang không ngủ được, và suốt đêm anh đã ngồi như thế để nhìn hai mẹ

con Hân. Làm sao Hân có thể nghĩ anh có thể yêu ai khác ngoài cô. Lúc chiều, thật sự anh rất giận dữ vì nghĩ Hân đã quá xem thường tình cảm của mình. Gần sáng thì Hân thức giấc. Cô ngỡ ngàng khi thấy Khang ngồi bên cạnh. Anh nhìn cô cười dịu dàng:

- Em nghĩ có thể tránh anh như thế này sao? Đúng là trẻ con.

Hân ngồi yên, cô lắc mạnh đầu cho tỉnh táo:

- Sao anh lại vào đây?

Khang nói giản dị và nhìn thẳng vào mắt Hân:

- Anh có thể ở đâu khi vợ và con anh không bên cạnh.

Hân quay nhìn nơi khác, cô bước xuống giường và đi vào phòng tắm, lát sau trở ra thì Khang vẫn còn ngồi đó. Thấy cô, anh vội bước đến:

- Về phòng đi!

Hân giật tay lại:

- Anh làm gì vậy?

- Nếu không muốn cu Bin thức thì về phòng, anh cần nói chuyện với em.

Nói rồi Khang kéo cô về phòng, Hân cũng không cưỡng lại vì sợ con thức giấc. Vừa vào phòng, Khang vội đi ngay đến tủ quần áo, anh lôi ra chiếc vali Hân đã soạn sẵn. Hân chặn lại:

- Anh làm gì vậy?

Khang quay qua nhìn cô nghiêm nghị:

- Anh hỏi em điều này thì đúng hơn. Sao?

Hân mím môi giận dữ:

- Tôi đã nói hết với anh rồi, tôi sẽ không thay đổi đâu.

- Anh có lỗi gì?

Hân quay nhìn nơi khác không trả lời. Khang nói dịu dàng:

- Suốt đêm anh đã ngồi nhìn hai mẹ con ngủ và không ngờ em lại có ý nghĩ anh có tình cảm nào khác ngoài em. Nếu nói điều này ra thì thật buồn cười đối với một người đàn ông, nhưng thú thật anh yêu em còn hơn cả bản thân mình, em có hiểu không Hân?

Hân chớp mắt, cô hơi lao đao vì cảm giác rung động mãnh liệt, có năm mơ cũng không ngờ mình nghe được những lời này từ Khang.

- Anh nói điều đó để làm gì?

Khang bước đến bên cô:

- Câu hỏi thật ngốc nghếch, anh sẽ không trả lời đâu.

Nói rồi Khang mạnh mẽ cúi xuống môi cô hôn mãnh liệt. Hân cố đẩy ra nhưng càng bị Khang siết chặt, anh nói thì thầm qua từng nụ hôn:

- Em không xa anh được đâu vì em cũng yêu anh như thế mà.

Khang say sưa thể hiện tình cảm của mình, cho đến khi anh nghe tiếng Hân bật khóc Khang mới rời cô, nhưng vẫn ôm Hân trong tay:

- Hãy tin anh Hân! Không ai có thể thay thế em cả. Không bao giờ...

Hân khóc tức tưởi, cô dấn vào người Khang:

- Em không tin, anh luôn biết cách khống chế em. Em không tin anh nữa đâu.

Khang ôm cô vào lòng:

- Anh biết là em tin anh mà đúng không?

Hân không trả lời, cô cứ khóc trong lòng anh. Khang không nói gì nữa và cứ ngồi yên như thế. Thật lâu Hân mới ngừng khóc. Khang dịu dàng lau nước mắt cho cô:

- Bây giờ thì nghe anh nói hết nhé, được không?

Hân phui tay Khang ra, nhưng anh đã giữ lại:

- Anh về khuya là vì đi gặp Tiến. Anh đã dứt khoát tất cả với một điều kiện hãn để cho Thảo yên. Anh không giúp cô ấy, chỉ là cho Thảo ứng trước tiền lương để trả nợ, vì anh và Thảo đều không muốn điều đó. Anh không ích kỷ nhưng cũng không muốn những người trong công ty bàn tán ra vào là anh thiên vị nhân viên. Bất cứ người nào nếu có lý do và hoàn cảnh hợp lý, công ty đều sẵn lòng giúp đỡ chứ không riêng một ai khác.

Hân ngồi yên, cô hơi ngoạ nguậy trong lòng Khang.

- Anh đã nói hết cả rồi, nói rất thật. Anh không tin là em không hiểu. Sự kiên nhẫn của anh cũng có giới hạn đấy Hân.

Thật lâu Hân mới lên tiếng:

- Trả lời thật với em, nếu em không có thai và hai người có thời gian bên nhau thì anh có chọn Thảo không?

Khang cười:

- Không hiểu sao em lại có ý nghĩ anh có thể rung động trước Thảo. Thật là điên. Anh chỉ thương cảm cho hoàn cảnh của ba chị em cô ấy thôi. Thảo đã rất kiên cường khi nuôi dạy hai đứa em ăn học nên người. Chúng rất dễ mến, em thử làm quen xem.

- Nhưng giữa sự thương cảm và tình yêu đâu có bao xa.

- Anh sợ em rồi đấy Hân. Nhưng em yên tâm đi! Chồng của em không bao giờ là người như thế cả.

Hân định hỏi Khang có biết là Thảo yêu anh không, nhưng lại thôi. Cô muốn giữ cho cả hai tình cảm trong sáng và không muốn Thảo phải e ngại khi đối diện với cô và Khang. Không hiểu sao tự nhiên Hân cũng cảm thấy tội nghiệp cho hoàn cảnh của Thảo, nhưng nếu để mọi việc như cũ thì cô không thể.

- Anh nói là em ích kỷ cũng được, em muốn anh hãy tìm công việc khác tốt hơn cho Thảo, biết đâu điều đó lại tốt cho cô ấy.

Khang nhướn mắt khẽ cười:

- Không cần em nói, anh đã sắp xếp cho Thảo làm giám đốc ở chi nhánh miền Tây. Chính cô ấy muốn và đề nghị với anh.

Hân thấy nao nao khi nghĩ về Thảo, bên cạnh sự nhẹ nhõm hài lòng là cảm giác thương hại. Hân ngược lên nhìn Khang.

- Em sẽ gặp Thảo, nhưng không phải là bây giờ.

Khang nhún vai:

- Tùy em thôi. Bây giờ anh phải ngủ một giấc đã, suốt đêm ngồi canh cho hai mẹ con, lúc này mới thấy mệt thật sự.

Hân vội rời khỏi vòng tay Khang, nhưng anh đã giữ lại:

- Em đi đâu? Không lẽ vẫn còn giận anh sao?

Hân nheo mắt:

- Em không bỏ qua dễ dàng đâu, em cần yên tĩnh để suy nghĩ xem có nên tha thứ cho anh không. Anh không được quấy rầy mẹ con em đấy.

Nói rồi Hân thoát khỏi vòng tay Khang, anh không giữ nữa mà ngồi yên nhìn theo cô. Anh khẽ cười một mình khi tưởng tượng ra hai mẹ con Hân.

Anh mệt mỏi nằm xuống giường, một lúc sau đang mơ màng chìm vào giấc ngủ, anh vẫn nhận ra mùi thơm quen thuộc của vợ mình, và cái hôn nhẹ nhàng trên trán anh trước khi anh chìm sâu vào giấc ngủ muện màng nhưng tràn đầy hạnh phúc.